

Esdeveniments eclesials del 2009

Nombrosos i significatius han estat els esdeveniments que han protagonitzat la vida de l'Església al llarg del 2009. L'ordenació de Mons. Sebastià Taltavull com a nou bisbe auxiliar de Barcelona, la cloenda de l'Any Jubilar de Sant Fructuós de Tarragona, els viatges pastorals de Benet XVI, la publicació de l'encíclica *Caritas in veritate*, la inauguració de l'Any Sacerdotal, la pre-

sentació de l'informe *Al servei de servir* o la mort de Mons. Josep M. Guix, bisbe emèrit de Vic, i de Mons. Joan Martí i Alanís, bisbe emèrit de la Seu d'Urgell, en són uns quants exemples. Oferim als lectors del nostre setmanari un resum dels fets eclesials més rellevants que s'han esdevingut en els darrers dotze mesos.
P 2-5

El MNAC fa 75 anys

El Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) arriba als 75 anys convertit en la institució museística de referència al Principat. Per celebrar aquest aniversari el MNAC organitza l'exposició *Convidats d'honor*, on recull 75 obres representatives de tota la història de l'art català, moltes procedents de museus europeus i americans i de col·leccions eclesiàstiques. També s'hi pot visitar la mostra *La princesa sàvia*, que reuneix per primer cop junta tota la sèrie de les pintures murals de la catedral de la Seu d'Urgell, dedicades a la vida i el martiri de santa Caterina. Amb aquest aniversari el MNAC es posiciona com un dels millors museus d'art a escala internacional.
P 20-21

El cardenal Lluís Martínez Sistach reflexiona sobre les grans cites de l'Església de Barcelona aquest 2010

P 22-23

Decebedora Cimera del Clima

Mans Unides i Càritas recullen el sentiment generalitzat davant la recent Cimera del Clima celebrada a Copenhaguen: profunda decepció. Els acords assolits són vagues i sense compromisos, per això les ONG catòliques han reclamat als governs i a la societat justícia climàtica. També Benet XVI s'ha pronunciat en diferents ocasions a favor del respecte a la creació i sobre la revisió del nostre estil de vida.

P 6

Càritas registra xifres històriques

«Malauradament, històriques.» Així qualificava el director de Càritas diocesana de Barcelona, Jordi Roglà, les xifres presentades al balanç d'acció social de l'entitat en aquest 2009. Entre gener i novembre d'enguany, Càritas ha atès 48.000 persones, una xifra que pujarà a 50.000 en sumar-hi el mes de desembre. Aquestes dades suposen un 84% d'augment sobre l'any 2007 i un 11% en relació amb el 2008.

P 24

Sumari

P 7 Joan Pau II i Pius XII, venerables

P 12 Article sobre la sobirania de Catalunya

P 25 Rigol, pregoner del Nadal lleidatà

P 29 L'espiritualitat de santa Teresina

P 30 Personatge, nou premi de cinema

Tots els qui fem possible
«Catalunya Cristiana»
us desitgem molt bon any nou

Editorial

El 2009 que se'n va

En arribar els darrers dies de l'any, és costum de fer personalment i comunitària un balanç dels esdeveniments més significatius. És un exercici saludable perquè per als cristians la història humana és lloc també de la intervenció divina. Recordar amb serenor el passat immediat és un estímul per continuar endavant. Sense ànim ni possibilitat de ser exhaustius citem-ne alguns que atenyen l'Església.

Benet XVI, en el seu quart any de pontificat, ha visitat el Camerun i Angola (març) i Terra Santa (maig), ha obert la porta als anglicans que desitjaven retornar a la plenitud de la comunió i ha restablert les relacions diplomàtiques entre Rússia i el Vaticà. Comemorant el desè aniversari de la Carta de Joan Pau II als artistes (1999) i quaranta-cinc de la trobada que Pau VI tingué amb creatius (1964) el Pontífex s'ha reunit amb 260 artistes a la Capella Sixtina en un acte destinat a renovar «l'amistat de l'Església amb l'art».

El Sant Pare ha convocat també un Any Sacerdotal coincidint amb el 150è aniversari de la mort de sant Joan Maria Vianney, el rector d'Ars. En aquest marc s'ha anunciat la beatificació del doctor Samsó, la primera que es fa a Catalunya des del segle XIII. Ha estat també l'any del centenari de la canonització del beat Josep Oriol. El 21 de gener els capellans de Catalunya es van reunir a Tarragona en una jornada sacerdotal. La invitació va partir col·legialment de tots els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya, encapçalats per Mons. Jaume Pujol, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat. Aquesta trobada va culminar l'any jubilar convocat en l'ocasió de la celebració dels 1.750 anys del martiri de sant Fructuós bisbe i dels seus diaques Auguri i Eulogi que s'esqueia aquest mateix dia. Com a cloenda es va presentar el magnífic oratori *Pau i Fructuós*.

El 2009 ha estat l'any de la mort del bisbe Josep Maria Guix, durant vint anys pastor de la diòcesi de Vic i del qui fou bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Joan Martí Alanís, després d'un pontificat de trenta-dos anys, tots dos col·laboradors del nostre setmanari. Amb ells s'acaba una generació de bisbes catalans que foren ordenats en l'immediat postconcili, compromesos en la renovació de l'Església.

També hi ha hagut efemèrides emblemàti-

ques de la presència de l'Església catalana en el món de la cultura: ha estat l'any del centenari de la Setmana Tràgica, amb unes Jornades rellevants organitzades per la Fundació Balmesiana, i del naixement de l'insigne historiador i jesuïta Miquel Batllori, de prestigi internacional. S'ha homenatjat el doctor Manuel Trens, liturgista i historiador de l'art. La Fundació Joan Maragall, espai de debat i de reflexió sobre temes de diàleg entre el cristianisme i la cultura, ha aconseguit vint anys i se n'han aconseguit trenta del primer número de *Catalunya Cristiana* i quinze de les primeres emissions de Ràdio Estel. La Fundació Ajuda i Esperança que promou el Telèfon de l'Esperança de Barcelona en el seu quarantè aniversari ha estat guardonada amb la creu de Sant Jordi.

El Congrés ha aprovat la polèmica llei de l'avortament que ha suscitat decepció, tristesa i enuig en molts catòlics i n'ha mobilitzat molts en favor del respecte a tota vida. Va entrar també en vigor la llei del llibre quart del Codi Civil de Catalunya, relatiu a les successions. Una de les novetats —i les pobreses— d'aquest text legislatiu és que a partir d'ara desapareix la competència tradicional de fer testament davant del rector de la parròquia. Recentment s'ha anunciat l'avantprojecte de modificació de la llei de llibertat religiosa que abordarà la qüestió dels símbols religiosos i avançarà en la laïcitat de l'Estat. Cal apostar i lluitar per una laïcitat flexible que no esdevingui un laïcisme estèril.

Enguany també s'ha presentat l'informe *Al servei de servir*, encarregat per la Generalitat, que quantifica en 776 els serveis que realitzen els instituts de vida consagrada i les societats de vida apostòlica: un servei sovint silenciós i molt eficient. D'altra banda, ha fet cinquanta anys que el primer focolar (de foc, llar) es va obrir a Barcelona l'any 1959. Va ser una dona, Nunziatina Cilento, la que va portar aquest nou estil d'espiritualitat a Espanya, amb l'objectiu de la renovació eclesial i destinat a totes les persones sense límit d'edat, condició social o estat civil.

De tots aquests fets i de molts d'altres *Catalunya Cristiana* se n'ha fet ressò. Que emprenguem el nou any amb força renovellada i que tot sigui a major glòria de Déu.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta**Redactors:** Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire**Lingüista:** Montserrat Pibernat**Arxiu i fotografia:** Eulàlia Grande**Corresponsals:** Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC**Col·laboradors:** Fabrizio Assandri, Pilarín Bayés, M. José Camps, Agustí Codinach, Francesc Gamissans, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Peio Sánchez, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Andreu Sotorra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja**Redacció, administració, publicitat i promoció:**

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat**Fundadors:** Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa**Edita:** Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura**Gerent:** Òscar Corominas**Publicitat:** Josep Harris**Promoció:** Alfons Miralles**Administració:** Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)**Autoedició i compaginació:** Carlos Aguado**Impressió:** Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 117 €

Gibraltar i Portugal: 117 €

Resta d'Europa: 192 €

Amèrica i Àfrica: 230 €

Àsia i Oceania: 308 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

Dotze mesos en la vida de l'Església

Miquel Àngel Codina

Al llarg d'aquest any que ja acaba han estat nombrosos els esdeveniments que han protagonitzat la vida de l'Església. Una vida dinàmica i fructífera que s'ha materialitzat en múltiples

activitats religioses, devocionals, solidàries, culturals, etc. Tombem ara la mirada al passat més recent per tal de recordar els fets més rellevants que han tingut lloc durant el 2009 des d'un punt de vista cronològic i que setmanalment s'han anat publicant a les pàgines de *Catalunya Cristiana*.

✓ **1 de gener.** El Papa, amb motiu de la Jornada Mundial de la Pau, exhorta a combatre la pobresa, «que ofèn la dignitat de l'home», a través de la sobrietat i la solidaritat, fruit de la pobresa evangèlica.

✓ **5 de gener.** Se celebra la V Jornada del Clergat de la Província Eclesiàstica de Barcelona al Seminari Conciliar de Barcelona. El cardenal Lluís Martínez Sistach anuncia l'obertura del procés de canonització de Rosa Deulofeu, coincidint amb el cinquè aniversari de la seva mort.

✓ **8 de gener.** Benet XVI nomena Mons. Carlos Osoro nou arquebisbe de València. Substitueix al capdavant de l'arxidiòcesi valenciana el cardenal Agustín García-Gasco.

✓ **14 de gener.** Es commemoren els 150 anys del naixement de Mons. Pere-Joan Campins, bisbe de Mallorca.

✓ **14-18 de gener.** Mèxic acull la VI Trobada Mundial de les Famílies, promoguda pel Pontifici Consell de la Família. En la cloenda, el Sant Pare reivindica els «drets inalienables» de la família.

✓ **17-22 de gener.** Es veneren a Lleida les relíquies dels pares de santa Teresina de l'Infant Jesús, els beats Lluís Martin i Cèlia Guérin.

✓ **22 de gener.** Lliurament dels premis Bravo! 2008, concedits per la Conferència Episcopal Espanyola.

✓ **24 de gener.** S'estrena a la catedral de Tarragona l'oratori *Pau i Fructuós*, amb música de Mons. Valentí Miserachs i lletra de Mn. Joan Roig. És l'acte culminant de l'Any Jubilar dedicat a la memòria dels sants màrtirs Fructuós, Auguri i Eulogi.

✓ **25 DE GENER.** Més de dues mil persones omplen la catedral de Tarragona per assistir a l'Eucaristia de cloenda de l'Any Jubilar de Sant Fructuós. El cardenal Julián Herranz, emissari enviat per Benet XVI, és l'encarregat de posar pany i forrellat a les portes de la catedral tarragonina.

✓ **28 de gener.** Nomenament del prevere menorquí Sebastià Taltavull com a nou bisbe auxiliar de Barcelona.

✓ **31 de gener.** En la solemnitat de sant Joan Bosco, s'obren oficialment les celebracions del 150è aniversari de la Família Salesiana.

✓ **2 de febrer.** Se celebra la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, sota el lema «Si la teva vida és

Crist, manifesta-ho». També es presenta a la Llibreria Paulinas de Barcelona el llibre *El perfume del Evangelio. Jesús se encuentra con las mujeres*, de la religiosa Núria Calduch-Benages i publicat per l'editorial Verbo Divino.

✓ **3-5 de febrer.** El cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat del Vaticà, visita Espanya convidat per la Conferència Episcopal Espanyola per presidir l'acte amb motiu del 60è aniversari de la Declaració universal dels drets humans.

✓ **7 de febrer.** Mor l'il·lustre filòsof català Francesc Canals Vidal a Barcelona, als 86 anys.

✓ **12-14 de febrer.** Amb motiu dels vuitanta anys de l'Estat de la Ciutat del Vaticà se celebra el congrés *Un petit territori per a una gran missió*. El 12 de febrer s'inaugura una exposició commemorativa al Vaticà, que es va cloure el 10 de maig.

✓ **14 de febrer.** El Seminari de Solsona acull una jornada sobre la carta pastoral *La comunitat cristiana*, del bisbe Jaume Traserra

✓ **13-15 de febrer.** Reus acull el IV Congrés català de Congregacions, Germandats i Confraries de Setmana Santa.

✓ **19 de febrer.** El cardenal Lluís Martínez Sistach pronuncia la conferència *Una escola cristiana acollidora i oberta a tothom* a La Salle Gràcia de Barcelona, on apel·la a la identitat i la missió de les escoles cristianes.

✓ **25-27 de febrer.** Tarragona és la seu del Congrés *Església i guerra civil*, on s'analitza el paper que va desenvolupar l'Església a la guerra civil espanyola.

✓ **26 de febrer.** Mn. Josep M. Martí Bonet, delegat episcopal del Patrimoni Cultural de l'arquebisbat de Barcelona, presenta el seu llibre *El martiri dels temples a la diòcesi de Barcelona (1936-1939)* al Museu Diocesà de Barcelona.

✓ **2 de març.** Es presenta al Palau de la Generalitat l'informe *Al servei de servir*, sobre la tasca social que duen a terme els instituts de vida consagrada i les societats de vida apostòlica de Catalunya.

✓ **7 de març.** El Papa nomena Mons. Juan Antonio Reig Pla bisbe d'Alcalà d'Henares.

✓ **12 de març.** Benet XVI escriu una carta sobre els bisbes lefebvrians, on aclareix les raons que el van portar a aixecar-los l'excomunió. El mateix dia, es fa un acte en memòria del P. Cassià M. Just a l'oratori de Sant Felip Neri, de Barcelona.

✓ **14 de març.** Els Focolars celebren els 50 anys de l'arribada a Barcelona, que coincideix amb el primer aniversari del traspàs de Chiara Lubich, fundadora del moviment. Nombrosos actes commemoratius tenen lloc al llarg de l'any.

✓ **17-23 de març.** Primer viatge apostòlic de Benet XVI al continent africà, on visita el Camerun i Angola. El Pontífex, que esdevé el portaveu del crit africà de justícia i de pau, ofereix un missatge d'esperança.

✓ **25 de març.** Amb motiu de la Jornada de la Vida, la Conferència Episcopal Espanyola impulsa la campanya «Protegeix la meua vida!». S'hi distribueixen vuit milions de tríptics. Així mateix, es presenta la guia *On menjar, dormir i rentar-se* de la Comunitat de Sant'Egidio a Barcelona.

✓ **21 DE MARÇ.** La diòcesi de Barcelona viu una gran festa amb l'ordenació de Mons. Sebastià Taltavull com a nou bisbe auxiliar. «Vosaltres sou els meus amics» és el seu lema episcopal. En una entrevista concedida a *Catalunya Cristiana*, Mons. Taltavull explica que «estic plenament convençut que l'evangelització sols és possible si es fa en un clima d'amor».

✓ **28 de març.** Els voluntaris de les delegacions de Mans Unides amb seu a Catalunya celebren el 50è aniversari de l'entitat a Montserrat. El mateix dia, la Fundació Claret celebra el XI Simposi titulat *La religió en les societats modernes. Laïcitat i laïcisme*.

✓ **29 de març.** Celebració de les noces d'or sacerdotals de Mons. Jaume Traserra, bisbe de Solsona.

✓ **31 de març.** Rosalia Gras Minguella és la nova secretària general i cancellera de l'arquebisbat de Tarragona, la primera dona en tota la història de l'Església tarragonina que accedeix a aquest càrrec.

✓ **2 d'abril.** Presentació del llibre *Què pensa Joan Carrera*, de Mn. Francesc Romeu, a la Casa del Llibre de Barcelona. L'acte compta amb la presència de Jordi Pujol, expresident de la Generalitat de Catalunya. Per la seva banda, la revista *Serra d'Or* celebra 50 anys amb una nova edició del lliurament dels Premis Crítica Serra d'Or i amb unes jornades.

✓ **5 D'ABRIL.** Amb el lliurament de la creu i de la icona de la Jornada Mundial de la Joventut de la delegació australiana a la d'Espanya, a la plaça de Sant Pere del Vaticà, comença oficialment la cursa vers la JMJ 2011 de Madrid.

- ✓ **7 d'abril.** Presentació al Seminari Conciliar de Barcelona del llibre *Eren temps de guerra...*, de Chiara Lubich i Igino Giordani, publicat per l'editorial Ciudad Nueva.
- ✓ **9-12 d'abril.** Celebració de la Pasqua Jove a Catalunya, que ofereix al jovent un espai d'interioritat.
- ✓ **15-18 d'abril.** La família franciscana celebra unida, després de segles de divisions, els 800 anys de la seva fundació. Hi assisteixen més de dos mil freres provinents de gairebé setanta països. Al llarg de l'any s'organitzen diversos actes.
- ✓ **21 d'abril.** La Generalitat de Catalunya lliura les Creus de Sant Jordi. Entre els guardonats, hi ha gent d'Església com ara Mn. Manel Pousa i Juana Martín.
- ✓ **25 d'abril.** Comença a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona el IV centenari de la fundació de la congregació instituïda per Mary Ward.
- ✓ **26 d'abril.** Desè aniversari del santuari montserratí de Montferri (Alt camp). Per la seva banda, l'Obra Pontifícia de Sant Pere Apòstol celebra la Jornada per les Vocacions Natives sota el lema *Han estat cridats. Ajuda'ls!*
- ✓ **28 d'abril.** Mn. Josep Perarnau, cèlebre medievalista, és investit doctor *honoris causa* per la Universitat de Barcelona. El mateix dia, Benet XVI recorre la regió italiana dels Abruços per expressar la seva solidaritat davant de la tragèdia provocada pel terratrèmol.
- ✓ **1 de maig.** S'obre l'Any Jubilar a Santo Domingo de la Calzada.
- ✓ **4 de maig.** Andrea Riccardi, fundador de la Comunitat de Sant'Egidio, parla sobre sant Pau a la catedral de Barcelona.
- ✓ **5-7 de maig.** Celebració a Barcelona d'un congrés històric sobre la Setmana Tràgica, organitzat per la Biblioteca Balmes, amb motiu del primer centenari d'aquests dramàtics fets.
- ✓ **7-10 de maig.** Se celebren les I Jornades de Reflexió *Família i valors humans i cristians*, organitzades per la Delegació diocesana de Pastoral Familiar de Barcelona.

- ✓ **8-15 DE MAIG.** Benet XVI viatja a Terra Santa, on clama per la reconciliació entre israelians i palestins, dóna suport a la creació d'un Estat palestí i condemna qualsevol manifestació d'antisemitisme.

- ✓ **12 de maig.** Es presenta la col·lecció Clàssics del Cristianisme del Segle XX al Seminari Conciliar de Barcelona, amb la presència del cardenal Lluís Martínez Sistach.
- ✓ **14-15 de maig.** La Facultat de Teologia de Catalunya organitza el simposi *Jesús i Pau* per tal de reflexionar sobre la fundació del cristianisme.
- ✓ **17 de maig.** La Seu d'Urgell acull una gran festa

amb motiu del 150è aniversari de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell.

- ✓ **21 de maig.** El P. Josep M. Coll, guardonat per l'Institut Emmanuel Mounier Catalunya.
- ✓ **25 de maig.** L'arquebisbe de Santiago de Compostel·la, Mons. Julián Barrio, convoca l'Any Jubilar Compostel·là 2010.
- ✓ **28 de maig.** Presentació de la nova etapa de la revista *Qüestions de Vida Cristiana* a l'auditori de La Pedrera, a Barcelona. Amb aquest acte s'inicia la celebració del vintè aniversari de la Fundació Joan Maragall.
- ✓ **3 de juny.** Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, nomena Mn. David Compte com a nou vicari general de la diòcesi.
- ✓ **6 de juny.** S'anuncia el nou Pla Pastoral de Barcelona, titulat *Anuncieu a tots l'Evangeli*, i es fa balanç de l'anterior.
- ✓ **12 de juny.** La imatge de santa Elena és baixada del seu pinacle de la catedral de Barcelona per tal de ser restaurada.
- ✓ **16-17 de juny.** Se celebra la CCXIII reunió de la Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola. Denuncien que l'avortament es converteixi en un «dret».
- ✓ **18 de juny.** La Fundació Joan Maragall organitza una taula rodona sobre la filòsofa Simone Weil.

- ✓ **19 DE JUNY.** Amb l'objectiu primordial de redescobrir la bellesa i la importància del sacerdoci avui dia, s'inaugura a Roma l'Any Sacerdotal. S'emmarca dins del 150è aniversari de la mort de sant Joan Maria B. Vianney, patró dels preveres diocesans. «L'Església necessita sacerdots sants», afirma Benet XVI. Molts actes tenen lloc durant els propers mesos.

- ✓ **21 de juny.** Mons. Braulio Rodríguez pren possessió com a nou arquebisbe de Toledo.
- ✓ **22 de juny.** Mons Joan Piris, bisbe de Lleida, nomena Mn. Ramon Prat com a nou vicari general de la diòcesi.

- ✓ **28 DE JUNY.** El bisbe emèrit de Vic, el Dr. Josep M. Guix, mor a Vic als 81 anys. El dimecres 1 de juliol té lloc la missa exequial a la catedral vigatana, on el cos del prelat rep sepultura. Era un home al servei de la diòcesi de Vic i al conjunt de l'Església catalana, de sòlida cultura i d'una inquietud especial per aprofundir i aplicar la doctrina social de l'Església.

En primer pla

- ✓ **1 de juliol.** Es presenta al Seminari Conciliar de Barcelona el catecisme *Jesús és el Senyor*, adreçat als infants. El mateix dia, la basílica de Santa Maria del Mar, a Barcelona, acull un acte d'homenatge a Vicenç Ferrer, mort el 19 de juny a Anantapur (Índia). Per la seva banda, l'Església catalana valora positivament la nova Llei d'Educació de Catalunya (LEC).
- ✓ **2 de juliol.** Cloenda a Kazakhstan del III Congrés de Religions Mundials i Tradicionals amb la participació de més d'un centenar de líders religiosos. L'objectiu: un impuls interreligiós a favor de la pau.
- ✓ **3 de juliol.** L'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau de Barcelona inaugura, amb la presència del cardenal Lluís Martínez Sistach, el tercer emplaçament en la seva història de més de 600 anys.

- ✓ **7 DE JULIOL.** Es presenta al Vaticà la tercera encíclica de Benet XVI: *Caritas in veritate*. En aquest escrit, el Pontífex posa l'accent en la justícia i el bé comú, i ofereix una nova visió de l'economia, la política i la societat. L'endemà, dia 8, es presenta l'encíclica a la seu de la Conferència Episcopal Espanyola. El text sencer es publica en el número 1.558 de *Catalunya Cristiana*.

- ✓ **10 de juliol.** El president dels Estats Units, Barack Obama, visita Benet XVI al Vaticà. La defensa de la vida és el tema central d'aquesta trobada.
- ✓ **8-12 de juliol.** Se celebra a Estocolm el XXXV Congrés Internacional de Pueri Cantores.
- ✓ **1 d'agost.** Mor el gran pessebrista fra Gilbert Galceran. El 1998 va rebre el títol de membre d'honor de la Federació Catalana de Pessebristes.
- ✓ **9 d'agost.** Cloenda solemne de l'Any Jubilar al Miracle amb l'assistència de Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell, i el P. Josep M. Soler, abat de Montserrat.
- ✓ **12 d'agost.** En l'audiència general, Benet XVI medita sobre el lligam entre la Mare de Déu i els preveres. Assegura que Maria és el model perfecte per als sacerdots. El mateix dia, mor el Gmà. Joan Lluís Casanovas, director del projecte educatiu Cintra, al barri barceloní del Raval, en tràgiques circumstàncies, als 66 anys.
- ✓ **13-16 d'agost.** Madrid acull la XII Assemblea General de la Germandat Obrera d'Acció Catòlica (GOAC), amb el tema *Per evangelitzar el món obrer i del treball, humanitzem la cultura*.
- ✓ **14-15 d'agost.** El municipi tarragoní de la Selva del Camp celebra el 30è cicle de representacions del drama assumpcionista *El Misteri de la Selva*.
- ✓ **20 d'agost.** El Vaticà nomena Mons. Renzo Fratini com a nou nunci a Espanya i Andorra. També rep el càrrec d'observador permanent del Vaticà davant de l'Organització Mundial del Turisme.
- ✓ **23-29 d'agost.** Se celebra el 30è aniversari del Meeting de Rímíni, sota el lema «El coneixement és sempre un esdeveniment».

✓ **8 DE SETEMBRE.** Representants religiosos d'arreu del món visiten l'antic camp de concentració d'Auschwitz-Birkenau, dins dels actes de la Trobada «Homes i religions», promoguda per la Comunitat de Sant'Egidio.

✓ **12 de setembre.** El P. Josep Massot, guardonat amb la Medalla d'Or del Consell de Mallorca.

✓ **13 de setembre.** Cloenda de 125è aniversari de la coronació pontifícia de la Mare de Déu de Lluc a Mallorca.

✓ **20 de setembre.** Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, promulga un nou pla pastoral amb el títol *Sigueu sants!*

✓ **26-28 de setembre.** Visita apostòlica de Benet XVI a la República Txeca. El Papa vol donar un fort impuls a la unitat dels cristians, separats en diferents confessions.

✓ **29 de setembre.** *Catalunya Cristiana* celebra trenta anys. «Vol mantenir-se fidel a les seves arrels i, alhora, actualitzar-les a la llum dels signes del temps», explica Mn. Jaume Aymar, director del setmanari.

✓ **29-30 de setembre.** Arran de la CCXXIV reunió de la Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola, els bisbes animen a manifestar-se en contra de l'avortament.

✓ **2 d'octubre.** Inauguració oficial de l'Any Batllori. L'Església i la societat catalanes reten homenatge a aquest jesuïta i historiador exemplar.

✓ **4 D'OCTUBRE.** S'inauguren les obres realitzades al llarg dels darrers deu anys a la esglésies preromàniques de Sant Pere, a Terrassa. Per la seva banda, l'Acadèmia Mariana de Lleida lliura els premis del 141è Certamen marià.

✓ **4-25 d'octubre.** Se celebra al Vaticà el Sínode per a l'Àfrica.

✓ **10 d'octubre.** El Gmà. Emili Turú, elegit nou superior general de l'Institut dels Germans Maristes.

✓ **11 D'OCTUBRE.** Mor l'arquebisbe Joan Martí i Alanis, bisbe emèrit de la Seu d'Urgell, a Barcelona, als 81 anys. Era un gran humanista, sensible al problemes del món contemporani, i l'impulsor de la Constitució andorrana. És enterrat a la cripta dels bisbes de la catedral de Santa Maria d'Urgell. El mateix dia, cinc beats són elevats per Benet XVI a la categoria de sants, entre ells el P. Francesc Coll i el Gmà Rafael Arnáiz.

✓ **17 d'octubre.** Emotiu homenatge al bisbe Joan Carrera al Seminari Conciliar de Barcelona.

✓ **21 d'octubre.** S'inaugura l'exposició *Allò sagrat fet real*, que reuneix obres emblemàtiques de la pintura i escultura espanyoles del segle XVII, a la National Gallery de Londres.

✓ **23-25 d'octubre.** El santuari de Santa Teresina de l'Infant Jesús de Lleida acull el IV Congrés d'Espiritualitat.

✓ **30-31 d'octubre.** Se celebra a Barcelona la XII Trobada Nacional dels Encontres Matrimonials.

✓ **5 de novembre.** Mons. Juan José Asenjo, nou arquebisbe de Sevilla, en substitució del cardenal Carlos Amigo Vallejo.

✓ **9-12 de novembre.** Se celebra al Vaticà el VI Congrés Mundial de la Pastoral per als Immigrants i Refugiats.

✓ **15 de novembre.** Cloenda dels actes del mil·lenari

del monestir de Sant Martí del Canigó.

✓ **21 de novembre.** El Vaticà fa públic dos nomenaments: Mons. José Ignacio Munilla i Mons. Jesús Sanz com a bisbes de Sant Sebastià i Oviedo, respectivament.

✓ **28 de novembre.** Benet XVI celebra els 25 anys del Tractat de Pau i Amistat entre Xile i l'Argentina.

✓ **7-18 de desembre.** La Cimera del Clima de Copenhaguen decep Mans Unides i Càritas, les quals reclamen justícia climàtica.

✓ **12 de desembre.** Presentació oficial del Club+Amics a Montserrat, sota la presidència del cardenal Lluís Martínez Sistach.

✓ **19 de desembre.** El Sant Pare autoritza la publicació dels decrets que reconeixen les virtuts heroiques dels papes Joan Pau II i Pius XII, que passen a ser reconeguts com a «venerables» per l'Església.

✓ **9 DE NOVEMBRE.** Coincidint amb el primer aniversari de la seva mort, la basílica barcelonina de Santa Maria del Mar acull un homenatge civil i eclesiàstic a Mons. Joan Carrera. També té lloc la solemne proclamació del títol de basílica menor a la parròquia barcelonina de la Puríssima Concepció i Assumpció de Nostra Senyora. Per la seva banda, la Congregació per a la Doctrina de la Fe dona a conèixer la constitució apostòlica *Anglicanorum coetibus*.

6È ANIVERSARI

ROSA DEULOFEU GONZÁLEZ

En el sisè aniversari del seu traspàs, tots els que la recordem des de l'esperança amb Crist ressuscitat, us convoquem a l'eucaristia pel seu sufragi, el proper dijous dia 7 de gener del 2010, a les 19 hores, a la parròquia de Sant Agustí de Barcelona (metro línia 3, parada Liceu).

Dinamarca

Mans Unides i Càritas reclamen justícia climàtica

La Cimera del Clima a Copenhaguen decep les ONG

Rosa María Jané Chueca
Copenhaguen

Profunda decepció. Aquest és el sentiment amb què Mans Unides i Càritas han abandonat Copenhaguen després del fracàs de la Cimera del Clima. Totes dues ONG catòliques hi van ser presents amb diversos representants. Marco Gordillo, coordinador de campanyes de Mans Unides, ens explica que «ens resistiem a un fracàs anunciat perquè no volíem renunciar a l'esperança i a la capacitat de treball, però estem molt decebuts perquè les declaracions que han sorgit de la Cimera del Clima, en forma de declaració política, són sense compromisos i no són vinculants. A més, els fons aprovats per a l'adaptació dels països més vulnerables al canvi climàtic són vagues i insuficients».

Per això, tant Mans Unides com Càritas continuen aixecant la seva veu per reclamar justícia climàtica. Un dels participants a la Cimera del Clima, Martín Lago, tècnic de l'Àrea de Cooperació Internacional de Càritas espanyola, subratlla que «Càritas constata que les persones més vulnerables sempre són les més pobres, els països en via de desenvolupament, quan de fet són els que menys han causat el canvi climàtic. Estem assistint a una situació injusta».

Tant Càritas com Mans Unides tenen molt clar que l'aposta de present i de futur passa per una justícia climàtica. En paraules de Martín Lago, «aquesta campanya s'adreça a la societat i als polítics. A la societat li demanem un canvi en l'estil de vida, que sigui més sobri i que permeti que el conjunt de la societat visqui amb dignitat. Que sigui menys materialista i més espiritual. Als polítics els demanem un nivell afegit de reducció d'emissió de gasos d'efecte hivernacle del 40% respecte del 1990 i que adoptin mesures de mitigació i d'adaptació al canvi climàtic, cosa que implica una aportació de 195.000 milions d'euros per al 2020».

Per a Mans Unides, els fonaments existencials que els guien en el seu treball són dos: «La cura responsable de la naturalesa perquè és la Creació, el regal de Déu a nosaltres», apunta Marco Gordillo, «i la justícia climàtica, perquè la pobresa i les exclusions s'agregen amb el canvi climàtic».

Càritas i altres entitats han denunciat que els països rics han eludit les seves responsabilitats en la trobada de Copenhaguen. En aquest sentit, el coordinador de campanyes de Mans Unides observa que el Protocol de Kyoto va dividir el món «entre els països que tenien l'obligació de reduir l'emissió de gasos i la resta. El problema és que ara hi ha països emergents, com el Brasil o l'Índia, que són tan contaminants com els desenvolupats, però que no tenen l'obligació vinculant de reduir les seves emissions. I, és clar, això crea recel en països com els Estats Units».

Segons Marco Gordillo, els objectius mínims que s'haurien d'haver acomplert a Copenhaguen són: la reducció de l'emissió de gasos i el fons d'adaptació per als països pobres en relació amb el

Manifestants de Càritas demanen uns acords justos a Copenhaguen.

El Vaticà demana respectar l'«ecologia humana»

AICA / Copenhaguen

L'arquebisbe Celestino Migliore, observador permanent del Vaticà davant de les Nacions Unides, va ressaltar en la seva intervenció que «si es respecta l'ecologia humana, l'ecologia ambiental també se'n beneficiarà». En el seu discurs, va ressaltar que «el Vaticà dona suport a la necessitat de difondre una educació de responsabilitat ambiental que busca també la salvaguarda de les condicions morals per a una autèntica ecologia humana. Nombroses institucions catòliques estan compromeses en la promoció d'aquest model d'educació tant en les escoles com en les universitats». Aquestes i moltes altres iniciatives catòliques, va explicar l'arquebisbe, «es proposen incidir sobre els estils de vida, ja que els models actuals de consum i de producció sovint són insostenibles des del punt de vista social, ambiental, econòmic i fins i tot moral». «Hem de salvaguardar la creació com un do confiat a cadascun de nosaltres, però hem d'impedir que la humanitat s'autodestruïxi», va assenyalar. Mons. Migliore va advertir també que «la degradació de la natura està lligada estretament a la cultura que conforma la coexistència humana. La forma en què la humanitat tracta l'ambient influeix en la forma com es tracta a si mateixa». Finalment, va explicar que «en el petit Estat de la Ciutat del Vaticà s'estan duent a terme esforços significatius per a la protecció de l'ambient i la promoció de projectes de diversificació d'energia encaminats al desenvolupament d'energies renovables amb l'objectiu de reduir l'emissió de CO₂ i el consum de combustible fòssil».

canvi climàtic. Com ens comenta Gordillo, pel que fa a la reducció de gasos, «la proposta de la Unió Europea era la més ambiciosa, la més integral i la més avançada: parlava d'un 20% amb la possibilitat d'arribar al 30% si ho feien altres països. Però en les declaracions ni tan sols s'ha quantificat la reducció. D'altra banda, per als països pobres el referent que hi havia eren 200.000 milions de dòlars per a l'any 2020. Les quantitats acordades són molt petites i insuficients: 30.000 milions de dòlars. I no s'especifica com es dividirà el finançament entre els països rics, ni com es repartirà entre els països menys desenvolupats.» Per això, es mostra molt taxatiu en afirmar: «Els compromisos que n'han sortit són molt raquítics.» Un dels aspectes que més

polèmica ha generat aquesta cimera és la dificultat de moltes ONG per entrar al Bella Center, on tenien lloc les negociacions internacionals. Per a Gordillo, «en primer lloc, hi ha hagut un problema logístic, de manca de previsió, perquè hi havia 45.000 persones acreditades quan només n'hi cabien 16.000. D'altra banda, ens preguntem: quin és el lloc que es deixa a la societat civil? Et sents desplaçat i et plantejes: quin espai deixen els governs a la societat civil propositiva i crítica?»

Paral·lelament a la Cimera del Clima, va tenir lloc una trobada convocada conjuntament per Càritas, CIDSE (aliança internacional d'agències catòliques de desenvolupament) i el Consell Mundial de les Esglésies sota el lema «Renovar

la faç de la terra: una aproximació a la justícia climàtica des de la fe». En aquesta reunió, Joyce Kennedy, representant del Consell Mundial de les Esglésies, va posar en relleu que «si fins ara el sistema s'ha basat en l'avarícia, és el moment de canviar els valors de la negociació i d'arribar a un acord legal. Per als creients, cal un compromís ètic en un procés incloent i que els exclosos també puguin ser-hi presents. A més, cal "reverdir" la nostra vida quotidiana: el consum, el transport, els negocis...».

Malgrat que Copenhaguen ha estat una oportunitat perduda per avançar en la reducció de l'emissió de gasos i en l'obtenció de recursos perquè els països pobres afrontin el canvi climàtic, Gordillo anima a no ser pessimistes: «Fa 15 anys els països de l'ONU van començar a dialogar sobre el medi ambient, el clima i el desenvolupament, i s'han anat fent passos. Malgrat els fracassos, com el de Copenhaguen, s'ha pres consciència que és un problema mundial i s'han aconseguit coses com el Protocol de Kyoto. Cal seguir el camí i continuar fent passes. És un camí imparable i tard o d'hora arribarem a la meta, però esperem que sigui tan aviat com sigui possible per al bé del planeta.»

Paraules del Papa

Benet XVI ha seguit molt atentament aquesta Cimera del Clima i en diferents moments ha fet referències al medi ambient. En aquest sentit, destaca el missatge per a la Jornada Mundial de la Pau, de l'1 de gener vinent, titulat *Si vols la pau, protegeix la creació*. El Pontífex també advertia contra l'oposició entre el respecte degut al medi ambient i la defensa de la persona. En rebre el nou ambaixador danès davant del Vaticà, el Papa assenyalava que molt sovint els esforços destinats a promoure «una comprensió integral del medi ambient s'han hagut d'asseure juntament amb una comprensió reduccionista de la persona».

El Bisbe de Roma insistia, a més, en la necessitat d'un «canvi moral» profund de la humanitat a l'hora de revisar l'actual estil de vida dels pobles i, especialment, l'econòmic. Per això, subratllava la necessitat del «valor i del sacrifici, fruits d'un desvetllament ètic, que ens permeten albirar un món millor i que ens encoratgen a afrontar amb esperança tot allò necessari per garantir a les generacions futures el llegat del conjunt de la creació en unes condicions tals que també ells puguin anomenar-la casa seva».

Benet XVI aprofitava l'ocasió per demanar als polítics acords internacionals vinculants per salvaguardar el medi ambient i recordava que «les persones no poden eximir-se de la seva responsabilitat sobre la creació ni postergar-la sobre les generacions futures». Així, advertia que la degradació del medi ambient «constitueix una amenaça directa per a la supervivència de l'home i per al seu desenvolupament, i fins i tot pot amenaçar directament la pau entre les persones i les poblacions».

Joan Pau II i Pius XII, «venerables»

Un decret autoritzat pel Papa en reconeix les virtuts heroiques

Zenit
Ciutat del Vaticà

Benet XVI va autoritzar el 19 de desembre la publicació dels decrets que reconeixen les virtuts heroiques dels papes Joan Pau II i Pius XII, que d'aquesta manera passen a ser reconeguts com a «venerables» per l'Església. Es tracta del primer pas important del procés romà per a la causa de beatificació dels dos Pontífexs. Perquè puguin ser elevats a la glòria dels altars caldrà el reconeixement d'un miracle atribuït a la seva intercessió després de la seva mort per una comissió científica, una comissió teològica, una comissió de cardenals i bisbes i, finalment, pel mateix Papa. Per ser declarats sants es requerirà el reconeixement d'un altre miracle atribuït a la seva intercessió.

Pius XII (Eugenio Pacelli), nascut a Roma el 1876, va ser Bisbe de Roma entre el 1939 i el 1958, any en què va morir a Castelgandolfo. Va guiar el timó de la barca de Pere en les difícils tempestes de la Segona Guerra Mundial, desplegant una important obra d'ajuda als perseguits, fins i tot als jueus.

Joan Pau II (Karol Wojtyła), nascut el 1920 a Wadowice (Polònia), va ser escollit Papa l'octubre del 1978 i va morir el 2 d'abril del 2005 acompanyat per centenars de milers de persones aplegades a la plaça de Sant Pere del Vaticà. Els historiadors del segle XX li atribueixen un paper decisiu en la caiguda del comunisme i els historiadors de l'Església veuen en el seu pontificat un impuls decisiu a l'aplicació del Concili Vaticà II.

Els decrets van ser autoritzats per Benet XVI en l'audiència que va concedir a l'arquebisbe Angelo Amato, s.d.b., prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants. Aquest procés va ser explicat pel mateix Papa en rebre en audiència els superiors, oficials

«Sant ja», clamaven milers de persones a la plaça de Sant Pere en morir Joan Pau II.

i col·laboradors de la Congregació per a les Causes dels Sants amb motiu del quarantè aniversari de la institució d'aquest organisme vaticà. Parlant

del reconeixement de les virtuts heroiques, va explicar que, «en un primer moment, es convida el Poble de Déu a contemplar aquests germans que,

després d'un acurat discerniment, són proposats com a models de vida cristiana». Referint-se a la beatificació, va explicar que amb aquest pas «s'exhorta a adreçar-los un culte de veneració i d'invocació circumscribit en l'àmbit de les Esglésies locals o d'ordes religiosos». Finalment, va afegir, amb la canonització, el poble cristià «és cridat a exultar amb tota la comunitat dels creients per la certesa que, gràcies a la solemne proclamació pontifícia, un fill o una filla seus han assolit la glòria de Déu, on participa en la perenne intercessió de Crist a favor dels germans».

En aquest procés, va aclarir el Pontífex, «l'Església acull amb alegria i meravella els miracles que Déu, en la seva infinita bondat, li ofereix gratuïtament per confirmar la predicació evangèlica. Acull, alhora, el testimoni dels màrtirs com la forma més nítida i intensa de configuració amb Crist». L'Església, va afirmar, realitza aquests processos «en el camí de reconeixement de la santedat, emergeix la riquesa espiritual i pastoral que involucra tota la comunitat cristiana». «És a dir —va concloure—, la transfiguració de les persones i de les realitats humanes a imatge de Crist ressuscitat representa l'objectiu darrer del pla de salvació divina.»

El periodista Lolo serà beat

Amb l'aprovació del decret que reconeix un miracle atribuït a la intercessió del periodista Manuel Lozano Garrido, conegut com a Lolo, s'han obert les portes per a la seva beatificació. El miracle va ser experimentat el 1972 per un nen de dos anys en estat gravíssim (septicèmia per pseudomona, després de dues operacions quirúrgiques i amb vòmits fecaloides) i que avui és àrbitre internacional de tennis.

Lolo va néixer a Linares (Jaén) el 9 d'agost del 1920 i va morir a la mateixa ciutat el 3 de novembre del 1971. Membre de l'Acció Catòlica, quan encara era adolescent, Lolo distribuïa la comunió a persones que patien empresonament en plena guerra civil espanyola. Ell mateix va ser empresonat. El 1942 va començar a experimentar una malaltia que en només un any el portaria a una invalidesa absoluta. El 1962 va perdre la vista. Va desenvolupar la seva feina professional com a periodista en mitjans de comunicació com el diari *Ya*, les revistes *Telva*, *Vida Nueva* o l'agència *Prensa Asociada*... Va rebre importants reconeixements professionals, com el premi Bravo. El 1956, va fundar la revista *Sinaí* per a malalts. Algunes de les seves obres són *El sillón de ruedas*, *Las estrellas se ven de noche* o *Cuentos en «la» sostenido*. A més de Manuel Lozano Garrido, també es declaren venerables Josep Tous i Soler (Igualada, 1811 – Barcelona, 1871), capellà profès de l'orde dels Frares Menors Caputxins i fundador de la congregació de les Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor, i Leopoldo de Alpandere Sánchez Márquez (Alpandere, 1866 – Granada, 1956), laic profès de l'orde dels Frares Menors Caputxins.

2009: un any «sota el signe de l'Àfrica»

ACI / Ciutat del Vaticà

En dirigir el seu discurs en la tradicional trobada per Nadal amb els cardenals, arquebisbes, bisbes i membres de la Cúria vaticana, el Papa va assenyalar que aquest 2009 ha transcorregut «sota el signe de l'Àfrica» i la necessitat de viure i treballar per la reconciliació en tots els racons del món.

En començar el discurs, va recordar, entre d'altres esdeveniments del 2009, la conclusió de l'Any Paulí i l'obertura de l'Any Sacerdotal. Seguidament va ressaltar que aquest 2009 començava amb el viatge apostòlic al Camerun i Angola, on en l'encontre de la població amb el Papa «es podia experimentar l'Església universal, la comunitat que abraça el món i que Déu aplega mitjançant Crist, la comunitat que no es basa en interessos humans, sinó en l'atenció amorosa que Déu per nosaltres ens ofereix». Benet XVI va recordar també la

seva trobada amb els bisbes africans i la inauguració del Sínode per a l'Àfrica. Referint-se al tema del Sínode, *L'Església a l'Àfrica, al servei de la reconciliació, de la justícia i de la pau*, el Papa va observar que aquest era «un tema teològic i pastoral de gran actualitat, però que podia malinterpretar-se com un tema polític. La tasca dels bisbes era la de transformar la teologia en pastoral, és a dir, en un ministeri pastoral molt concret, on les grans visions de la Sagrada Escriptura i de la Tradició s'apliquessin a l'acció dels bisbes i dels capellans en un temps i un lloc determinats».

Benet XVI va afirmar que el problema de «la laïcitat positiva, practicada i interpretada de forma adient», que resumia les preocupacions dels bisbes africans, ha estat d'altra banda un tema fonamental de l'encíclica *Caritas in veritate*, «que ha reprès i desenvolupat la qüestió sobre la col·locació teològica i concreta de la Doctrina Social de l'Església».

Parlant del concepte de reconciliació, que «el Sínode africà ha tractat d'examinar profundament com a tasca per a l'Església d'avui», el Papa va dir que «si l'ésser humà no es reconcilia amb Déu, també està en discòrdia amb la creació. «Hem d'aprendre la capacitat de fer penitència, de deixar-nos transformar; d'anar a la trobada de l'altre i de demanar a Déu que ens atorgui la valentia i la força per renovar-nos. En el nostre món hem de tornar a descobrir el sagrament de la penitència i de la reconciliació.»

En aquest context va assenyalar que el fet que la gent es confessi menys «és un símptoma d'una pèrdua de veracitat amb nosaltres mateixos i amb Déu; una pèrdua que posa en perill la nostra humanitat i disminueix la nostra capacitat de pau». El Pontífex va subratllar que «si no creem en els cors la força de la reconciliació, el compromís polític per la pau pateix del pressupòsit interior. En

el Sínode africà, els pastors de l'Església s'han compromès en aquella purificació interior de l'ésser humà que constitueix la condició essencial preliminar per a l'edificació de la justícia i de la pau.

Pel que fa al viatge a Terra Santa, el Papa va manifestar el seu agraïment a l'autoritat palestina «per la gran cordialitat amb què em va acollir i perquè va fer possible que celebrés una litúrgia pública a Betlem i em va mostrar els patiments i les esperances del seu territori». «La visita a Yad Vashem va significar una trobada esfereïdora amb la crueltat de la culpa humana, amb l'odi d'una ideologia cega que sense cap mena de justificació va entregar milions de persones humanes a la mort i que amb això, en definitiva, va voler expulsar del món Déu, el Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob i el Déu de Jesucrist. Així, aquest és, en primer lloc, un monument commemoratiu contra l'odi, una crida urgent a la purificació i al perdó, a l'amor.»

Iraq

Crida dels cristians iraquians:
«No ens abandoneu»

El bisbe auxiliar de Bagdad anuncia una «tragèdia de grans dimensions»

Zenit
Bagdad

«A tots els cristians del món els diem: "No ens abandoneu"», confessa Mons. Shlemon Warduni, bisbe auxiliar caldeu de Bagdad, després dels darrers atemptats contra els cristians i les seves esglésies a l'Iraq. En una entrevista a l'agència Fides, el prelat afirma que la situació iraquiana «suscita preocupació i dolor». La guerra i l'ocupació militar han dut inestabilitat política i ingovernabilitat que han causat «misèria i destrucció», i han obligat un terç de la comunitat cristiana del país a emigrar. «És una tragèdia de grans dimensions que cal donar a conèixer als ulls del món», declara. La manca de planificació política, constata, «ha ocasionat la proliferació del terrorisme, que avui té agenda pròpia i desestabilitza el país». «Els atemptats contra les esglésies i els atacs als cristians prossegueixen», afegeix, «cosa que repercuteix molt negativament en els cristians. Sembren temor i ens priven de l'esperança».

El prelat ha rebutjat la proposta d'aplegar tots els cristians iraquians al territori

Atemptat contra l'església de Sant Efreim, a Mossul.

«No demanem cap tracte de favor, només respecte de la dignitat, de les nostres llibertats i dels drets fonamentals»

de la Plana de Nínive, i l'ha definida com «un projecte absurd i insensat». «Significaria reduir els cristians a un gueto, ficarlos dins d'una gàbia, aixafar-los enmig del conflicte entre àrabs i kurds. Crist ens va dir que anunciéssim la bona notícia arreu del món: som cridats a ser sal, llum i llevat per al país. No poden confinar-nos en un únic territori basant-se en la pertinença religiosa.» «No demanem cap tracte de favor, només el respecte de la dignitat, de les nostres llibertats i dels drets fonamentals: viure en pau, anunciar l'Evangeli i contribuir a construir el nostre país.»

Per tal que això sigui possible, Mons. Warduni sosté que és necessari per part de la comunitat internacional «un suport més fort i decidit». «Els governs que promouen la democràcia i els drets humans, disposats a tutelar els seus interessos econòmics a l'Iraq, haurien de comprometre's a eradicar el terrorisme i promoure la pau i la legalitat». De la mateixa manera, els cristians iraquians demanen al Papa i a tots els cristians del món: «Doneu-nos suport, no ens abandoneu.»

Anàlisi

Relacions diplomàtiques plenes entre la Santa Seu i Rússia

Ricardo Estarriol
Periodista

La Santa Seu i Rússia elevaran les seves respectives representacions diplomàtiques a Moscou i al Vaticà quant a ambaixades de ple dret. L'anunci va tenir lloc després que el papa Benet XVI rebés oficialment a Roma el president rus Dmitri Medvedev el 4 de desembre.

Es tracta d'un petit pas per millorar l'actual estat de les relacions entre el Patriarcat de Moscou i l'Església catòlica. La Santa Seu havia mantingut relacions diplomàtiques amb la Rússia tsarista fins al 1917. La mesura anunciada té, de tota manera, un cert caràcter simbòlic, perquè ja des del 1990 la Unió Soviètica (Rússia, des del 1991) tenia un ambaixador al Vaticà si bé amb el rang de mer «representant» (semblant al que té, per exemple, el representant de l'OLP) i la Santa Seu, un nunci a Moscou.

No és estrany que el secretari de l'oficina d'affers exteriors del Patriarcat, Igor Vyshchanov, hagués declarat que la decisió (de caràcter diplomàtic) afectava només de forma col·lateral les relacions de l'ortodòxia russa amb l'Església catòlica.

Tot ha passat un any després de la mort del patriarca Alexei, que va exercir el seu mandat en condicions adverses des del 1990 fins al 2008 i va estar sotmès al control del KGB. És evident que, abans d'acceptar l'esmentada mesura, Medvedev va consultar l'assumpte amb el nou patriarca Ciril, que havia estat fins que va ser escollit, «ministre d'exteriors» del Patriarcat. Ja durant la *perestroika* de Gorbatxov, Ciril havia participat en la redacció de la nova llei sobre la llibertat religiosa. Abans de ser elegit, Ciril havia advertit ja dels perills que podia suposar l'adopció de «compromisos ecumènics precipitats», també davant de l'Església catòlica.

Encara que la situació ha millorat, l'Església catòlica continua tenint a Rússia restriccions considerables legals i administratives per a l'exercici de la seva tasca pastoral causades per la resistència de la jerarquia ortodoxa a l'hora d'acceptar al país «una església cristiana paral·lela», quan la mateixa jerarquia ortodoxa no té cap inconvenient a crear «jurisdiccions paral·leles» en països de majoria catòlica. Els catòlics russos, malgrat tot, esperen que la millora de les relacions diplomàtiques obri nous camins de diàleg amb el Patriarcat.

Benet XVI i Dmitri Medvedev.

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA
UN MISSIONER

Amb la teva aportació,
ells o elles i encara
més persones llegiran
CATALUNYA CRISTIANA
cada setmana

Marquem amb una "X" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica:** 230 € ☐
Àsia i Oceania: 308 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (És pot mantenir correspondència)

Nom i cognom _____

Adreça _____

Població _____ Província _____ C.P. _____

FORMA DE PAGAMENT:

Adjuntar xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Títol: _____
 Butlletí ☐ Ofertina ☐ DC ☐ Data: _____
 Compta: _____

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona — Tel. 934 092 810 — Fax 934 092 820

El Papa accepta la renúncia d'un bisbe irlandès

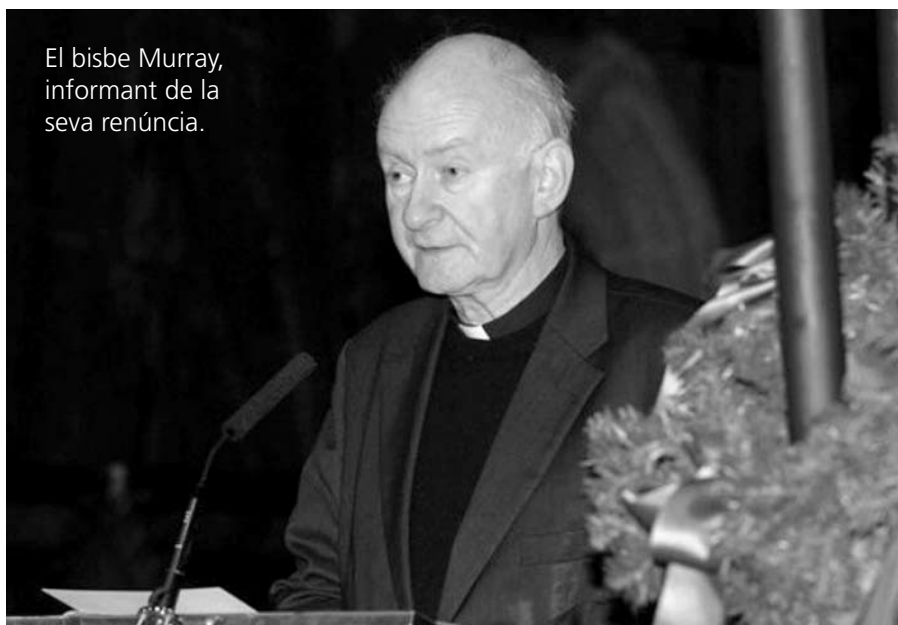
Acusat per un informe de no afrontar adequadament denúncies d'abusos sexuals contra capellans

Zenit
Ciutat del Vaticà

Benet XVI ha acceptat la renúncia al govern pastoral de la diòcesi de Limerick, a Irlanda, presentada pel bisbe Donal Brendan Murray, qui ha estat acusat per informes oficials de no haver sabut afrontar denúncies d'abusos sexuals atribuïts a clergues. Segons ha explicat l'oficina d'informació vaticana, el Papa ha acceptat la renúncia de conformitat amb el Codi de Dret Canònic que estableix: «Preguem insistentment al bisbe diocesà que presenti la renúncia del seu ofici si per malaltia o una altra causa greu en quedés minvada la capacitat per exercir-lo.»

Peticions de renúncia al ministeri de Mons. Murray, nascut fa 69 anys a Dublín, van ser formulades després de la publicació, el 26 de novembre, de l'Informe de la Comissió Murphy, resultat de recerques públiques sobre denúncies d'abusos sexuals a l'arxidiòcesi de Dublín, des del gener del 1975 fins al maig del 2004. Mons. Murray va ser bisbe auxiliar de Dublín del 1982 al 1996. En una entrevista concedida al setmanari *Limerick Leader*, publicada el 2 de desembre, en resposta a l'Informe Murphy, afirmava que en consciència considera que no va encobrir capellans que s'han tacat d'actes de pederàstia.

El 17 de desembre va anunciar que el Papa ha acceptat la seva renúncia a la catedral de Sant Joan a Limerick, amb aquestes paraules: «He escoltat els punts de vista de moltes víctimes, en especial en els dies que van seguir a la publicació de l'Informe Murphy. Alguns m'han expressat el desig que presenti la renúncia; d'altres m'han demanat que no ho faci. Sé molt bé que la meva resignació no pot esborrar el dolor de les víctimes que han patit abusos en el passat i que continuaran patint cada dia. Humilment demano perdó una vegada més a tots

El bisbe Murray, informant de la seva renúncia.

«La meva resignació no pot esborrar el dolor de les víctimes que han patit abusos en el passat»

els qui van ser abusats des de petits. A totes les víctimes d'abusos els repeteixo que la meva primera preocupació consisteix a assistir-les cada dia en tot el que pugui, en el seu camí personal per trobar serenitat. Un bisbe ha de ser una persona que mira de guiar i d'inspirar totes les persones de la diòcesi com una comunitat unida en la veritat i en l'amor de Crist. He demanat al Sant Pare que accepti la meva renúncia i que nomeni un nou bisbe per a la diòcesi perquè crec que la meva presència crearà dificultats a algunes de les víctimes que han d'estar en primer lloc en els nostres

pensaments i pregàries.»

El bisbe Murray va informar als vicaris generals de la seva diòcesi de la decisió presa l'1 de desembre. El 7 de desembre va mantenir, a Roma, una trobada amb el cardenal Giovanni Battista Re, prefecte de la Congregació per als Bisbes, que va accedir a presentar la seva carta de renúncia al Papa en la següent audiència que va mantenir amb el Papa, el 12 de desembre. Un dia abans, Benet XVI havia rebut el president de la Conferència Episcopal Irlandesa, el cardenal Sean Baptist Brady, arquebisbe d'Armagh, i l'arquebisbe de Dublín, Mons. Diarmuid Martin.

En la trobada, Benet XVI va demanar les pregàries dels catòlics del món per «les víctimes, les famílies i tots els afectats per aquests crims atroços» de clergues. Al mateix temps, el Bisbe de Roma va assegurar que l'Església «continuarà seguint aquesta greu qüestió amb la màxima atenció per entendre millor com van arribar a passar aquests fets vergonyosos i desenvolupar estratègies efectives i segures per evitar que es repeteixin».

Conveni monetari entre el Vaticà i la Unió Europea

Zenit / Ciutat del Vaticà

El 17 de desembre va ser subscrit el conveni monetari entre l'Estat de la Ciutat del Vaticà i la Unió Europea (UE). En nom del Vaticà, va signar Mons. André Dupuy, nunci apostòlic davant de la UE, mentre que Joaquín Almuíña, membre de la Comissió Europea, va signar per part de la Unió Europea. Les disposicions del nou conveni monetari, que substitueix el del 29 de desembre del 2000 —amb el qual s'introduïa en l'Estat de la Ciutat del Vaticà l'euro com a moneda oficial— entraran en vigor l'1 de gener del 2010. El conveni estableix en 2.300.000 euros fixos, més una quota suplementària variable, el valor nominal de la massa monetària que pot ser encunyada pel Vaticà (abans el valor nominal era d'1.074.000 euros). A més, a partir d'ara, almenys el 51% de la moneda vaticana s'haurà de destinar a la circulació. Abans, de fet, podia passar que gran part dels euros vaticans es destinessin al col·leccionisme. Finalment, amb la firma del conveni, el Vaticà accepta totes les normatives comunitàries contra el blanqueig de diners, el frau i la falsificació de bitllets. El conveni preveu també la institució d'un comitè mixt que es reunirà anualment per verificar-ne l'aplicació.

Dolor del Papa pels missioners assassinats a l'Àfrica

ACI / Ciutat del Vaticà

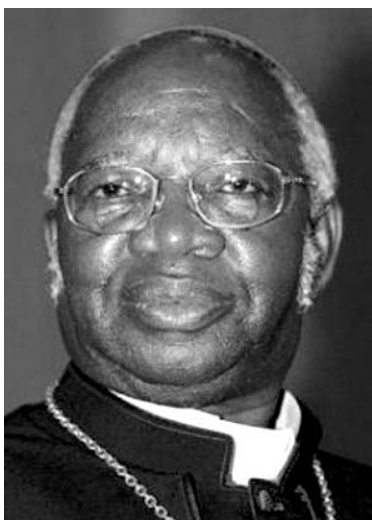
En acabar el rés de l'*Àngelus* del 13 de desembre, Benet XVI va expressar el seu profund dolor pels tres capellans i la religiosa que recentment van ser assassinats en diferents països de l'Àfrica. El Papa va assenyalar que «he rebut tristes notícies sobre l'assassinat de quatre missioners. Es tracta dels capellans Daniel Cizimya (Congo), Louis Blondel (Sud-àfrica) i Gerry Roche (Kenya), i de la germana Denise Kahambu (Congo)». «Aquests missioners», va dir el Papa, «han estat fidels testimonis de l'Evangeli, fins i tot corrent el risc de la pròpia vida».

Emmanuel Milingo queda dimitit de l'estat clerical

Zenit / Ciutat del Vaticà

Emmanuel Milingo, l'antic arquebisbe de Lusaka (Zàmbia) que va acaparar l'atenció mundial el 2001 en contreure matrimoni al si de la secta del reverend coreà Sun Myung Moon, ha estat dimitit de l'estat clerical per les seves repetides ordenacions episcopals sense mandat del Papa. Un comunicat vaticà aclareix que es tracta d'«un fet totalment excepcional», però assegura que l'Església manté els braços oberts al seu retorn, amb «l'esperança del seu penediment».

Tot i que per a les càmeres de televisió va ser un escàndol molt més folklòric el seu matrimoni amb la coreana Maria Sung, per a l'Església implica una man-

ca de conseqüències molt més greus les ordenacions de bisbes, que Milingo ha vingut fent des del 24 de setembre del 2006. «Manifestant esperança en la seva conversió, l'Església renova el que ja es va declarar el 26 de setembre del 2006, és a dir, que no reconeix i no pretén reconèixer en el futur aquestes ordenacions i totes les ordenacions que se'n derivin i, per tant, l'estat canònic dels presumptes bisbes continua sent l'estat en què es trobaven abans de l'ordenació conferida pel senyor Milingo», aclareix el Vaticà.

Citant el canón 292 del Codi de Dret Canònic, el comunicat explica el que implica la dimissió de l'estat clerical: «La pèrdua dels drets i deures lligats a l'estat clerical, tret de l'obligació del

celibat; la prohibició de l'exercici del ministeri, tret del que disposa el canón 976 del Codi de Dret Canònic per als casos de perill de mort; la privació de tots els càrrecs, de totes les responsabilitats i de qualsevol potestat delegat, així com la prohibició d'utilitzar l'hàbit eclesial.» «Per conseqüent, resulta il·legítima la participació dels fidels en eventuais noves celebracions organitzades pel senyor Emmanuel Milingo», indica.

El comunicat conclou reconeixent el «dolor de la comunitat eclesial pels greus gestos fets pel senyor Milingo» i demana la pregària dels batejats pel seu penediment «el de tots els capellans o fidels laics que d'alguna manera han col·laborat amb ell en actes que atempten contra la unitat de l'Església de Crist».

«La gent no m'ha demanat mai miracles»

Gmà. Fernando Aguiló, o.h.s.j.d., guanyador del premi Josep Parera 2009

Rosa María Jané Chueca

L'Obra Social de Caixa Penedès ha concedit el premi Josep Parera 2009 al missioner Fernando Aguiló, de l'orde de Sant Joan de Déu, per la seva dedicació «al servei del desenvolupament comunitari en les dimensions social, humanitària i/o solidària». El Gmà. Fernando Aguiló, nascut a Palma de Mallorca fa 59 anys, ha treballat durant més de 20 anys a Sierra Leone. Fa quatre anys va tornar a Barcelona, des d'on impulsa i coordina el projecte d'agermanament entre l'Hospital de Sant Joan de Déu de la Ciutat Comtal i l'Hospital Saint John of God de Lunsar (Sierra Leone). Al costat del Gmà. Aguiló, també va ser premiada la Fundació Amics de la Gent Gran.

Què el va portar a les missions?

Abans d'entrar a l'orde, ja em cridava l'atenció, i quan vaig ingressar-hi la meua intenció era com servir de la millor manera els malalts, però em continuaven captivant les missions. Jo estava acabant Infermeria i el provincial em va preguntar: «Si estudiessis Medicina, te n'aniries a l'Àfrica?» Jo li vaig dir que sí. Estava entusiasmat! Sierra Leone em va captivar totalment. Allí tot era diferent. L'hospital era rural i els parts eren completament diferents, els nens tenien seqüeles... aleshores érem dos metges i vaig haver de dedicar-me a la part de cirurgia. Molt sovint dic que em vaig haver de fer «missioner metge a base de cops» perquè hi havia moltes precarietats. Vaig haver d'aprendre molt a poc a poc i, de vegades, de manera autodidacta.

Quines eren les dificultats més grans?

El més difícil d'afrontar era la precarietat que teníem a l'hospital, que anava de bracet amb la precarietat del país. Moltes vegades els casos que t'arribaven superaven la teva formació, superaven allò pel qual t'havies preparat... però he de dir que la gent no m'ha demanat mai miracles. Molt sovint he rebut consol dels mateixos pacients o dels familiars en algunes situacions en què no s'hi podia fer res. Això és una cosa que agraija i que m'animava a estudiar més, a intentar millorar les tècniques. Ha estat una relació d'amistat i d'afecte que he rebut de la gent i que m'ha ajudat a superar les dificultats. Si poso en una balança les dificultats i els beneficis, pesen més els beneficis. Encara que és cert que moltes vegades sentia la sensació d'impotència. És horrorós veure malalties que podrien haver estat tractades si haguessin arribat a l'hospital a temps. En el moment en què la gent arriba a l'hospital, moltes vegades ja no hi podem fer res més. O sents impotència perquè falta el més essencial o perquè no tenim llum o perquè s'espatlla el generador...

Així, doncs, la població deu tenir una gran capacitat de resistència...

La població viu una situació de precarietat i de manca molt important. Sierra Leone és un dels països més pobres del món. La societat està formada per supervivents, on la gent viu amb el mínim o amb menys del mínim. Coneixen les seves possibilitats, les seves

mancances... i tenen un cert fatalisme i resignació assumits perquè no hi ha alternatives. Per al món ric, Àfrica no compta gens. En canvi, Àfrica té gran potencial humà, gent molt jove que, amb certa ajuda, podria sortir-se'n. No podem anar-hi a imposar coses segons la nostra concepció occidental. El que cal és escoltar per entendre com funcionen les coses i adaptar-se a la realitat d'allí. No es poden fer projectes des d'Europa. Cal fer projectes des d'Àfrica i comptant amb la participació dels africans, que són els qui millor coneixen les seves possibilitats i limitacions.

Però molt sovint es tendeix al paternalisme.

Sempre he mirat de lluitar en contra d'aquesta actitud perquè crec que ha fet, i fa, molt de mal. En massa ocasions pretenem que Àfrica no creixi perquè ens interessa fer-la captaire i dependent de nosaltres. Crec que és molt important saber formar per a l'autonomia, perquè ells mateixos siguin els que porten endavant el desenvolupament. Això és el que hauríem de fer.

El moment més cru que ha viscut, va ser quan el van segrestar?

Puc dir que algunes de les experiències més gratificants que he tingut les he viscut, precisament, arran del segrest i en un context de guerra. Nosaltres i el nostre hospital, durant la guerra i fins al

1998, vam ser respectats. Ateníem tant els rebels com els soldats de l'exèrcit. L'hospital també funcionava com a refugi per a la població. Va ser una experiència que ens va unir molt al poble. Però l'any 98 les coses van canviar. Els rebels fugien de Freetown i van pensar que els blancs seríem moneda de canvi. Ens van agafar, però ens pensàvem que ens deixarien anar. La nostra sorpresa va venir quan se'ns van emportar de l'hospital com a ostatges. Els germans de Sant Joan de Déu nadius van voler intercanviar-se per nosaltres, amb l'argument que si els blancs se n'anaven l'hospital es quedava sense metges. Fins i tot rebels ferits de l'hospital van voler intercedir per nosaltres, però la gent de color no tenia valor internacional, i nosaltres, com que érem blancs, sí.

En quin sentit va poder ser una experiència positiva?

Se'ns emportaren i sempre ens tenien amagats perquè quan la població local ens veia, els recriminaven la seva actuació. Per a nosaltres, això era un gran suport. Ens sentíem apreciats, valorats... sentíem que formàvem part del poble. A més, d'amagat, la gent ens duia aigua, menjar... per a mi, va ser un motiu per reconèixer que la gent ens apreciava, ens tenia en compte i que estava totalment en contra de la situació en què ens trobàvem. Vaig sortir amb vida d'aquell

secrest i ara ho puc explicar. Això és molt positiu.

Vostè ha passat 20 anys a Sierra Leone. Va ser dur deixar-ho?

El gran problema, per a mi, és que vaig contraure una malaltia degenerativa muscular, contagiada per un dels meus pacients. Per culpa de la malaltia, he d'anar amb croses, no tinc equilibri... això va ser el més dur, no el segrest. La malaltia és el que ho va canviar tot i em va deixar fora de combat. És una malaltia que progressivament em va minant les forces i que posava punt final a tot un projecte que havia formulat i volia desenvolupar. Això, per a mi, va ser el més fort i el més difícil de superar. La fe em va ajudar molt i també unes paraules del cardenal vietnamita Van Thuan: «Tu has escollit Déu, no les seves obres.» Aquesta frase em va quedar gravada i em va ajudar a acceptar aquesta nova situació.

Però continua treballant a favor de Sierra Leone. En quin projecte està ficat ara?

Continuo treballant per a Sierra Leone i si jo no hi puc tornar, hi tornaran altres. És un canvi de rol dins d'un projecte. Un projecte consisteix en un agermanament entre l'Hospital de Sant Joan de Déu d'Esplugues de Llobregat, amb l'Hospital Saint John of God de Lunsar. La part maternoinfantil és la més important, sobretot la de pediatria. Periòdicament enviem metges pediatres per anar formant el personal local. Falta llum, falta aigua, falta administració, falten serveis centrals... falta de tot! Els germans nadius han creat una escola d'infermeria i també mirem d'ajudar amb la formació d'infermeres al país, perquè n'hi ha molt poques de qualificades.

Com ha rebut el premi Josep Parera 2009?

La veritat és que em va agafar per sorpresa perquè hi ha altres persones mereixedores d'aquest premi. Jo no necessito aquest premi, però potser servirà perquè la gent conegui més aquesta realitat tan oblidada. Els diners els dedicaré a aquest projecte. La nostra intenció és que la gent sigui conscient d'unes realitats que existeixen i que hi ha persones que lluiten perquè Àfrica tingui una dignitat i es desenvolupi per ella mateixa.

Nou secretari general de Càritas espanyola

Redacció / Madrid

La Conferència Episcopal Espanyola ha nomenat nou secretari general de Càritas espanyola per als propers quatre anys Sebastián Mora Rosado, fins ara coordinador de l'Àrea d'Acció en els Territoris dels Serveis Generals de Càritas. Amb aquest nomenament es cobreix la vacant creada el 31 d'octubre després de la renúncia voluntària, per raons personals, presentada per Silverio Agea Rodríguez, després de deu anys al capdavant de la Secretaria General de la institució.

Casat i pare de tres fills, Sebastián

Mora va néixer l'any 1966 a Màlaga. Llicenciat en Filosofia per la Universitat Pontifícia de Comillas, posseeix una llarga experiència de treball en el camp de l'acció social, que es va iniciar com a coordinador del centre Santa Isabel d'acollida a immigrants, dependent de la Delegació diocesana d'Immigració de Madrid. Posteriorment va treballar com a educador de carrer a l'associació Granja las Alamedillas, abans de vincular-se a Càritas diocesana de Madrid, on desenvoluparia, a partir del 1993, diverses responsabilitats al llarg dels quinze anys següents: coordinador de pisos

d'acollida per a malalts de VIH/sida, coordinador d'Àrea de Voluntariat, director del Centre de Tractament amb substitutius opiacis, responsable de l'Àrea de Coordinació Institucional, responsable de l'Àrea de Comunicació i Relacions Externes i subdirector de Càritas de la Vicaria V.

Home d'actiu compromís eclesial i parroquial, Sebastián Mora posseeix una sòlida formació acadèmica en temes de direcció de centres de serveis socials i en gestió directiva d'entitats no lucratives, així com en qüestions estretament relacionades amb la seva trajectòria professional.

ASPECTES DE LA VIDA DEL PREVERE (5)

L'encarnació del sacerdot

Aquests dies que estem celebrant el naixement del Fill de Déu encarnat, és bo que parlem també del caràcter encarnatori que ha de tenir tota vida cristiana i que, d'una manera especial ha de tenir la vida i el ministeri del sacerdot.

«El qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres» (Joan 1,14). D'aquesta manera ha compartit tota la nostra existència, la nostra manera de ser, les nostres alegries i les nostres esperances, les nostres tristesses i les nostres angoixes. No s'ha posat arran de nosaltres sinó enmig nostre, per poder ser, ben bé, Déu-amb-nosaltres.

L'arribada de sant Joan M. Vianney a Ars també va ser per «habitar-hi», per encarnar-s'hi, fins al punt de no sortir-ne ja mai més. No només hi va «estar», sinó que hi va «ser». Per poder ser de debò enmig d'ells, va visitar totes les cases del poble i hi anava a l'hora que sabia que hi trobaria tots els membres. Estava amb ells i els anunciava l'evangeli.

Aquest ha estat també el camí dels sacerdots. Estan prop de la gent, en-

mig d'ells, per fer-los viure el goig de l'evangeli. Comparteixen les alegries i les esperances, les tristesses i les angoixes que passen il·luminant-les a la llum de la Bona Nova. No s'ho miren des de fora i fredament, sinó des de dins, amb la capacitat encarnatòria que ve de l'Encarnació del Fill de Déu. Riuen amb els qui riuen; ploren amb els qui ploren (Romans 12,15).

«Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi ningú dels qui creuen en Ell, sinó que tinguin vida eterna» (Joan

3,16). Déu no només no és indiferent al que li passi al nostre món, sinó que hi està implicat fins al fons de tot, de tant que l'estima. Els preveres també estimem entranyablement el món, i més encara les persones que ens han estat confiades i, des de l'amor, entrem de puntetes en les seves vides, sempre i només amb el seu permís, per fer-los arribar un raig de la Llum que fa veure-hi clar en la vida. És aquest amor el que ens porta a atendre de prop tothom sense excepció, des dels més savis als més limitats. És

aquest amor el que ens porta a escoltar amb atenció cadascú com si no hi hagués ningú més per atendre, ja que cadascú és estimat infinitament per Déu i, els preveres, cerquem de ser-ne una transparència. Tractem la gent tan bé com ens hem sentit tractats personalment per Déu mateix. Cerquem de conèixer de prop les nostres ovelles i les seves famílies tal com les coneix el Bon Pastor, a qui sempre tenim per referència.

Cerquem que Jesucrist s'encarni realment en la vida de cadascuna de les persones, en el seu ara i aquí. I vetllem perquè cada persona quedi ben arrelada, no en nosaltres, els mossens, sinó en el qui ens proporciona l'autèntica saba, Jesucrist. Ens agrada acceptar la invitació que sovint ens fa la gent a compartir la seva taula com a signe i desig que poguem compartir la seva vida, com Jesús ho feia amb tothom, des dels fariseus als pecadors. Des d'aquesta proximitat i comunió, cerquem de fer més realitat que de debò Jesucrist és Déu-amb-nosaltres i Déu-per-a-nosaltres.

«Cerquem de conèixer de prop les nostres ovelles i les seves famílies tal com les coneix el Bon Pastor»

Mn. Josep M. Turull

Rector del Seminari Conciliar de Barcelona

CatalunyaCristiana

Aquest Nadal regala una subscripció a CatalunyaCristiana. El millor regal!

Pots enviar-nos les dades per:

Correu postal:

Catalunya Cristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Telèfon:

93 409 28 10

Correu electrònic:

administracio@catalunyacristiana.cat

***CatalunyaCristiana 117€ l'any**

Aquest Nadal desitjo regalar una subscripció a CatalunyaCristiana durant un any a:

Nom _____
Cognoms _____
Adreça _____
Població _____
DP _____ Tel. _____

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any
Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

Persona que realitza l'obsequi:

Nom _____
Cognoms _____
Adreça _____
Població _____
DP _____ Tel. _____ NIF _____

Forma de pagament

- ☐ Únic pagament de 117€ per any
☐ Xec nominatiu que adjunto
☐ Edició en català
☐ Edició en castellà
☐ Dos pagaments semestral de 58,50€
☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la subscripció-regal.

Titular

Entitat _____ Oficina _____ DC _____
Compte _____ Data (dd/mm/aa) _____
Signatura del titular _____

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Punt de vista

Antoni M. Oriol

Professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya

Dimensió moral de la reivindicació nacional de Catalunya

Des del punt de vista de la Doctrina social de l'Església considero que les consultes sobre la sobirania de Catalunya constitueixen un fet que gaudeix de plena legitimitat moral per raó de passat (història), de present (vitalitat) i de futur (creativitat).

Ben lluny de sorprendre'ns, ens ha d'alegrar que moltes persones de sana intenció en el nostre poble es replantegin de nova manera les grans esperances d'assolir la plenitud nacional.

La independència de Catalunya, si bé no és possible immediatament, sí que ho és en un termini raonable. No de moment, per raons de tipus històric, sociològic, jurídic i moral, que no tinc cap inconvenient de reconèixer.

Sí que ho és en un termini raonable perquè, d'una banda, la consciència de la personalitat nacional catalana és un fet en la història moderna del nostre país; i de l'altra, aquí i avui està adquirint un pes específic creixent en cada un dels àmbits enunciats, que reitero: històric, sociològic, jurídic i moral.

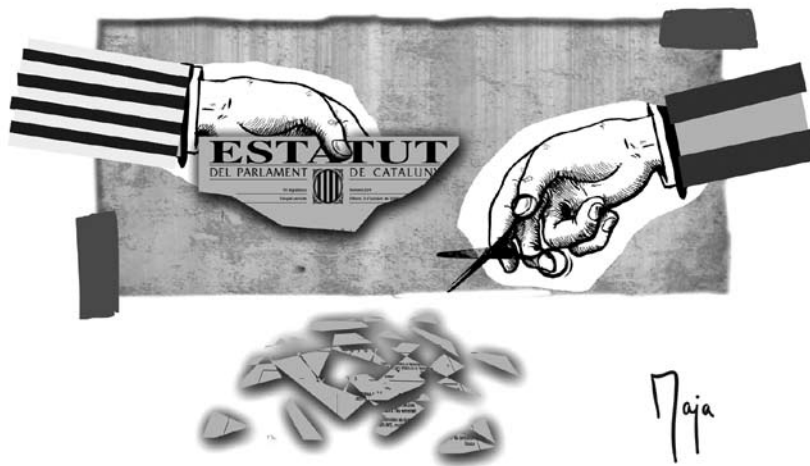
Dic «més endavant, sí», perquè pot venir un temps —i en part, ja ha arribat i és creixentment operatiu des de la Renaixença— que l'opinió pública la reclami pacíficament d'una manera raonada, persistent i majoritària. De moment, com a patriotes que vivim el nostre sentiment nacional, tenim l'obligació moral de contribuir al creixement d'aquesta conscienciació històrica. I això ho dic, no només com a ciutadà, sinó també com a prevere que conrea el camp de la teologia moral política i social.

Tinc plena consciència de fer-ho a títol personal, obert al diàleg, i d'acord amb les raons que visc basant-me en el magisteri pontifici sobre els drets i deures dels pobles; magisteri que procuro divulgar amb vista a enriquir la consciència col·lectiva del nostre país. Justifico, doncs, aquesta posició amb clau político-moral de vivència i consegüent exigèn-

cia dels drets i deures humans aplicats a l'àmbit col·lectiu, que ara ens ocupa.

Aquests drets ho són de l'home; no però de l'home considerat d'una manera merament abstracta, sinó concreta, històrica i vivencial, la qual enclou la vivència pàtria i nacional. La primera comporta la consciència agraïda d'haver nascut a la «terra dels pares»; la segona depèn de la convicció, de la pedagogia i de la utilitat social concreta.

Cal tenir present que Catalunya és una realitat «natural», com ho som les persones, les famílies, el treball, l'autoritat social, la comunitat dels pobles. La nació entra en l'esfera del dret natural. La nostra

nació és aquella societat que ens atorga la nostra identitat social. Per tant, posseeix un caràcter de medi generador que excel·leix per damunt d'altres característiques socials.

El nostre poble té dret a la seva vida nacional, és a dir, al conjunt operatiu i espiritualment unitiu dels valors de civilització que ens són propis i ens caracteritzen com a grup. La vida nacional és honor del nostre poble i, com a tal, l'hem de promoure constantment en un clima de veritable llibertat. Hem de continuar construint Catalunya en el marc d'una interdependència en el conjunt dels pobles hispànics i europeus, bo i sabent que aquesta gran tasca requereix un esforç intens i persistent.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Secrets per llegir la Bíblia (i 2)

La Sagrada Escripura «es conquereix —diu un autor— com la ciutat de Jericó: donant-hi voltes. Un mètode lent i molt profitós. Un text m'aclareix un altre, segons la dita de sant Agustí: "L'Antic Testament queda palès en el Nou i el Nou està latent en l'Antic."»

La Bíblia s'ha de llegir d'acord amb la mentalitat amb què fou escrita. Cal llegir-la i meditar-la. S'ha de tenir present que va néixer en el món oriental. Per això hi ha passatges que se'ns fan difícils d'entendre. S'ha de demanar a algun sacerdot o estudiós si ens pot aclarir els fragments que ens puguin estranyar. Abans de començar la lectura, s'ha de resar a l'Esperit

Sant i, en acabar, donar-ne gràcies al Senyor.

«La Bíblia no s'ha de fer servir mai per criticar i condemnar els altres.» Cap dels que la llegim no podem dir que ja fem tot el que Déu ens ha revelat. Davant l'Evangeli es fa més clara la nostra condició de pobres pecadors.

No s'ha d'oblidar mai que el contingut de la Sagrada Bíblia s'escriu en un determinat moment de la història. Tampoc no es pot interpretar un text oblidant tot el context. Si féssim això traïríem el sentit de la Paraula de Déu i li fariem dir coses que no diu. La lectura bíblica és molt necessària per a la vida cristiana.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà

(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Betlem, Gruta de la Llet

Des del meu primer viatge, cap a l'any 1972, gairebé no he deixat mai de visitar aquesta església, situada a 300 metres de la basílica de la Nativitat.

És veritat que el seu origen llegendari la relega en un segon lloc. S'explica que, quan la Sagrada Família fugia de Betlem, per lliurar-se de la persecució d'Herodes, la Mare de Déu es va aturar per alletar l'Infant a sobre d'una pedra per descansar. De vegades, s'afegeix a la narració que una palmera va inclinar la seva capçada i els va amagar de la gent. En un moment donat, una gota de llet materna va caure sobre la roca i la va tornar totalment blanca. En aquest lloc, s'hi va edificar una església. Era costum que el pelegrí rasqués la paret per endur-se'n un record pietós. El que es limitava a ser això: pols de la «Gruta de la Llet», a Betlem, amb el temps es va convertir en reliquiari amb la llegenda «*de lacte Mariae Virginis*» («*de la llet de la Mare de Déu*»), que guardaven sol·lícits a l'altar de les relíquies, un racó molt preuat en qualsevol santuari. Sé que a la mateixa catedral de Vic, abans de la guerra civil, n'hi havia un, per part meua només n'he vist un al sud de França.

Si hom només es queda amb aquests relats anecdòtics, no tindrà ganes de visitar el recinte, ara bé, si amb tot ho fa, tindrà una gran sorpresa. Hi trobarà gent pregant, principalment dones. Dones cristianes i musulmanes, m'han dit sempre. Hi van a demanar a Santa Maria poder alletar els seus fills i, per tant, que se'ls concedeixi la gràcia de la fecunditat. Quan un arriba del país amb l'índex de natalitat més baix del món se sent desconcertat enfront d'aquesta actitud, però el que hi veu no li permet dubtar de la sinceritat de les súpliques i n'admira la pietat.

N'hi ha que expliquen que hi donen uns sobres amb pols de la roca i la manera d'utilitzar-lo, confesso que jo no ho he vist mai. Tinc, això sí, uns petits embolcalls del segle XIX com aquest. Per part meua, l'única cosa que he trobat a la Gruta de la Llet és algun franciscà, generalment seminaristes, que acullen i atenen amb la seva amabilitat peculiar.

Recentment s'ha remodelat el recinte. Conserva les imatges de la Sagrada Família fugint amb l'ase, algunes de la Mare de Déu alletant l'Infant, que mantenen la ingenuïtat d'altres temps, humilitat al cap i a la fi, però s'hi han afegit altres àmbits, capaçs d'allotjar grups que volen reunir-se per pregar, reflexionar o rebre instrucció. Una comunitat religiosa femenina se n'ocupa del manteniment, n'ignore el nom, el que sí que hi he vist són dues monges que sempre adoren el Santíssim exposat solemnement. El pelegrí fugaç acostuma a ignorar tots aquests detalls i si arriba a visitar aquesta «gruta» només es queda amb el que és llegendari.

Permeteu-me afegir que en aquesta mateixa població, els Germans de La Salle dirigeixen una universitat, l'única a Palestina, segons crec, amb menys de mil alumnes, segons em van informar la darrera vegada que ho vaig preguntar. Els salesians, per la seva banda, la tenen dedicada a formació tècnica i una altra congregació femenina acull al seu hospital maternoinfantil la població que ho necessita d'aquell sector de Palestina. L'Església a Betlem és missionera, tot i les dificultats, i ens hem d'alegrar i aprendre dels que hi donen un testimoni exemplar.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Quina pobresa és la soledat!

Va entrar sol portat en cadira de rodes per l'auxiliar de l'hospital, i amb el gota a gota penjat a la seva dreta i el van col·locar al llit del meu costat. Estàvem a urgències. Hores després va marxar també sol sentint, ell tot sol, les recomanacions del metge. «Si vostè no deixa de beure, el seu fetge no aguantarà.»

Qui era aquest home amb fortor de vi i amb una mirada perduda i solitària? No ho sé pas. Li costava comunicar-se. Només vaig sentir el que li deia al metge quan li preguntava en veu alta si vivia sol. Li va dir que no, que vivia amb uns altres nois. No va precisar-ne el nombre però, pel que deia, devien ser uns quants. La seva manera de parlar era d'estranger que no domina gaire la nostra llengua malgrat que s'esforçava a parlar català. Al box del costat sentia la parla característica d'una noia amb problemes d'addicció que plorava i cridava mentre li devien fer cures. També estava sola i no volia que comuniquessin a ningú el seu estat...

Una dona d'edat avançada i amb un problema respiratori devia ser coneguda en aquell indret, perquè el metge i la infermera la renyaven, dient-li que no podia deixar de prendre el medicament. Es veu que vivia sola i no sempre tenia ganes d'anar al metge a buscar les receptes...

Soledat, soledat. Va ser la meua lliçó del dia, allò que em vaig trobar a l'abocar-me a la finestra de la vida. Aquesta finestra em dona l'oportunitat de tornar a repensar el que visc cada dia. I és tan variat com ho és la vida mateixa.

Precisament a mi l'ensurt que em va portar a urgències em va trobar pel carrer però no en soledat. A prop de qui em podia acompanyar i estar al meu costat. I ni un moment vaig tenir l'oportunitat de sentir-me sola.

Acabava de sortir d'Arrels cercant notícies sobre la mort d'un home amic meu. Fa poc temps li vaig dedicar unes línies en aquesta columna. Havia sortit de la presó i estava al carrer, gairebé trobant a faltar el llit i el menjar que tenia entre reixes. El vaig acompanyar a Arrels i allà el van atendre amb l'amor que acostumen a fer-ho.

La setmana anterior me l'havia trobat pel carrer i em va abraçar amb una cara de felicitat gran. Tenia una habitació on dormir i passava el dia al centre, cuidat i calentó. No necessitava res més. Havia deixat la beguda i se'l veia content.

La seva salut, és veritat, estava ben lluny de ser bona. Molts anys al carrer i un fetge carregat d'alcohol no són la millor garantia de vida llarga. El cas és que ens acaba de deixar. Una mort sobtada i al carrer, on durant tants anys ha viscut.

Anava a un caixer a buscar diners de la seva paga i va caure fulminat.

La meua malaltia m'ha impedit d'anar al seu enterrament. Però segur que ell, des del cel, m'ha sentit molt a prop seu, perquè, tot recordant la seva soledat, l'he portat durant aquests dies al meu cor.

Zoom

Eduard Brufau

Com cada Nadal Càritas i totes les entitats d'acció social d'Església fan crides perquè els ciutadans en general i els cristians en concret col·laborem en les seves tasques solidàries. Enguany aquesta crida és més necessària que mai a causa de la crisi, que ha arrossegat cap a la pobresa nous sectors de població. La nostra aportació —ja sigui en forma de donació de diners, d'aliments i material de primera necessitat o de prestació de voluntariat— és un deure prioritari per a qualsevol creient.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Vot lliure i secret

La ILP (iniciativa legislativa popular) que demana l'abolició de les corrides de braus a Catalunya va ser admesa a tràmit pel Parlament amb 67 vots a favor i 59 en contra. Com en tota realitat, aquest fet és polièdric i permet ser interpretat des d'òptiques diferents. En uns, el tema se centra en les corrides; en altres, la discussió afecta la llibertat, amenaçada per la prohibició. N'hi ha que hi entreveuen un debat identitari. En aquest cas, l'enderroc de l'enorme cartell publicitari del toro d'Osborne al costat de l'A2 confirmaria aquesta tesi i seria una premonició en l'àmbit simbòlic del que pot passar en les decisions parlamentàries.

Vull centrar-me en un altre punt, que s'ha destacat a la premsa, però no suficientment. El vot era secret per als parlamentaris. Per als membres del PSC i de CiU era lliure. Per què secret? Per protegir els interessos dels diputats, el vot dels quals col·lisiona amb un segment important de la població perquè és una decisió controvertida fins i tot entre els seus. Té sentit que això passi en una democràcia que ha de ser transparent? Els electors no tenen el dret de saber què voten els seus representants? Els diputats, tenen por d'afrontar les conseqüències dels seus actes i prefereixen refugiar-se en l'anonimat?

El vot, a més de secret, va ser lliure. Aquesta característica es dona poquíssimes vegades. En la majoria de casos, el vot és captiu de la jerarquia de partit, que marca les directrius a seguir. No hi ha ni consciència personal ni llibertat. La màquina del partit ho tritura tot. En la democràcia catalana (i espanyola), cada parlamentari deu obediència a qui l'introdueix a les llistes (el partit) i no a qui el tria (la ciutadania). L'editorial d'*El Periódico*, 19 de desembre, afirma: «En els partits centrals de Catalunya, CiU i PSC, hi ha partidaris i contraris. Per això es va donar llibertat de vot i per això la corrida, malgrat que ha sonat el primer avís, no ha acabat.» Si aquest és el motiu per gaudir de la llibertat de vot, per què els socialistes no van ser lliures de votar la llei de l'avortament i van haver de seguir, sense deriva possible, la disciplina de partit, sabent que hi havia parlamentaris que no hi estaven d'acord? De vegades, he imaginat que seria menys teatral però més pràctic que es reunís un representant per partit amb el nombre de vots que li correspon. Els resultats, llevat d'incidències de darrera hora, són sempre previsibles.

No crec que els parlamentaris ho tinguin fàcil. Més d'una vegada, a l'hora d'anar a dormir, si fan valoració de la jornada viscuda, deuen sentir remordiments i contradiccions. Actuar en contra de la pròpia consciència i anteposar l'interès particular al bé comú no pot generar pau interior, malgrat que s'obtinguin triomfs sonats en les votacions. Per això, els partits d'extrema esquerra i d'extrema dreta ho tenen més còmode. Emmudeixen amb arguments ideològics la veu subtil de la consciència. Els partits que naveguen per la zona intermèdia experimenten més profundament les seves contradiccions internes.

Pel que fa a aquestes reflexions, sorgeixen altres preguntes. En quins casos els partits creuen que el vot ha de ser secret? En quines circumstàncies donen llibertat de vot als seus diputats? Per què en temes molt més delicats que la supressió de les corrides s'ha negat aquesta llibertat? Per què fan tanta por les consultes populars?

En aquest darrer article de l'any que acaba, brindo per un 2010 més lliure, solidari i responsable.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

☎ Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

AJUDA L'ESGLÉSIA. SI POTS, VIATJA AMB NOSALTRES. SI NO, FES-NE DIFUSIÓ

Club[★]amics

PROGRAMACIÓ PER A L'ANY 2010

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

TERRA SANTA

DE L'1 AL 8
DE MARÇ

FÀTIMA *

DEL 12 AL 18 D'ABRIL

LOURDES *

Coincidint amb
la trobada
internacional de
Metges Cristians

DEL 7 AL 9 DE MAIG

TORÍ I NORD D'ITÀLIA *

DEL 17 AL 23 DE MAIG

SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA *

ANY
XACOBEU

DEL 7 AL 13 DE JUNY

CROÀCIA

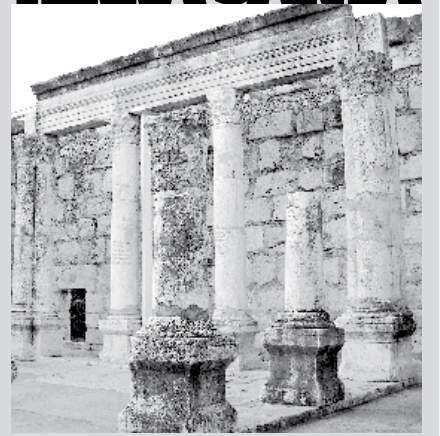
DE L'1 AL
8 DE JUNY

ARGENTINA

DEL 9 AL
21 D'AGOST

TERRA SANTA

DEL 24 AL
31 D'AGOST

RUTA DEL PARE PIUS *

DEL 13 AL 19 DE
SETEMBRE

POLÒNIA

DEL 2 AL
9 D'OCTUBRE

LOURDES *

DEL 15 AL
17 D'OCTUBRE

TERRA SANTA

DEL 27 DE DESEMBRE
AL 3 DE GENER

* Organització tècnica

relitur viatges GC 1045 D

PLACES LIMITADES.

PER A MÉS INFORMACIÓ

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

COMTES DE BELL-LLOC, 67-69 · 08014 BARCELONA,

TEL. 934 092 700 · FAX 934 092 775 · CORREU ELECTRÒNIC: AMICS@AMICSCC.CAT

Des del monestir

La nostra Pau

El profeta Miquees, en aquest Advent ens va recordar que Ell serà la nostra pau, que Ell ens donarà la pau. I ara que el Nadal ha arribat, i que el Príncep de la Pau vol irrompre en la nostra història, m'atreveixo, des del monestir, amb un desig profund, a demanar-li que Ell sigui definitivament la nostra Pau, el pacificador:

Que s'instal·li en el cor dels que ens diem cristians, i que d'una vegada per totes comencem a estimar-nos tal com som: sense posar-nos etiquetes i sense perseguir-nos els uns als altres, creant bàndols i ideologies, que no tenen res a veure amb l'Evangeli, encara que tots pretenguem tenir-lo per bandera.

Que faci que ens estimem a cara descoberta i ens diguem les veritats amb amor i desig de construir, i que mai més l'anonimat covard no sigui l'arma amb què cridem «veritats» que desqualifiquen, condemnen i difamen, i que per no haver nascut d'un cor reconciliat, no tenen res a veure amb el

qui és la Veritat i que una vegada més es vol manifestar en la nostra història.

Que planti la seva tenda en l'Església, en la nostra Església, i que ella sigui la casa comuna on tots els homes i dones de bona voluntat siguin acollits en nom de la misericòrdia i tractats amb la delicadesa de qui sap que l'altre és un sacrament de l'amor de Déu que se'ns dona. Que en ella tots siguin corresponsables i que no existeixi cap altre poder que el del servei, i cap altra jerarquia que la que dona la vida pels germans.

Que faci que tots parlem el llenguatge universal de l'amor, i que acceptem els diferents tons, les diferents melodies i compassos, elements indispensables perquè la música sigui més rica i compti amb més veus, capaces de fer ressonar, més i millor, el cant nou de la Bona Nova de la Salvació; i que aquesta varietat no sigui mai una amenaça, sinó

una oportunitat per conjuminar millor la gran simfonia de la Vida que val la pena disfrutar.

Que no hi hagi odís ni ressentiments, i que si algú té alguna cosa contra el seu germà, o sap que l'altre la té en contra seu, que sigui capaç de renunciar al seu ego i sortir al seu encontre, amb la certesa que qui perd la vida la guanya i que el qui dona és més feliç que el qui rep.

Que la seva pau s'instauri en els cors que estan trencats; es reestableixi a les llars dividides; es faci palpable en els pobles que estan en guerra, i que guareixi totes les ferides que supuren per l'odi o la venjança; el ressentiment o la por, l'amargor o la traïció.

Que Jesús, el Príncep de la Pau, sigui de veritat la nostra Pau, i que l'any que estem estrenant sigui una oportunitat per viure amb renovada il·lusió, per donar una oportunitat a l'esperança i per deixar que Ell ens faci criatures noves capaces de construir una nova humanitat.

Lucía Caram

Religiosa dominica de Manresa

La sal de la terra

Identitat confessional, laïcisme i confessionalisme

El brogit de les polèmiques en relació amb la presència «social» de determinats símbols o referències religioses sembla no parar a casa nostra i, en general, en la vella Europa. Fa unes dècades el tema quedava aglutinat al voltant de l'oportunitat o no de l'assignatura de religió a l'ensenyament públic. En els darrers temps s'han obert nous fronts: calendari escolar, crucifixos, vel... I a Suïssa, el recent afer dels minarets. Aquest panorama produeix —en la població general i en els creients en particular— un seguit de reaccions. El primer i per la seva reiteració, un cansament; en segon lloc, una preocupació per la dificultat d'un veritable diàleg i consens en la nostra societat plural; finalment, una certa por per la pèrdua d'elements

propis de la identitat cultural i/o de la identitat confessional.

En la particular cerca de solucions de cada territori, apel·lem a la «laïcitat», a la «sana laïcitat», que es fonamenta en tres valors: la llibertat de consciència, la igualtat davant la llei de les diverses opcions filosòfiques, espirituals i religioses, i la neutralitat del poder polític. Aquest model —en l'ordre teòric— tindria força suports. Però en la pràctica, sovint, ens movem entre dos extrems: laïcisme i confessionalisme.

Resultaria coherent i testimonial que els creients tinguéssim la iniciativa en aquest nou entorn.

Això implicarà un aprenentatge i un nou estil de fer i dir les coses. Efectivament, la laïcitat no és només per als «altres». També pertoca als creients i a les confessions. Un dels reptes més significatius serà el del desenvolupament de la identitat confessional de les persones que comportarà tres requeriments bàsics. Una sòlida referència cultural i religiosa però sobretot una formació confessional. El convenciment que la veritat ha de ser cercada, comunicada o ofertada des del diàleg i mai des de la imposició; això, en qualsevol cas no comporta la renúncia al pensament crític. Finalment, l'acceptació de la visibilitat de les creences i les seves manifestacions ja que configuren l'individu, els grup o una part de la societat.

Andreu Ibarz

Professor de la Facultat de Ciències de l'Educació

Blanquerna-Universitat Ramon Llull

Mirada al món

Ni de dretes ni d'esquerreres: radicalment evangèlics

Des de fa temps, l'arquebisbe de Milà, el cardenal Dionigi Tettamanzi, no és vist amb bons ulls pels dirigents de la Lliga Nord, el partit d'Umberto Bossi que ha creat de bell nou als anys noranta la idea d'un Nord Itàlia independent sota el nom de Padània i que forma part de l'actual coalició del govern italià encapçalat per Silvio Berlusconi. El cardenal s'ha mantingut sempre al costat dels més desfavorits i ha promogut la solidaritat amb els immigrants, i això fa nosa als qui basen el seu programa polític en la defensa dels seus privilegis i en l'exclusió del qui és divers. Després d'un recent desallotjament de 250 gitanos als afores de Milà per part de l'autoritat pública, ha encoratjat i lloat l'acció de parròquies i de famílies dels barris afectats a fi de garantir un acolliment digne dels

zíngars i la continuïtat de la inserció de la seva mainada a escola. «La resposta de la ciutat i de les institucions a la presència dels gitanos no pot ser una acció de força, sense alternatives i expectatives, sense finalitats constructives», ha escrit sense embuts, i això ha provocat que hagi estat titllat d'«eclesiàstic d'esquerreres» i s'hagi dit que sembla més aviat un imam que no pas un cardenal, pel fet de propiciar l'entesa amb el món islàmic i la integració dels nouvinguts musulmans. Davant de qui propugna una identitat cultural

d'arrels cristianes que tendeix a discriminar i a rebutjar el qui ve de fora, Tettamanzi ha precisat que les arrels cristianes són importantíssimes, però que el Senyor jutja no només per les arrels sinó «per les flors i els fruits que aquestes arrels fan sorgir» i que flors i fruits «han de ser confrontats amb l'Evangeli i, per dir-ho amb termes laics, amb la dignitat personal de tot ésser humà».

Els bisbes, en l'Església i en la societat, han de ser sempre *super partes* en el sentit bo de l'expressió, que no vol dir indiferència: no prenen partit de manera interessada per una opció parcial, sinó que sostenen i promouen tot el que està d'acord amb l'Evangeli, i denuncien amb fermesa tot allò que hi és contrari. En aquest sentit, l'arquebisbe de Milà n'ha estat i n'és un magnífic exemple.

Cinto Busquet

Professor de Teologia.
Pontifícia Universitat
Urbaniana / Roma

Cartes del lector

Juguets perillosos per a Reis

Els Reis Mags vénen d'Orient, guiats per l'estel de Betlem. Trobaran Jesús i l'adoraran oferint-li or, encens i mirra. Els nens els deixaran les sabates, amb la petició dels regals que desitgin rebre de ses Majestats.

Tot i això, l'informe sobre ninots verinosos divulgat per l'equip d'indagadors nord-americans New York Public Interest Research Group, va donar a conèixer una llista de ninots reconeguts com a perillosos per a la salut dels nens. Tracy Schelton, lletrada protectora de l'usuari, va assenyalar que es van inspeccionar 1.500 artilugis per a criatures que inclouen plom i argent viu. «Un de cada tres joguets examinats contenien alts nivells de productes perillosos», va explicar Schelton.

Gairebé totes les joguines insegures són fabricades als països asiàtics. «En efecte, crec que tots els joguets que tenim aquí estan fabricats a la Xina. Aquesta va ser una notícia molt cridanera i per a nosaltres va ser molt molest trobar que hi ha tants joguets perillosos», va declarar Schelton.

Alguns dels joguets constitueixen un perill per a la salut, impulsen a la violència, bloquegen les criatures i es tornen inactius i capriciosos, els relacionen amb herois que susciten mals hàbits alimentaris, empenyen al sexisme, al consumisme i a estils de vida equivocats. Tot això cal tenir-ho en compte abans d'adquirir joguines per als fills.

Evitar els joguets tòxics, no comprar productes fabricats amb plàstic que els nens es puguin empassar, ja que s'hi fan servir nèctars que es desenganxen i són cancerígens. També, eludir els joguets que incloguin parts petites desprendibles i que puguin ser engolides pels petits i causar-los la mort.

Abans de comprar convé preguntar-se: és segur? Ajuda el meu fill a interactuar positivament amb els altres? Promou l'harmonia o la violència? Li permet desenvolupar la creativitat o la limita? Li dona elements per desenvolupar l'intel·lecte?

La formació i educació dels nens demana l'actuació i l'esforç constant dels progenitors. Tractar de suplir-lo amb joguines és buscar una cosa tan utòpica com aconseguir una màquina per educar.

CLEMENTE FERRER
Madrid

Incivisme

Veiem tot sovint que en certs barris de Barcelona l'incivisme sovinteja. Pixats, pintades en façanes, escàndol públic, no són actes fàcilment punibles per la picaresca del qui els efectua. No porten diners per pagar, no porten carnet d'identitat en aquests moments, amb la qual cosa el guàrdia urbà opta sovint per deixar-los marxar impunement.

Creiem que l'incivisme no s'ha de pagar amb multes sinó fent feines socials com netejar el que embruten amb el seu esforç. Això és realment

El Nadal de la meva família

Els dies d'aquestes festes de Nadal, Cap d'Any i Reis, la meva família està d'enhorabona. Ho dic perquè fem força coses per gaudir en família i que tots, grans, joves, petits i menuts, s'ho passin d'allò més bé. Us explicaré només com comencem. El dia 20 de desembre, tota la mainada més xica, acompanyada dels seus pares, van d'excursió a Can Robert per anar a buscar el tió. Deixen el cotxe a prop i a caminar s'ha dit, fins que arriben al lloc on es pensa que el tió s'ha amagat. Quan arriben, el primer que fan es prendre un petit refrigeri per tenir prou empenta per a la recerca. (El tió s'ha portat en una motxilla i s'amaga sense que ho vegin els menuts.) Doncs el busquen i busquen fins que el troben i, molt satisfets, tornen cap a casa sabent que li han de donar menjar perquè el dia de Nadal puguin tenir els seus petits obsequis, després, és clar, d'haver cantat alguna nadala o dir algun vers davant del pessebre.

Crec que a casa nostra tenim tradicions molt simpàtiques; no deixem de viure-les, ni que ningú ens les tregui.

M. DOLORS PUIG USTRELL
Terrassa

una multa amb efectivitat. Els veïns que pateixen aquest greuge als seus carrers ho agrairien.

ASUNCIÓN VILLALONGA
Barcelona

El judici de Companys

Demanen la revisió, fins i tot l'anul·lació, del judici de Companys. L'acusació més forta va ser la de donar les armes de les casernes als escamots anarquistes i comunistes. El 22 de juliol del 1936, al Vilosell, al migdia, ja hi havia uns 20 membres preparats per instal·lar-hi el marxisme-leninisme. Una llista de 7 individus serien afusellats. Primer seria el rector i la crema de l'església. Els comitès revolucionaris preparaven la llista. Amb mocadors vermells, fusell i baioneta, els escamots van imposar el terror (la dreta, a molts indrets que en les primeres hores van dominar els sublevats, no va matar ningú).

Companys, l'abril del 1938, davant de l'ofensiva franquista de l'Aragó, va fer gestions amb el primer ministre francès, Léon Blum, avisant-lo que Franco donaria Catalunya als alemanys i les Balears als italians.

França seria atacada pel nord i pel sud. Prèvia annexió de Catalunya a França, el primer ministre francès va prometre a Companys que si Franco atacava Catalunya, l'exèrcit francès vindria a defensar-la. Els nacionals no van passar el Segre, no van atacar Catalunya fins al desembre del 1938. Si ho haguessin fet a l'abril, ens hauríem estalviat les batalles sagnants de l'Ebre, el Segre i caps de pont de Balaguer i Seròs. Aquesta gesta tan patriòtica de Companys, segurament va sortir en el judici. A l'exèrcit de Franco hi havia 200.000 combatents catalans que tenien com a himne de guerra el *Violai*, cantat a primera línia. Era més impactant que les mateixes bales.

Companys va fer com Pau Claris en la Guerra dels Segadors, va voler annexionar Catalunya a França. Es diu que s'ha de construir la nació dels Països Catalans, i que s'hi inclouria el Rosselló.

Si els reis Felip IV amb la Guerra dels Segadors, Felip V amb la de Successió... Esperem que el pròxim Felip VI ens torni a Catalunya els nostres drets, ajudats que l'Estatut pendent d'aprovació ens sigui favorable.

LLUÍS NOGUER PASTÓ
El Vilosell

ALUMNES DEL COL·LEGI MANYANET VISITEN LES NOSTRES INSTAL·LACIONS

El 17 de desembre passat els alumnes de 5è de Primària del Col·legi Pare Manyanet de Barcelona van visitar les instal·lacions de Ràdio Estel i Catalunya Cristiana. Els joves estudiants van poder entrar als estudis de gravació, fer proves de locució amb els micròfons de l'emissora i veure'n el fons discogràfic. Així mateix també van fer una visita a la redacció del setmanari per conèixer tot el funcionament del rotatiu.

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Trobar xicot

Mai no he conegut ningú especial, m'enfado amb Déu per aquesta situació, em faig gran, ja no al·lento esperances de tenir un fill, tinc enveja fins i tot de la meua germana que és divorciada i es pensa tornar a casar... M'he passat la vida ajudant la gent, i a mi, qui m'ajuda? No em digui que vagi a un psicòleg perquè, per la meua professió, en visc envoltada i de poc serveixen...

Fa anys que rebo preguntes d'allò més curioses, però és el primer cop que em demanen ajuda per trobar xicot i, la veritat, no sé si encertaré en els meus consells. Potser el problema en aquest cas és la recerca d'«algú especial». El perfeccionisme és mal conseller, sobretot en això de cercar xicot o xicota. Recordo una senyora que vaig conèixer i que va tenir molts pretendents, però a tots els trobava algun defecte. I es va quedar soltera. De moment recomanaria eradicar l'enveja i l'enuig, que no condueixen enlloc i són altament negatius per a tot. Trobar la persona adient per contreure matrimoni si aquesta és la seva vocació no deixa de ser un afer molt important. Davant del panorama demolidor de ruptures i divorcis potser és millor no casar-se que fer-ho en fals. És una gràcia que hem i podem demanar a Déu trobar la persona amb la qual contreure matrimoni. Recordo el cas del rei Balduí de Bèlgica, que explicava com li demanava a Déu a través de la Mare de Déu conèixer la persona apropiada per ser esposa seva i no dubtava a afirmar el monarca que va trobar aquesta resposta en Fabiola. Abans era molt normal que els joves preguessin per discernir l'estat al qual Déu els cridava i no aniria malament que també avui es recuperés un costum tan sa. Casar-se, evidentment, és cosa de dos i no n'hi ha prou que un ho vulgui. Jo li aconsellaria que intensifiqui la seva vida i relacions socials, que busqui, que observi i si arriba a percebre que algú resulta ser aquest «algú especial» no dubti a dir-li-ho, a proposar-li matrimoni. No esperi sempre que siguin els altres els que facin el primer pas. Manifestar sincerament els propis sentiments i recta intenció a una persona és una cosa que ens honora. I si no accepten, a tirar endavant. I si no arriba a casar-se, doncs no s'enfonsarà el món. Finalment, pensi en la gran obra d'amor que suposa una adopció, que no deixa de ser una noble modalitat de la maternitat.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Paraula i vida

El primer catequista de la diòcesi

El 23 de gener de 2010, a la basílica de Santa Maria de Mataró, celebrarem la beatificació d'un sacerdot de la nostra arxidiòcesi de Barcelona, el doctor Josep Samsó Elias (1887-1936). Serà la primera vegada que una beatificació es farà a l'arxidiòcesi de Barcelona, seguint les disposicions del Papa Benet XVI. Com es recordarà, el Sant Pare actual ha decidit que les beatificacions es facin a les Esglésies locals, mentre que les canonitzacions habitualment es celebren a Roma.

El nostre futur beat fou un excel·lent catequista. Va destacar tant en aquest servei, que el bisbe de Barcelona Manuel Irurita va dir: «El Dr. Samsó és el primer catequista de la diòcesi». La seva activitat a la catequesi el va portar a disposar d'un bon nombre de catequistes i va organitzar cursos de formació per tal que la catequesi s'adaptés a la mentalitat dels infants.

D'aquesta activitat, el que fou canonge penitencier de Barcelona i professor de Teologia moral en el nostre Seminari, el doctor Cebrià Montserrat, deia: «El Dr. Samsó, a més de tenir uns dots excepcio-

nals, és un sacerdot d'intensa vida interior, d'oració freqüent i una persona de profunda reflexió». La seva obra més coneguda en aquest sentit és la seva *Guia per a catequistes i directores de catequesi* (1936). Segons el que fou bisbe de Segòvia i expert en catequesi, doctor Daniel Llorente, el doctor Samsó «tenia en la seva parròquia de santa Maria de Mataró el catecisme més ben organitzat d'Espanya!».

El que fou arquebisbe de Barcelona, doctor Gregori Modrego, va escriure: «No vaig tenir l'honor de conèixer personalment el reverend Josep Samsó Elias, però foren tals les notícies que unànimement em donaren d'ell, que em vaig formar un alt concepte del zel amb què empenia totes les obres d'apostolat, no essent certament la darrera l'ensenyament de la doctrina cristiana, que deixà una profunda petjada en els seus estimats matoronencs. Els seus escrits són una bona demostració del seu zel catequètic, així com de la seva competència».

La beatificació del doctor Samsó —precisament

a Mataró i a la seva estimada basílica de Santa Maria— és una benedicció de Déu i ho hauríem de viure com una invitació a donar un nou impuls a la tasca d'evangelització i de catequesi d'adults, de joves i d'infants. Aquest és precisament l'objectiu fonamental del Pla Pastoral Diocesà que hem preparat per al bienni 2009-2011 sota aquest títol: «Anuncieu a tothom l'Evangeli».

La beatificació del doctor Samsó ha de ser també un fet rellevant de la celebració aquí de l'Any Sacerdotal proposat per Benet XVI a tota l'Església amb motiu del 150è aniversari de la mort de Sant Joan Maria Vianney, el famós rector d'Ars. Tant Joan Maria Vianney com el nostre doctor Samsó foren rectors de parròquies, servidors d'unes comunitats cristianes, sacerdots plens de zel per tal de portar l'amor de Déu cap als homes i dones del seu temps. Tots dos foren uns evangelitzadors fidels, en obres i en paraules, plens d'entusiasme i de caritat. I tots dos ens inviten a lliurar-nos a l'obra de l'evangelització, malgrat l'hivern que vivim en l'àmbit de la fe.

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

En començar l'any 2010

En les seves converses amb Joseph Ratzinger, que van donar origen al llibre *Déu i el món*, el periodista Peter Seewald es fa ressò d'una aproximació imaginativa a la història de l'univers. En ella es compara l'edat de la Terra amb la durada d'un any. Segons aquest model, l'1 de gener hauria sorgit la Terra; el primer peix apareixeria el 27 de novembre; els dinosaures el 12 de desembre; els mamífers el 27 d'aquest mes... i l'home el 31 de desembre. L'actual Papa respon a aquesta observació dubtant d'aquestes xifres, només estimatives, però afegeix que la successió cronològica coincideix amb el que diu la Bíblia sobre l'ésser humà, que apareix al final com per a completar la creació i dominar-la. Assenyala també Benet XVI que el centre de la història és el naixement de Crist, ja que el Fill de Déu ve al món en el temps. Al començament d'un nou any, el 2010, em perme-

to reflexionar sobre la importància del temps en el cristianisme. N'hi hauria prou a veure que el calendari de moltes nacions compta els anys a partir del naixement de Jesús a Betlem, que va marcar un abans i un després en la vida del món. Però hi ha moltes més proves de la importància que l'Església concedeix al pas dels dies, i un d'ells és aquest ritme setmanal en la celebració dels diumenges com a Dia del Senyor i en la rotació anual de les temporades en les quals es contempla la realitat de la nostra fe: l'Advent i el Nadal, la Quaresma i la Pasqua a través del fil conductor discontinu que la litúrgia anomena *temps ordinari*. En efecte, el temps ordinari és el que ocupa la major part de l'any litúrgic, de la mateixa manera que les activitats ordinàries omplen la major part de la nostra vida. Això té un significat: la vida ordinària té una importància que, paradoxalment, podríem anome-

nar extraordinària, perquè per als qui estimen Déu, tot el temps és un regal i una oportunitat. Els focs artificials de cap d'any duren poc: el que triguen a apagar-se les bengales que il·luminen la nit. El que queda és la nostra voluntat de començar un nou any per a glòria de Déu i servei als altres. Aquesta és la clau de la nostra felicitat. Us he desitjat bon Nadal i avui em permeto felicitar-vos l'any acabat d'estrenar. Podem prendre'l com un canvi de calendari sense major transcendència, o com un canvi més profund. Que acollim amb il·lusió i responsabilitat aquest temps nou, i que ho fem de la mà de la Mare de Déu, amb la festa de la qual s'inaugura el calendari. Que ella ens protegeixi i ens conduïxi, a través de les alegries que vindran i de les penes, si n'hi ha, cap a l'amor del seu Fill, alfa i omega de la història i de les nostres pròpies vides.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II) **TEMPS DE NADAL**

(SALTERI: SETMANA 2)

GENER

3. DIUMENGE

II després de Nadal, Blanc. Lectures: Eclesiàstic 24,1-4.12-16 / Salm 147 / Efesis 1,3-6.15-18 / Joan 1,1-18ALTRES CELEBRACIONS: *El Sant Nom de Jesús.* Sants, Anter, p. i mr.; Fulgenci, b.; Daniel, mr.; Atanasi, mr.; Josep Maria Thomasi, card.; beat Alan de Solminiac, b.; beat Ciríac-Elies de Chavara, prev.

4. DILLUNS

Fèria, *Blanc.* Lectures: 1 Joan 3,7-10 / Salm 97 / Joan 1,35-42

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Rigobert, b.; Odiló, ab.; Santes, Isabel Anna Seton, rel.; beata Àngela de Foligno, rel.

5. DIMARTS

Fèria, *Blanc.* Lectures: 1 Joan 3,11-21 / Salm 99 / Joan 1,43-51

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Telèsfor, p. i mr.; Simeó Estilita, mjo.; Joan Nepomucè Newman, b.; Carles de Sant Andreu, rel.; beat Dídac-Josep de Cadis, prev.

6. DIMECRES

Epifania del Senyor (S), Blanc. Lectu-

res: Is 60,1-6 / Salm 71 / Efesis 3,2-3a. 5-6 / Mt 2,1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Melcior, Gaspar i Baltasar; Melani, b.; Nilamó; Santes, Macra, vg. i mr.

7. DIJOUS

Sant Ramon de Penyafort (MO), Blanc. Lectures: 2Corintis 5,14-20 / Salm 102 / Lc 12,35-40

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Julià de Toledo, b.; Crispí, b.; Tell, ab.; Santes, Virgínia, mr.

8. DIVENDRES

Fèria, *Blanc.* Lectures: 1Joan 4,7-10 / Salm 71 / Marc 6,34-44

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Apol·linar, b.; Severí, ab.; Pere Tomàs, b.; Jaume Hilari Barbal, mr.; Santes, Gúdula, vg.

9. DISSABTE

Fèria, *Blanc.* Lectures: 1 Joan 4,11-18 / Salm 71 / Marc 6,45-52. Si es vol: *Sant Eulogi de Còrdova (MLI), Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Julià i Basilissa, mr.; Andreu Corsini, b.; Santes, Marciana, vg. i mr.

Comentari de la Paraula

Mn. Josep Rius-Camps,
teòleg i biblistaEn la Paraula creadora
de l'Univers hi ha vida

La puntuació que s'infereix de la divisió en estics del Còdex Beza (els còdexs antics no tenien signes de puntuació ni divisió de paraules) i una petita variant textual permeten descobrir el substrat jueu que l'impregna. La divisió en estics (signe /) més primitiva deia així: «En el principi existia la Paraula / i la Paraula es relacionava amb Déu / i la Paraula era divina. / Aquesta en el principi es relacionava amb Déu. / Totes les coses s'han fet per mitjà d'ella / i sense ella res no s'ha fet. / El que ha resultat en ella **és** Vida / i la Vida era la Llum dels homes...» Segons la puntuació habitual llegiríem: «...Tot s'ha fet per mitjà d'ella i sense ella res no s'ha fet d'allò que ha estat fet. En ella hi **havia** Vida...» Per a un jueu, la Paraula, la Torà o la Saviesa personificades (Pr 8,22-25; Sv 9,1-2; Sir 24,3-6; Sl 32 [33],6) representen el Consell de Déu que elabora un projecte i el duu a terme en la creació. «En el principi» (cf. Gn 1,1) ja existia la Paraula per mitjà de la qual Déu ha creat l'univers («Déu digué» 1,3ss), des del *Big Bang* o Gran Explosió fins a configurar, a través del procés evolutiu, l'*Homo sapiens*. Però, a més de creadora, la Paraula divina té Vida en si mateixa i la comunica a manera d'un do o gràcia als qui l'acullen i la posen en pràctica, fent-los així «capaços de ser fills de Déu» (Jn 1,12) i d'il·luminar al seu torn els altres homes («Vosaltres sou la llum del món» Mt 5,14).

Lectures bíbliques

Diumenge II després de Nadal

Lectura primera

Sir 24,1-4.12-16

*La saviesa de Déu
habita en el poble que ell ha escollit*

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira:

La saviesa, s'elogia ella mateixa, es gloria enmig del seu poble, parla en la reunió del poble de l'Altíssim, es gloria davant dels seus estols, s'enalteix enmig del poble, s'admira d'ella mateixa en la reunió santa, fa el seu elogi davant la multitud dels elegits i entre els beneïts es proclama beneïda, dient: «El Senyor de l'univers em donà una ordre, el qui em va crear i m'assenyala on plantaré la meua tenda em digué: "Acampa entre els fills de Jacob, fes d'Israel la teua heretat, treu nous plançons entre els meus elegits."» M'ha creat abans del temps, des del principi, i mai més no deixaré d'existir. Li dono culte davant d'ell al temple sant. Així m'he establert a Sió, m'ha fet trobar repòs a la ciutat que ell i jo estíem, exerceixo el meu poder a Jerusalem. He tret brotada en un poble ple de glòria, en la possessió del Senyor, en la seva heretat; estaré per sempre en la reunió dels sants.»

Salm responsorial

147

Glorifica el Senyor, Jerusalem,
Sió, canta lloances al teu Déu,
que assegura les teves portes
i beneeix dintre teu els teus fills.

R. *El qui és la paraula es va fer home
i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.*

Manté la pau al teu territori
i et sacia amb la flor del blat.
Envia ordres a la terra,
i la seva paraula corre de pressa, no es detura. **R.**

Glòria Monés

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob,
als fills d'Israel els seus decrets i decisions.
No ha obrat així amb cap altre poble,
no els ha fet conèixer les seves decisions. **R.**

Lectura segona

Ef 1,3-6.15-18.

Déu ens ha destinat a ser fills seus per Jesucrist

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes:

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepreensibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. Per això, ara que he sentit parlar de la fe que teniu en

Jesús, el Senyor, i del vostre amor per tots els fidels, jo no em canso de donar gràcies per vosaltres, i us recordo en les meves pregàries, demanant al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell: demanant-li també que il·lumini la mirada interior del vostre cor, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades, l'heretat que ell us dona entre els sants.

Al·leluia

Cf. 1Tm 3,16

*Glòria a vós, oh Crist, proclamat a tots els pobles;
Glòria a vós, oh Crist, cregut en el món.*

Evangeli

Jn 1,1-18

*El qui és la Paraula es va fer home
i plantà entre nosaltres el seu tabernacle*

Evangeli segons sant Joan:

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la.

Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes.

Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare ple de gràcia i de veritat.

Nadal i la creació

Una mirada cristiana

Els darrers dies abans de Nadal han estat marcats en l'interès mundial, subratllat pels mitjans de comunicació, pels treballs de l'assemblea de Copenhaguen sobre el canvi climàtic, i la seva repercussió en la nostra existència i en l'equilibri del planeta. El missatge del papa Benet XVI per a la Jornada Mundial de la Pau, l'1 de gener del 2010, es fa ressò de la preocupació legítima que engendra el mal tracte a la naturalesa: «Si vols promoure la pau, protegeix la creació», aquest és el lema proposat per enguany. El Papa explicita la mirada cristiana del tema. No estem parlant d'una realitat que vingui de la mà de l'home, ni la naturalesa de les coses l'hem inventada nosaltres. D'altra banda, el respecte a la creació no s'imposa només per l'amenaça que pot suposar un canvi climàtic, sinó pel respecte a quelcom que ens és donat per Déu, i comença amb el respecte a la vida mateixa. No deixa d'ésser dramàtic que, mentre es mobilitzen tants governants i tants grups contestataris per assolir un acord sobre el canvi climàtic, bona part dels mateixos estiguin a favor, o siguin condescendents, amb les pràctiques abortives.

«Per mitjà del Fill ja havia creat el món» (Hebreus 1,2)

El dia de Nadal i del seu cicle litúrgic és temps més que apropiat per considerar el lligam entre la creació i la salvació. Cada any, en la missa del

dia de Nadal, i des de fa molts segles, a la litúrgia de la Paraula, l'Església llegeix i escolta dos textos que destaquen amb força que Aquell que és la Paraula feta carn és també inseparablement Aquell pel qual tot ha vingut a l'existència (vegeu Joan 1,14.3), i que «Déu... ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill, per mitjà del qual ja havia creat el món» (Hebreus 1,2). Són afirmacions que traspassen tot el Nou Testament, i són les que motiven la nostra adoració. Només l'autor de la creació podia restaurar-la, però amb la col·laboració de l'home que s'havia interferit en el projecte diví. Aquesta és la significació de l'encarnació del Fill de Déu, i de tot el misteri pasqual.

També en la litúrgia de Nadal, l'Església repeteix a les Vespres de cada dia, durant tota l'octava, el grandios cantic cristològic de la carta als Colossencs 1,12-20. En aquest text, per dues vegades es diu del «Fill estimat» —Jesucrist— que és «primogènit» (*protótokos*). És el «primogènit de tota la creació» i «el primogènit dels qui retornen d'entre els morts». La paraula «primogènit» no assimila el Fill a les criatures, sinó que coincideix amb l'afirmació del pròleg de sant Joan: el Fill és la resplendor eterna del Pare i totes les coses que existeixen en el temps són manifestacions parcials d'aquesta resplendor, de tal manera que, per elles, els homes poden arribar al coneixement de Déu, el Creador. Igualment, en el segon cas, Jesucrist és el primogènit dels ressuscitats en el sentit que tots els qui ressuscitaran ho faran gràcies a ell, no pas simplement

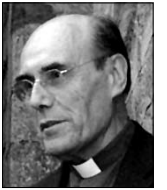
després d'ell.

Caldria meditar aquestes paraules de l'himne: «Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.»

La fe i la pietat de l'Església ho creuen així

Que Jesús és Déu creador ho canta la fe de l'Església en la litúrgia d'Advent i de Nadal amb freqüència. Pensem, per exemple, en l'antífona mariana *Alma Redemptoris Mater*: «*Tu quae genuisti, natura mirante, tuum sanctum Genitorem...*» («Verge sempre, infantàreu el vostre Creador, per un miracle que tota la naturalesa admira»). Per què, si no per aquest motiu, la litúrgia d'Advent està plena de referències a l'alegria de les coses creades —muntanyes, arbres del bosc...— per la proximitat del Creador fet home, que ve a restaurar la creació?

No oblidem, en el mateix sentit, les expressions dels cants de Nadal. *El cant dels ocells*, tan popular, és en el seu text una expressió de l'alegria dels ocells per la presència del «major lluminar» —el seu Creador— que motiva la seva cantúria. I aquell altre cant, senzill, però ple de la fe cristiana: «Ses blanques manetes, petites com són, sent tan petites crearen el món!» La tendresa de Nadal no pot oblidar la grandesa del Creador i Salvador.

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Pere Tomàs

- ✓ Nascut al Perigord, al centre sud de França, cap a l'any 1305
- ✓ Bisbe i patriarca llatí de Constantinoble
- ✓ Va lluitar per la unitat amb les Esglésies orientals
- ✓ Va morir a Xipre l'any 1366
- ✓ Canonitzat per Pau V l'any 1608

Aquest sant occità de família noble es va fer carmelita amb 21 anys i ràpidament va progressar dins del Carmel. Així, l'any 1345 ja era el procurador general de l'orde a la cúria papal d'Avinyó, i va entrar al servei diplomàtic del Pontífex. Va ser nomenat llegat papal a diverses ciutats del nord d'Itàlia, com ara Gènova, Milà o Venècia, i més tard bisbe en altres diòcesis, entre elles la de Corona, a Grècia, on va entrar en contacte amb les Esglésies orientals.

La seva convivència diària amb els cristians ortodoxos el va dur a prendre's molt seriosament la unitat de l'Església i a viure-la com una necessitat. Per això el Pontífex el va nomenar representant papal per a les Esglésies orientals. Els darrers anys de la seva vida també va ser arquebisbe de Càndia i patriarca llatí de Constantinoble. Des de tots aquests càrrecs tan destacats va treballar per la pau entre les diferents confessions i per esborrar el cisma que havia dividit segles enrere els cristians d'Occident i d'Orient.

Sant Pere Tomàs, per protegir el cristianisme ortodox, també va voler impedir que els turcs envaïssin els Balcans, si bé finalment van anar ocupant tota l'Europa sud-oriental. Per tota la seva tasca es va guanyar l'admiració de catòlics i d'ortodoxos i l'Església el reconeix com un avançat del moviment ecumènic actual.

DUES EXPOSICIONS GRATUÏTES COMMEMOREN L'ANIVERSARI 75 anys de Museu Nacional d'Art de Catalunya

Eduard Brufau / Barcelona

Fotos: MNAC

El Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) va fer el mes de novembre passat 75 anys. Es converteix, així, en una de les institucions culturals amb més història i de més valor patrimonial de tot el país. Per commemorar com Déu mana aquesta efemèride el Museu ha organitzat l'exposició *Convidats d'honor. Commemoració del 75è aniversari del MNAC*, que recull les obres més representatives de l'art català des del segle XI fins al XX. D'aquesta manera la mostra permet seguir el fil de la producció artística del Principat i comprendre la solució de continuïtat que hi ha al llarg de les èpoques i dels estils. L'exposició es complementa amb una explicació de la història del museu il·lustrada amb diverses fotografies i un seguit d'activitats com ara conferències i visites comentades.

L'11 de novembre del 1934 s'inaugurava al Palau Nacional de Montjuïc el Museu d'Art de Catalunya. La intenció era fer-ne un museu de primer ordre, que recollís i divulgés la història de l'art del nostre país, a imatge d'altres museus nacionals europeus. El fons d'obres procedia, d'una banda, de diverses col·leccions anteriors formades al segle XIX i a primers anys del XX, i de l'altra de les

Façana monumental del MNAC.

campanyes de recerca i trasllat d'obres d'art en perill de desaparició. Aquestes campanyes, organitzades per l'Institut d'Estudis Catalans i la Junta de Museus, van permetre recuperar principalment nombroses pintures murals romàniques de gran valor, com ara les de la Vall de Boí. La guerra civil, però, va provocar la divisió de la col·lecció, que no es va tornar a reunir de nou completament fins a l'any 2000. Des de la dècada

dels noranta el museu, amb el nom de Museu Nacional d'Art de Catalunya, va emprendre una nova etapa d'ampliació i modernització de les instal·lacions i d'estudi i promoció dels fons.

Des de l'any 2006, a més, n'és la directora Maite Ocaña, fins llavors al capdavant del Museu Picasso, que s'ha fixat com a objectius ampliar períodes històrics poc representats a les seves col·leccions, com ara el barroc o l'art de

Pantocràtor de Sant Climent de Taüll. Segle XII, Taüll.

la segona meitat del segle XX, i situar el museu en l'esfera cultural internacional. Amb la reunió de totes les col·leccions i la projecció internacional el MNAC ha assolit, per tant, els objectius que s'havia proposat fa 75 anys. Aquest aniversari ha de servir per continuar en aquesta línia i fer comprendre al món, però també als mateixos catalans, l'existència ininterrompuda d'un art pròpiament català.

**Vols acompanyar
els àpats d'aquestes
festes amb un
cava exclusiu?**

Encarrega el cava commemoratiu dels
30 anys de CatalunyaCristiana
i dels 15 anys de RàdioEstel
trucant al telèfon: 93 409 28 10
i dóna suport així als nostres mitjans.

**SIS AMPOLLES DE
CAVA EXCLUSIU PER
NOMÉS 36 EUROS**

Un regal únic.

La inspiració cristiana, clau en la història de l'art català

Patricia Navas

El 75è aniversari del MNAC permet visitar gratuïtament dues exposicions antològiques: *Convidats d'honor*, amb 75 peces realitzades des del romànic fins a l'actualitat, i *La princesa sàvia*, de les pintures romàniques de santa Caterina de la catedral de La Seu d'Urgell

Una ullada ràpida a les 75 obres d'art catalanes o vinculades a Catalunya que complementen les col·leccions del Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC), realitzades entre l'Edat Mitjana i la guerra civil espanyola, escollides per a formar l'exposició commemorativa del 75è aniversari del MNAC, permet comprovar la importància de la inspiració cristiana en la història de l'art català. I la contemplació detinguda d'algunes d'aquestes obres, com el Crist romànic *La Majestat de Beget*, o el retaule gòtic de la Mare de Déu de l'Escala, de Joan Antigó, procedent de l'església del monestir de Sant Esteve, a Banyoles — peces que han sortit per primera vegada de la seva ubicació original i s'han restaurat per a l'ocasió—, permet endinsar-se en la manera com els artistes catalans o vinculats a Catalunya han entès els misteris de la fe cristiana i els han plasmat.

L'exposició d'aquestes 75 emblemàtiques peces es titula *Convidats d'honor*, en referència a la consideració amb què el MNAC les pren i les exposa gratuïtament fins al proper 11 d'abril per a celebrar el seu aniversari. Les 75 joies aplegades pertanyen a col·leccions privades, museus catalans, europeus i americans, i al patrimoni eclesial. L'exposició permet el retorn temporal a Catalunya d'algunes d'elles, com el relleu de Pere Oller del sepulcre del rei Ferran I d'Antequera, procedent del monestir de Poblet però que pertany al Museu del Louvre; una Anunciació de Bernat Martorell del Museu de Belles Arts de Montreal; el *Beatus Liebanensis* realitzat a Girona al primer quart del segle XII i actualment de la Biblioteca Nacional Universitària de Torí, o *La masovera*, de Joan Miró, del Centre Georges Pompidou. Es poden veure també el brodat de *Sant Jordi i la princesa* de la capella del Palau de la Generalitat; el frontal brodat de *Jesús i els Evangelistes* del Museu Episcopal de Vic, la pintura *El comerciant de tapissos* de Marià Fortuny del Museu de Montserrat; la imatge de *Sant Carlemany* de Jaume Cascalls procedent de la catedral de Girona; i l'escultura en marbre *Lucrècia* de Damià Campeny, de la Cambra de Comerç de Barcelona.

Pintures murals de la Seu d'Urgell

Martiri de Santa Caterina. Segle XIII, la Seu d'Urgell.

D'altra banda, el MNAC ofereix també una altra exposició, en aquest cas de les pintures de santa Caterina de La Seu d'Urgell, per celebrar els 75 anys de la seva inauguració. Es titula *La princesa sàvia*, va ser inaugurada l'1 de desembre pel bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, i pel president de la Generalitat, José Montilla, i aplega el conjunt de pintures murals que decoraven la capella dedicada a aquesta santa de la catedral de Santa Maria d'Urgell, disperses des de fa 75 anys. Aquestes pintures van quedar tapades en el barroc per un retaule, i van ser descobertes a principis del segle XX. Van ser extretes del

temple en la dècada dels anys 30 i van anar a parar a diversos indrets. Ara es troben fragmentades en tres parts, entre el MNAC, el Museu Episcopal de Vic i el Museu Abegg-stiftung de Riggisberg (Suïssa). Representen la disputa i el martiri de santa Caterina i daten del s. XIII.

Aquesta santa, coneguda com la princesa sàvia, és la imatge del triomf del dogma catòlic davant de l'heretgia. En la iconografia occidental, la imatge de la santa s'utilitza en l'explicació del triomf de la raó cristiana i, aquest cicle pictòric concret s'emmarca en el context de les lluites de la inquisició i els seus predicadors contra els càtars a mitjans del s. XIII. A la Seu d'Urgell, la figura de santa Caterina era especialment venerada pels frares dominicans, que defensaven l'ortodòxia catòlica en contra dels càtars. No és estrany, en aquest sentit, que la catedral li dediqués una capella que es va decorar amb les pintures murals ara exposades.

Aquesta exposició, que pot visitar-se gratuïtament al MNAC fins al 28 de febrer, planteja el conjunt de pintures en tota la seva complexitat i la localització dels fragments és recreada a través d'una projecció. També té la voluntat d'explicar les transformacions artístiques que es van produir en el segle XIII a Catalunya.

Majestat de Beget.
Segle XII, Beget.

Sant Jordi i la
princesa, de Jaume
Huguet. Segle XV.

DUES EMPRESES, DUES GENERACIONS
UN SOL SERVEI

RIFER

ROCAFER

CAMPANES RELLOTGES MEGAFONIA

NOVA ADREÇA I TELEFON :

C/ Canonge Dorca 37

C/ Llull nº321 Edifici Cinc 22@

Delegació Terrassa

Tel. 972.22.01.55

Tel. 93.311.72.01

Tel. Mòbil: 616.90.90.01

17005 Girona

08019 Barcelona

Terrassa

www.rifersl.com

info@rocafer.com

«Les conseqüències greus de la crisi fan que aquesta sigui una qüestió d'Estat»

El cardenal Lluís Martínez Sistach fa balanç de l'any que acaba i aborda les grans cites de l'Església de Barcelona per al 2010

Carme Munté

L'any 2010 serà sens dubte un any històric per a l'Església de Barcelona. En l'horitzó immediat trobem la beatificació del Dr. Josep Samsó a la basílica de Santa Maria de Mataró, que tindrà lloc el dissabte 23 de gener, així com també la pròxima beatificació del caputxí igualadí Josep Tous Soler. El temple de la Sagrada Família posarà de nou la ciutat i l'Església de Barcelona en el primer pla de l'actualitat informativa mundial ja que aquest 2010 es cobrirà la nau central i s'obrirà al culte. I Barcelona esdevindrà també ciutat mundial de la pau en acollir els dies 3, 4 i 5 d'octubre la Trobada Internacional de diàleg i pregària per la pau organitzada per la Comunitat de Sant'Egidio. «Certament l'any 2010 serà un any amb celebracions importants en la vida de la nostra Església de Barcelona», afirma el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, en una extensa entrevista en què també fa balanç del 2009 i aborda qüestions preocupants com la nova llei de l'avortament o les conseqüències de la crisi econòmica.

S'acaba l'any i, com sol ser habitual, és moment de fer balanç. El final d'un pla pastoral i l'inici d'un altre; la celebració de l'Any Paulí i de l'Any Sacerdotal... Quins fruits ha deixat tot plegat en la diòcesi? I encara més, quins fruits deixarà en el futur?

Penso que ha estat un any de gràcia per a l'Església i per a la nostra diòcesi de Barcelona. Ha estat l'últim any del trienni del Pla Pastoral diocesà i considero que s'ha anat aplicant molt arreu de la diòcesi, contribuint a l'evangelització de les nostres vides, de les comunitats i de la societat. Això va coincidir amb l'Any de Sant Pau, que ha ajudat a conèixer més i millor les cartes de l'apòstol, apropant-nos encara més a la seva figura d'evangelitzador, visitant espiritualment les esglésies de la diòcesi escollides per la seva relació amb l'any paulí. Estem encara celebrant l'Any Sacerdotal, que ens ajuda als sacerdots a prendre més consciència de la nostra identitat i servei eclesial, a viure'l amb una actitud d'agraïment i de confiança en Déu intensificant el nostre lliurament als germans tot imitant sempre el Bon Pastor. Així mateix, aquest any ajuda els fidels a valorar més i més el ministeri sacerdotal, estimar els sacerdots, col·laborar en el seu ministeri i pregar per les vocacions sacerdotals.

Una notícia important d'aquest any també ha estat el nomenament de Sebastià Taltavull com a nou bisbe auxiliar. Més enllà de la seva missió com a col·laborador, com valora la seva aportació a la

«El 2010 tindrem la beatificació del P. Josep Tous Soler, que va fundar la Congregació de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor, a la ciutat de Barcelona»

diòcesi? Està content per la bona acollida que ha tingut entre els diocesans?

Agraeixo de nou al Sant Pare que m'hagi concedit el bisbe auxiliar Mons. Sebastià, el qual està treballant molt bé, ajudant-me en el ministeri episcopal i ha estat molt ben acollit pels diocesans. El seu treball unit al de tots els sacerdots, religiosos i laics contribueix a la realització de la missió de l'Església en la nostra arxidiòcesi.

L'any ha estat fortament marcat per la crisi econòmica que afecta moltes famílies i que col·lapsa els

serveis de Càritas. Podem acabar l'any amb la xifra històrica de 50.000 persones ateses. En repetides ocasions ha dit que aquest és un tema d'Estat i que cal sumar esforços. Troba prou implicació per part de les administracions en el suport a les entitats d'Església que treballen a favor dels exclosos? Què troba la gent a Càritas que no troba a les oficines de benestar social públiques?

La greu crisi econòmica té greus conseqüències en moltes persones i moltes famílies. Són més de quatre milions els aturats i molts no reben subsidi d'atur. Hi ha moltíssimes famílies en què cap dels seus membres no té feina. Són al voltant d'unes 50.000 persones les que han demanat ajut a Càritas aquest any 2009, i el que demanen sobretot és feina. Les conseqüències greus de la crisi fa que aquesta sigui una qüestió d'Estat, de país, i això demana que els partits polítics, els sindicats, la patronal i les institucions treballin conjuntament per trobar la solució a la crisi econòmica. Penso que és el que demanen els ciutadans. A Càritas procurem acollir les persones que vénen i oferir-los el que podem. Cal dir que han augmentat els voluntaris i el nombre de persones que donen a Càritas, si bé el total del que es recull ha disminuït.

Provinent del Fons Comú Diocesà, la diòcesi de Barcelona donarà 120.000 euros a Càritas.

Coherentment amb l'augment de les necessitats, el Pla Pastoral diocesà per als anys 2009-2011 inclou un objectiu que demana augmentar la solidaritat enmig de la crisi econòmica. És una de les respostes que l'Església

dóna per superar la crisi actual. El Fons Comú Diocesà, que és on entren i d'on surten els diners per mantenir tota la pastoral i activitat de la diòcesi, ajuda habitualment en la mesura de les seves possibilitats a Càritas de diverses maneres, però aquest curs donarà, a més, 120.000 euros. Col·laborant tots, cadascú d'acord amb les seves possibilitats, anem ajudant a Càritas perquè aquesta entitat pugui ajudar moltes més persones i famílies.

L'any 2010 serà un any de grans projectes per a la diòcesi de Barcelona. La primera gran cita serà la beatificació del Dr. Josep Samsó a Mataró. Quins fruits espera d'aquest esdeveniment?

Certament l'any 2010 serà un any amb celebracions importants en la vida de la nostra Església de Barcelona. El 23 de gener celebrarem la beatificació del Dr. Josep Samsó Elias, que va ser rector de la basílica de Santa Maria, de Mataró, i va rebre el martiri l'1 de setembre del 1936 al cementiri de Mataró. Va ser un excel·lent rector i catequista. Va morir perdonant els qui el mataven tal com Jesús va perdonar els qui el clavaren a la creu. És un bon testimoni de vida cristiana, de vida sacerdotal i de perdó i reconciliació. Crec que testimonis així ens són molt necessaris. Com a rector de parròquia que va ser, amb motiu de la seva beatificació a la mateixa basílica de Santa Maria de Mataró celebrarem una Jornada Sacerdotal dels preveres de les diòcesis de Catalunya. Cal posar en relleu que serà la primera beatificació que se celebrarà a Barcelona i a Catalunya. Passats uns mesos tindrem la beatificació del P. Josep Tous Soler, que va fundar la Congregació de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor, a la ciutat de Barcelona, com ja s'anunciarà.

També serà un any cabdal per al temple de la Sagrada Família. Què ens pot anunciar sobre els preparatius per a l'obertura al culte d'aquest temple tan important per a Barcelona i per al món?

Amb l'ajut del Senyor aquest any 2010 cobrirem les naus del temple de la Sagrada Família per tal de poder-lo dedicar al culte. Tots esperem amb goig aquest esdeveniment de poder celebrar-hi la litúrgia, especialment en trobades nombroses ja que la capacitat del temple és d'unes deu mil persones. Com tots sabem, la Sagrada Família és coneguda, valorada i estimada arreu del món. En tinc molta experiència pels meus contactes amb cardenals, bisbes, sacerdots i laics d'arreu. És un patrimoni i una meravella de la humanitat. Penso que avui no es construeix en el món un temple com aquest per la seva bellesa. És, certament, el monument més visitat d'Espanya, juntament amb

l'Alhambra, de Granada.

Les obres de l'AVE poden entorbolir l'arribada d'aquesta fita històrica? Què demanaria a les administracions competents?

És incomprensible que s'acordés que l'AVE passés arran de la façana de la Glòria del temple de la Sagrada Família quan, de fet, existien diverses alternatives de trajecte. El Patronat que em plau de presidir hem fet i estem fent tot el que podem per evitar aquesta situació, des del recurs judicial fins a les entrevistes i gestions amb l'administració en els seus diversos nivells. Un país i una ciutat que té una joia com aquesta de fama mundial, el que fa és evitar qualsevol inconvenient i procura ajudar tot el que pot per tal de conservar i mantenir decorosament aquesta joia. Penso que fer això per part de l'administració plauria els ciutadans, la ciutat de Barcelona, i tot el món.

Com interpreta les posicions contràries a la presència de la creu a les escoles? S'emmarca en una voluntat de dissoldre els símbols i la identitat cristiana d'Europa?

És no entendre degudament el significat de la creu. Aquesta té un significat religiós per haver mort Jesús en la creu i per això la creu s'ha convertit en un signe d'acolliment, de fraternitat i d'amor als amics i als enemics. Jesús, essent crucificat, va perdonar els qui el clavaren a la creu. Aquest signe religiós no hauria d'ofendre. Però a la vegada té un significat cultural, ja que està a les arrels cristianes d'Europa i concretament del nostre país, figurant en una munió de realitats i institucions de la societat, perquè si bé l'Estat és laic, la societat està formada per persones, grups i institucions que són religioses. Si traiem els signes religiosos, com la creu, de les escoles i institucions socials estem

«És incomprensible que s'acordés que l'AVE passés arran de la façana de la Glòria del temple de la Sagrada Família quan, de fet, existien diverses alternatives de trajecte»

perdent la nostra identitat i sense identitat en un món globalitzat no sabem qui som, d'on venim i on anem. També en aquestes qüestions hem de pensar quin país volem fer.

La reforma de la llei de l'avortament és un dels temes que preocupa més l'Església. Quines conseqüències tindrà per a la nostra societat? Com podem fer front

a aquesta tendència?

L'avortament sempre és un mal, perquè impedeix que un ésser humà concebut i no nascut pugui néixer. Aquí hi ha la qüestió del respecte i valoració de la vida humana, de tota vida humana, també del més petit i innocent que ni pot parlar i ho necessita tot de la mare i de la societat. Aquesta llei ha ampliat la ja existent, considerant l'avortament com un dret de lliure realització les primeres catorze setmanes. És necessari oferir d'acord amb els pares una autèntica i sòlida formació de l'afecte i de la sexualitat als adolescents i joves i també cal que s'ofereixi a les dones embarassades tot l'ajut que necessitin per tal que en determinades circumstàncies no es vegin portades a avortar.

El 3, 4 i 5 d'octubre Barcelona esdevindrà capital mundial del diàleg interreligiós i de la pau. Què pot aportar el tarannà català a aquest camí de pau i diàleg?

Certament aquests dies Barcelona serà la capital del diàleg interreligiós, amb la celebració de la Trobada Internacional de diàleg i pregària per la pau, en l'esperit d'Assís, d'aquellencontre celebrat a la ciutat de Sant Francesc l'any 1986 pel papa Joan Pau II amb els responsables de les religions del món per pregar per la pau en el món. Serà bonic veure ben units membres de les diverses religions no per lluitar sinó per dialogar i pregar per la pau en el món. Agraeixo a Andrea Riccardi, fundador de la Comunitat de Sant'Egidio, que hagi acollit la meva petició per poder celebrar aquest esdeveniment per segona vegada a Barcelona. Penso que està d'acord amb l'objectiu del nostre Pla Pastoral, que té molt present la munió d'immigrants de diverses ètnies i religions que viuen a Barcelona.

Terrassa

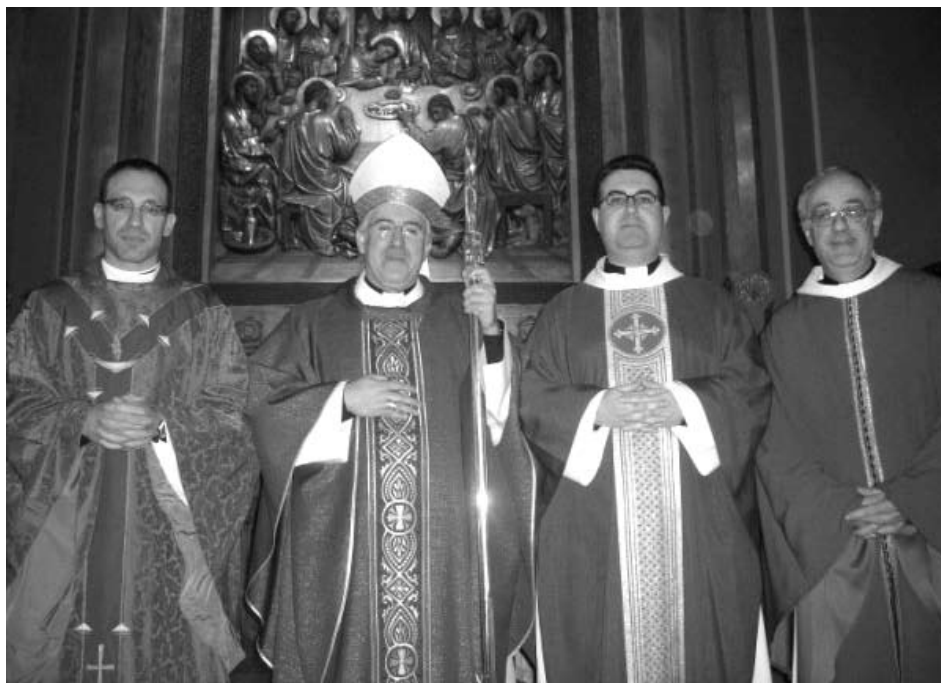
Ordenació de dos preveres a la catedral de Terrassa

Redacció / Terrassa

El diumenge dia 20 de desembre de 2009 Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, va conferir el sagrat orde del presbiterat als diaques Mn. Ricard Casadesús Castro i Mn. Xavier Sanchiz Julibert.

Mn. Ricard Casadesús Castro va néixer a La Garriga l'any 1977. Després de cursar estudis a la Universitat Autònoma de Barcelona de Física va entrar en el Seminari. Ha col·laborat a les parròquies de la Garriga, de la Sagrada Família i Sant Pau de Terrassa i actualment està destinat a la parròquia de Sant Vicenç de Mollet.

Mn. Xavier Sanchiz Julibert va néixer a Terrassa l'any 1973. Després de cursar estudis de formació professional com a delineant va ingressar al Seminari. Ha col·laborat a les parròquies de la Sagrada Família i Sant Pau de Terrassa, de Santa Eulàlia d'Esparreguera, Sant Martí de Cerdanyola del Vallès, Sant Esteve de la Garriga i actualment està destinat a la parròquia de Sant Cristòfol de Terrassa. La catedral de Terrassa es va omplir de feligresos procedents de moltes parròquies on Ricard Casadesús Castro i Xavier Sanchiz Julibert han

col·laborat al llarg d'aquests anys. Més de seixanta preveres van concelebrar la missa d'ordenació amb el bisbe Saiz.

En l'homília, Mons. Saiz Meneses va reflexionar a partir de les lectures del diumenge i l'Any Sacerdotal proclamat per Benet XVI. «Demanem al Senyor

que en la vostra vida de preveres busqueu complir sempre la voluntat de Déu i que ho feu amb fermesa», va dir el bisbe de Terrassa, i va afegir: «En el llibre dels Fets dels Apòstols es descriu que Pere, Joan i els altres apòstols, i més tard també Pau, "proclamaven amb

valentia la paraula de Déu" (4,31). La paraula grega que s'utilitza és *parresia*, que es tradueix com a "predicar amb valentia". El significat d'aquesta paraula es refereix sobretot a la llibertat en el parlar, amb valentia i sense ambigüitats. Aquesta és una característica essencial en la missió evangelitzadora que ens ajuda a comprendre la missió de l'Església: parlar amb coratge, amb llibertat i amb soltesa.»

«Aquesta actitud té una particular importància en l'actualitat per l'exercici del ministeri sacerdotal», va afegir Mons. Saiz Meneses. «*Parresia* per expressar-vos amb valentia i llibertat d'esperit més enllà del que és políticament correcte; per viure lliurats generosament al servei de la veritat i del bé, per viure amb fermesa i naturalitat la vostra identitat sacerdotal. Sereu consagrats per la unció de l'Esperit Sant i enviats per ser instruments vius del Crist al servei de l'edificació de l'Església per a la salvació del món. El Senyor us envia a predicar la Bona Nova. No tingueu por. Estigueu sempre disponibles per a Déu i per als altres, amb un tarannà senzill i acollidor, amb un cor obert i alegre, amb una paraula d'esperança i de consol.»

Barcelona

Càritas atén el 2009 gairebé 50.000 persones

El 36% van sol·licitar ajuda de l'entitat per primera vegada

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

El 17 de desembre Càritas diocesana de Barcelona va presentar el balanç de l'acció social de l'any 2009. La responsable de Gestió Social i Programes, Mercè Darnell, va oferir les dades de l'acció de Càritas a les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa. Entre el gener i el novembre d'enguany, l'entitat ha atès 48.000 persones, una xifra que Càritas calcula que pujarà a 50.000 si li sumem el mes de desembre. Aquestes dades suposen un 84% d'augment sobre l'any 2007 i un 11% en relació amb el 2008. El 2009, un 36% de persones que han sol·licitat els serveis de Càritas ho han fet per primera vegada. El 61% ha arribat a Càritas per iniciativa pròpia i un 20%, derivat dels Serveis Socials públics.

Mercè Darnell també va apuntar que el 2009 Càritas ha destinat a ajudes econòmiques gairebé 1,8 milions d'euros, mentre que el 2007 van ser 900.000. Les ajudes s'han dedicat a cobrir necessitats relacionades amb l'habitatge i les despeses relacionades amb l'alimentació i l'educació dels fills.

Segons les dades de Càritas, els perfils majoritaris de les persones que fan servir els seus serveis són els «nous pobres» (aquelles famílies que fins ara treballaven i podien assumir les seves despeses i que, per primer cop, han hagut de recórrer a l'ajuda de Càritas), els pobres «d'anada i tornada» (famílies amb economies precàries que havien necessitat ajuda puntual i que han tornat a sol·licitar suport), treballadors pobres (especialment joves i immigrants) i persones grans o adultes amb pensions o prestacions socials per sota del llindar de la pobresa.

Com va comentar Jordi Roglà, director de Càritas diocesana de Barcelona, «abans de la crisi moltes famílies ja es trobaven en situació de fragilitat per manca o insuficiència d'ingressos, per absència de vincles o de xarxa familiar i relacional». La crisi ha agreujat aquesta situació i provoca «patiment emocional, angoixa i depressió». A més, va apuntar que, amb una crisi prolongada, «les persones acumulen diferents factors de risc d'exclusió: pèrdua d'habitatge, risc d'addiccions, pèrdua d'habilitats socials i laborals, desmotivació en adolescents i joves, infants en risc d'exclusió, etc.». Per això, va constatar que «per iniciar novament un camí cap a la integració social caldrà un temps llarg de recuperació. A més, hi ha un risc de conflicte i de ruptura de la cohesió i de la convivència social».

Roglà també va alertar que «fàcilment, les persones en una situació de crisi cerquem la seguretat i l'equilibri, i augmenta la possibilitat de culpar persones immigrades de les dificultats creixents». Càritas ha detectat un augment de les persones autòctones que demanen ajuda, xifra que se situa en el 31%, a causa de «les dificultats dels serveis socials públics per afrontar

Agustí Codinach

Representants de Càritas Barcelona, Sant Feliu i Terrassa van presentar les dades del 2009.

La CEE dóna 3 milions d'euros a Càritas

Mons. Juan Antonio Martínez Camino, secretari general i portaveu de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), va lliurar al president de Càritas espanyola, Rafael del Río, tres milions d'euros corresponents a l'1,5% del Fons Comú Interdiocesà de la CEE que els bisbes van decidir donar per donar suport als programes d'ajuda davant de la crisi. Per segon any consecutiu, la CEE realitza aquest gest. Mons. Martínez Camino va fer una crida «a seguir col·laborant amb Càritas en les accions de resposta a les víctimes de la crisi» i va reiterar el missatge que «Càritas és l'Església i l'Església és Càritas, en la mesura en què la caritat, juntament amb la profecia i la celebració de la Paraula, constitueix una dimensió essencial de la vida de l'Església».

les necessitats més immediates i a la tardança en l'atenció». Així mateix, el director de Càritas diocesana va subratllar els col·lectius més exclosos: les persones que surten de la presó i de la prostitució, les persones sense sostre i, per edats, els infants i les persones grans.

Crisi de l'habitatge

Jordi Roglà va assenyalar que en aquesta crisi hi ha un factor nou: l'habitatge. Per això, parlava d'una doble crisi: econòmica i de l'habitatge. «Moltes persones han vist truncades les seves expectatives d'un projecte de vida basat, en part, en l'accessibilitat als crèdits hipotecaris i al pagament dels lloguers. És just que una família es pugui quedar sense pis perquè s'ha quedat sense feina i no pugui afrontar el venciment dels crèdits o perquè no es pot pagar el lloguer?», es va preguntar. Així, proposava «que de la mateixa manera que les ajudes a les entitats financeres han evitat la depressió del sistema financer, es puguin articular fórmules perquè les mateixes entitats financeres contribueixin a paliar, no condonar, la situació financera de les famílies». Segons Càritas, un 34,5% dels usuaris viu en habitacions

i augmenta de manera preocupant l'amuntegament als habitatges.

Un altre aspecte que preocupa Càritas és l'ocupació, ja que la principal demanda dels usuaris de l'entitat és, precisament, aconseguir una feina. En aquest sentit, Jordi Roglà va assegurar que «valorem positivament tots els esforços que es fan amb els plans ocupacionals públics, però creiem que a més dels temes d'ocupació seria important donar prioritat a la inserció sociolaboral. Els nostres usuaris no volen subsidis, volen feina i estan disposats a demostrar el seu valor». De les persones ateses per Càritas, un 33% es troba en atur i només un 11% treballa amb contracte.

També les persones sense papers o en procés de desregularització són un motiu d'atenció preferent per a Càritas. Jordi Roglà va explicar que «hi ha persones amb permís de residència o feina que, en quedar-se sense ocupació, no poden renovar el permís i passen novament a una situació administrativa irregular». Igualment, va criticar la llei d'estrangeria i va mostrar la seva preocupació «per la prolongació del temps d'internament quan molts centres no reuneixen condicions d'habitabilitat, cosa que allarga el patiment d'aquestes persones. Ens

amoïna que es pugui sancionar l'hospitalitat quan, a títol individual, s'aculli persones a les quals se'ls ha passat el període d'estada reglada».

Les prioritats de Càritas passen per la promoció (formació i inserció laboral), l'habitatge, cobrir les necessitats bàsiques i les ajudes econòmiques, que s'estructuren en set grans programes: acollida i acompanyament, família i infància, salut mental, persones grans, formació i orientació sociolaboral, persones en situació sense llar, i migració i codesenvolupament. Per dur a terme tots aquests projectes, Jordi Roglà va comentar que al llarg del 2009 Càritas va destinar a despeses extraordinàries 3 milions d'euros, a part dels 14 milions de l'activitat ordinària, i que aquesta activitat extraordinària es dotarà de més de 2 milions d'euros el 2010. Segons Roglà, «no podem resoldre tots els problemes que, com a conseqüència de la crisi, té la societat. Hem posat a disposició aquest any unes partides extraordinàries, però no arribarem a cobrir totes les demandes que tenim. El que hem posat és la feina conjunta entre les comunitats de les parròquies, els equips de voluntaris i Càritas diocesana».

En la mateixa roda de premsa de presentació de les dades de l'acció de Càritas durant l'any 2009, el delegat episcopal de la diòcesi de Barcelona, Salvador Bacardit, va donar a conèixer la campanya de Nadal d'enguany amb el lema «Crisi, tu la notes, ells la pateixen». Mn. Bacardit va recordar que «el nostre compromís és que la gent pugui tenir una vida més digna, més autònoma, que siguin lliures, que tinguin totes les condicions per viure amb drets i deures. Això no es pot fer si no es fonamenta en uns valors que ens animin a treballar per una societat més justa. Aquesta crisi que vivim té la seva arrel en una crisi de valors. Hem de procurar viure com a germans, fills i filles del mateix Pare i això ens exigeix un esforç d'austeritat, de solidaritat, d'ajuda a la gent que més pateix les conseqüències de la crisi».

Lleida

Joan Rigol, pregoner del Nadal lleidatà

L'actual president delegat del Patronat de la Sagrada Família va fer un cant a l'esperança del nostre món

Jordi Curcó
Lleida

L'expresident del Parlament de Catalunya i actual president delegat del Patronat del Temple de la Sagrada Família de Barcelona, Joan Rigol, ha protagonitzat enguany el Pregó de Nadal a la ciutat de Lleida.

Aquest acte protocol·lari, caracteritzat per la solemnitat, és organitzat conjuntament per la Paeria i l'Agrupació llerdenca de Pessebristes i marca l'inici oficial dels actes del cicle de Nadal a la capital de la Terra Ferma.

L'acte es va celebrar el dissabte 19 de desembre a les set de la tarda, amb una Sala de Plens del Palau de la Paeria plena de gom a gom. Justament al pati central del Palau de la Paeria es pot admirar durant aquestes festes un magnífic pessebre monumental realitzat per l'artista i pessebrista José Antonio Ferrer. Així mateix, al centre de la sala de plens municipal i damunt d'una taula es podien contemplar un conjunt de figures fetes en terracota, obra de la pessebrista lleidatana Magdalena Ibars i que, com tots els anys, llueix i dona major significat a aquest acte nadalenc a l'Ajuntament.

L'acte el va presidir l'alcalde de Lleida, Àngel Ros, acompanyat en la presidència de la taula pel bisbe de la diòcesi, Mons. Joan Piris, i el president dels pessebristes lleidatans, Àngel Leon. Al Pregó van assistir també diversos membres de la Corporació Municipal, així com altres autoritats i representacions de la ciutat.

L'acte es va iniciar com és ja costum amb la presentació d'una nova nadala, que com tots els anys ha estat composta i musicada per autors lleidatans. En aquest cas porta com a títol *Ja ha*

La Sala de Plens del Palau de la Paeria va acollir el tradicional acte nadalenc.

nascut el Jesuset, amb lletra d'Emili Tordera Preixens i música de Miquel Jiménez Carricondo: «Ja ha nascut el Jesuset, / és la gran nit de la pau, / dormidiet el Déu està / dintre del portal.»

La nadala va ser estrenada i interpretada pel Cor del Conservatori de Música de Lleida, sota la direcció de Divina Vàlios, i que va oferir als assistents un petit concert nadalenc, amb peces tradicionals catalanes i clàssiques.

Finalitzat el concert va prendre la paraula el pregoner, Joan Rigol, qui en la seva intervenció va fer un cant a l'esperança del nostre món, tot i les foscores que l'envolten. Rigol va fer una radiografia del pessebre i de les seves figures més característiques, amb la nostra realitat social actual, definint un a un cada personatge del pessebre, com els pastors, «envoltats de la foscor

de la nit i que són alhora reflex de la crisi actual». El pregoner va explicar que hi ha un camí que mostra les actituds que cal tenir per arribar a la cova, on es troba l'autèntica dimensió de la nostra humanitat i el Déu fet amor, que pot resoldre les nostres inquietuds.

Finalitzada la intervenció del pregoner, el president dels pessebristes lleidatans, agraint-li i felicitant-lo per la seva glossa, va lliurar a Joan Rigol un quadre amb diverses rajoles de ceràmica amb la representació de les principals escenes del naixement i la infància de Jesús. Es tracta d'una creació original i única, feta per l'entitat ja fa uns anys, amb una edició limitada.

Àngel Leon va dir també que, per damunt d'algunes veus discordants que intenten posar en dubte el veritable esperit nadalenc, els pessebristes

lleidatans segueixen fermes en les seves conviccions «que el pessebre ha de ser el rovell de l'ou d'aquestes festes, i posem tot el nostre esforç i entusiasme perquè aquesta manifestació creada en aquell llunyà 1223 per Francesc d'Assís en aquell poblet italià de Grecio perduri pels segles dels segles». El president dels pessebristes es va referir al 75è aniversari dels concursos de pessebres com d'una fita de la qual poques entitats poden gaudir.

La intervenció del bisbe Piris, enaltint la tradició pessebrista i el significat que té el pessebre com a representació senzilla però pràctica de presentar l'encarnació de Déu, i la de l'alcalde de Lleida, Àngel Ros, que va felicitar l'Agrupació llerdenca de Pessebristes per la seva fidelitat a les nostres tradicions i pel seu treball en l'àmbit de la cultura popular catalana, van tancar una obertura del cicle de Nadal a Lleida prou solemne i llúida.

L'endemà, diumenge 20 de desembre, l'Agrupació de Pessebristes va celebrar la seva jornada de germanor anual. Ho va fer amb la celebració d'una eucaristia a l'oratori de la patrona de Lleida, la Verge Blanca de l'Acadèmia, presidida pel consiliari, Mn. Vicenç Alfonso, on es van recordar els pessebristes difunts i, tot seguit, a la mateixa Acadèmia Mariana va tenir lloc el tradicional dinar de germanor.

El cicle de Nadal clourà a Lleida el diumenge 24 de gener, a les 11.30, a l'Auditori Municipal Enric Granados, amb el lliurament de premis del LXXV Concurs de Pessebres i del XXXV Concurs Infantil i Juvenil i la interpretació de la cantata *La festa de sant Nicolau*, amb lletra i música de Joan Llongueres, interpretada per set corals infantils i juvenils, amb més de 200 cantaires.

Desenes d'infants porten a beneir els «Jesusets» dels pessebres

J.C. / Lleida

Desenes d'infants van portar a beneir els seus «Jesusets» dels pessebres, en un acte organitzat conjuntament per l'Agrupació llerdenca de Pessebristes i la parròquia de Sant Martí.

La benedicció va tenir lloc al final de la celebració de la missa dominical del 13 de desembre, presidida pel rector de la parròquia i alhora consiliari dels pessebristes lleidatans. Per part de l'entitat, van assistir-hi el president, Àngel Leon, i altres membres de la junta directiva que, una vegada finalitzat l'acte, van repartir entre els assistents uns calendaris procedents de Betlem i enviats a Lleida mitjançant els pares franciscans, custodis de Terra Santa, com a record de la jornada, amb la imatge del Nen Jesús que es venera a la cripta de la Nativitat de Betlem.

Així mateix, els fidels van poder adquirir uns artístics pessebres fets amb fusta d'olivera de Betlem, confeccionats als tallers dels cristians de Betlem. La compra d'aquests pessebres és alhora

El consiliari dels pessebristes lleidatans va beneir els «Jesusets» dels infants.

una bona forma d'ajudar la necessitada i reduïda comunitat cristiana que viu i treballa al poble on va néixer Jesús.

El consiliari dels pessebristes en la seva homilia va convidar tothom a conservar i potenciar la tradició del pessebre «com a representació plàstica i artística del naixement de Jesús i una senzilla però molt important eina catequètica i evangelitzadora que ajuda a presentar i comprendre el misteri de l'encarnació de Déu».

Finalitzada la missa, van ser un gran nombre els infants que s'aproparen al presbiteri de l'església mostrant ben alt els seus «Jesusets» dels pessebres i també alguns adults, amb les imatges del Nen Jesús, per rebre'n la benedicció.

Aquest costum és molt popular al Vaticà, on el Sant Pare també en aquest diumenge *Gaudete* beneeix els petits *bambinelli* dels infants de Roma. A Lleida, per iniciativa de l'Agrupació de Pessebristes, és el tercer any que es realitza aquesta simpàtica i alhora emotiva benedicció, que ja ha arrelat amb força i ja és un acte propi de les vigílies de Nadal.

Sempre
amb TU

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

Girona

Mons. Sebastià Taltavull parla d'«Una Església que comuniqui»

El bisbe auxiliar de Barcelona va participar en el cicle de conferències «El Senyal - 100»

Víctor Gay
Banyoles

La tercera conferència del cicle *El Senyal - 100*, organitzada per la revista diocesana *El Senyal*, amb motiu d'haver assolit el número 100 d'ençà del seu inici fa deu anys, va ser a càrrec de Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona i president del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), que va dissertar sobre *Una Església que comuniqui*.

L'acte va tenir lloc als locals de les parròquies de la ciutat de Banyoles, i va ser organitzat conjuntament amb la revista local, de fondes arrels cristianes. Va presentar el conferenciant Mons. Carles Soler, bisbe emèrit de Girona, que resideix a Banyoles des de fa més d'un any.

El bisbe Sebastià es va referir a Taltavull, acompanyat del bisbe Carles Soler, durant la conferència.

la realitat informativa que evidencia que l'Església i la seva missió no són notícia possiblement pel fet que «no som profetes de calamitats». També va assenyalar que el poder dels mitjans de comunicació pot fer molt de bé o molt de mal i que en gran part dependrà de la presència dels cristians en aquests mitjans. «El fet de creure els ajuda a fer bé la seva professió», va dir el bisbe referint-se als professionals presents en els mitjans generalistes.

Als comunicadors cristians, començant pels ministres de l'Església, els va recordar que no comuniquen la seva paraula, comuniquen la Paraula de Déu, el que Déu els ha dir a ells. El que cal és saber què em diu Déu i com puc dir als altres el que em diu a mi.

Finalment va apuntar unes regles senzilles que poden ajudar a transmetre la Bona Nova: sorprendre amb el que diem, com ho feia Jesús; saber crear emocions; parlar senzillament, cosa que no s'ha de confondre amb ser vulgar; ser originals; donar el just valor a tot el que en té; trencar quan calgui les regles de joc; no fer discursos, Jesús no en va fer cap; a voltes, els gestos poden ser més eloqüents que les paraules; a voltes un silenci pot ser més eloqüent que un gest; emprar sempre el llenguatge de l'amor; ser sempre respectuosos i dialogants.

Figueres honora Mn. Jesús Franco

V.G. / Figueres

L'any 1967, Mn. Jesús Franco, fins aleshores rector d'Ordís, rebia l'encàrrec del bisbe Narcís Jubany de fer-se càrrec de l'atenció pastoral del sector oest de la ciutat de Figueres, on poc temps després eren traslladats la majoria dels membres de la comunitat gitana de la capital de l'Alt Empordà, que havien hagut de desallotjar els seus precaris habitatges del barri del Garrigal, al centre urbà, a causa d'unes fortes tempestes.

Abans que construir l'església, el rector va promoure una guarderia i un parvulari. Mentre la mainada era atesa, també ho eren les mares, per mitjà de cursos d'alfabetització, cuina, costura... tot des de la parròquia.

El rector va disposar de terrenys per fer l'església, de la qual ja tenia també el projecte. El bisbe Jubany va considerar que no era el moment i Mn. Franco va obtenir permís per fer un teatre, una iniciativa que es va posar en marxa el dia de sant Josep del 1986, el mateix dia que uns feligresos li van regalar l'orgue per al temple inexistent.

Quatre anys després, una iniciativa popular que encara es recorda a Figueres, *La campanya del rajol*, va permetre fer realitat el nou temple de la tercera parròquia de Figueres, en disposar per fi dels recursos necessaris. Va oficiar la

primera missa el 19 de març del 1995 i també el dia de sant Josep del 2000 sonen per primera vegada les campanes: Teresa, Joana i Josepa.

La corporació municipal de la capital de l'Alt Empordà va acordar la concessió de la Fulla de Figuera, en la seva categoria de plata, per al rector del Bon Pastor, com a reconeixement a la seva trajectòria «cívica i social», segons el decret de concessió.

En l'acte de lliurament, celebrat al saló de sessions, hi eren presents amb l'alcalde actual, Santi Vila (CiU), i la corporació, els anteriors alcaldes, de diferents signes polítics, i un gran nombre de persones, moltes de les quals van haver de seguir l'acte des de l'exterior. La delegació diocesana l'encapçalava el bisbe Francesc Pardo, amb els preveres al servei de les parròquies de la ciutat i de l'arxiprestat.

L'alcalde, en lloar la figura de l'homenatjat, en va destacar la dedicació al proïsme, sense cap més consideració. També va dir que des de la parròquia del Bon Pastor s'havia anticipat l'acció i els serveis socials que corresponien fer a les administracions i que, quan aquestes ho han assumit, no s'ha deturat aquesta acció parroquial i personal del seu rector.

Finalitzat l'acte, Mn. Franco, senzillament, va tornar a la parròquia ja que, com sempre diu, «tot és obert i al servei de qui ho necessiti, encara que no sigui de la parròquia...».

«L'alcalde va destacar la dedicació al proïsme de Mn. Jesús Franco»

Fes-te voluntari!

Del 26 de novembre del 2009 al 5 de gener del 2010

12a Campanya REIS per a tot+HOM

Campanya de recollida de joguines noves* per a infants i obsequis per a gent gran

Punts de recollida:
Centre Cristià dels Universitaris:
C/Villarreal, 81, baixos
Ràdio Estel: Comtes de Bell-lloc, 67-69

Dates de recollida:
9 de desembre del 2009 a 5 de gener del 2010
(hores: de 16 a 21 h. Dies 22, 23, 24, 28, 29 de desembre, 2, 3, 4 i 5 de gener; també obert als matins, d'11 a 13.30h.)

APORTACIONS: c/c: 2081-0401-72-3300004114

* Degut a la quantitat de joguines malmeses que vam rebre l'any passat, només s'acceptaran JOGUETS completament NOUS

Per més informació: 93 326 83 69 ccu@universitatilab.org

CCU. Universitat de Lleida

radio estel

El consiliari diu...

Nadal i Epifania

Miquel Bada, pvre.
Consiliari diocesà de
Vida Creixent

Voldria expressar unes reflexions sobre el misteri de l'Encarnació del

Fill de Déu, amb motiu de les festes de Nadal i Epifania. I voldria també manifestar uns desigs, per fer-ne pregària davant de l'Infant Déu.

Impressiona, impacta, la bondat i l'amor del nostre Déu i Pare que ens envia el seu Fill únic per salvar-nos, per manifestar-nos els seus plans salvífics, per donar-nos a conèixer la seva glòria.

Déu, fet home, ens porta la pau, la vida, l'esperança, la salvació. «Senyor, vós que heu fet resplendir aquesta nit santa amb la claror de la llum veritable; feu que els qui a la terra coneixen el misteri d'aquesta llum puguin fruit al cel del goig que ella ens porta.» Llum, claror, coneixement, responsabilitat, consciència, visió de futur i d'universalitat són conseqüències d'aquesta joiosa festa que celebrem aquests dies, i que cal actualitzar-la tots els dies de l'any.

Adorem l'Infant Salvador, amb els pastors i els mags, i tots junts dema-

«Naixement», pintura al fresc de Llucià Navarro. Capella Llar Sant Jordi de Barcelona.

nem-li per tot el que portem al cor i per totes les persones que estímem i per les que ens costa més d'estimar.

Demanam per la pau arreu de la terra i en tots els racons del nostre món; per la justícia, pel respecte i la convivència de tots els pobles de la terra; pel diàleg, la comunicació i la bona entesa entre tots els homes i dones del món; demanam que s'elimini la corrupció a tots nivells, els interessos individualistes i egoistes, i l'abús dels més febles; que s'acabin les lluites fraticides, les guerres, les violències de tot tipus; que les lleis tinguin com a objectiu fonamental i primari el bé comú de tota la gent; que siguin respectats per part de tothom, els drets de les persones, especialment dels col·lectius més desprotegits.

Que les ofrenes dels pastors i dels Mags al Diví Nadó vagin acompanyades dels nostres reptes i propòsits de millorar el nostre món i aconseguir que els valors evangèlics prosperin en bé de tota la humanitat. I que les persones grans ho celebrem, no només per tradició sinó amb el convenciment que la presència del Déu amb nosaltres, és el que dona sentit a tot el que fem, a tota la nostra vida.

Eucaristia

V. C.

Podem dir que el regal més preciós que ens féu Jesús és haver-se quedat entre nosaltres d'aquesta manera. Hem pensat mai, que l'Eucaristia també és una sobretaula? Així va començar. Així la féu Jesús, després d'aquell sopar de comiat en aquell Dijous Sant...

I nosaltres, a poc a poc, ens estem imbuïnt del significat d'aquest convit, reflexionant en les nostres trobades amb els nostres germans a l'entorn de l'Eucaristia i de la nostra vida cristiana. També ho aprofundim en les nostres reunions mensuals de grups

amb l'ajuda del temari.

La força de l'Eucaristia és aquesta riquesa humana que nosaltres hi aportem. Si la paraula *Eucaristia* vol dir acció de gràcies donem-li aquest to graciós. És que podem donar gràcies amb un posat indiferent, impersonal?

Els deixebles d'Emmaús després d'haver sopat amb Jesús i quan Ell hagué desaparegut, diuen que notaven una joia interior, com si el seu cor s'abrandés d'una il·lusió nova, mentre parlaven a la taula (Lc 24,30-32).

Però també és veritat que avui dia hi ha molts creients que no són practicants, que després que van fer la Primera Comunió, quan eren petits, ara de grans han deixat de practicar la seva assistència a la missa dels diumenges. Molts continuen creient amb Déu però no en l'Església. Quina contradicció! És com estimar el pare i menysprear els germans.

Transmetre la fe és crear una atmosfera a casa, a l'església. Que ho vegin dels pares, que ho vegin de la comunitat reunida.

Per a la vida de família, el moment privilegiat és el del menjar junts units a taula. Per a la vida cristiana, és el moment de l'Eucaristia, quan ens reunim en nom de Jesús.

Hi ha un moment més preciós, per a un poble, que el de veure's reunit com una sola família? Transmetem la nostra fe.

Lleida

L'apostolat

Divina Albà

Nosaltres, membres de Vida Creixent, som cridats i enviats a evangelitzar, no tan sols pel baptisme que hem rebut, sinó també per complir un dels tres pilars bàsics del nostre moviment: l'apostolat.

Els nostres estatuts el defineixen com: «Donar als que ens envolten el testimoni evangelitzador de la nostra vida a la llum de l'Evangeli.»

El papa Pau VI ens diu que evangelitzar és portar la Bona Nova a tots els ambients de la humanitat per tal de transformar-la. I després de recordar la importància que té en els nostres dies l'autenticitat, la veritat i la transparència ens interpel·la així: «Creieu de debò allò que anunciueu? Viviu el que creieu? Prediqueu realment allò que viviu?»

Aquestes qüestions ens fan reflexionar sobre la nostra responsabilitat a l'hora d'evangelitzar, sobretot en els nostres ambients i en les persones concretes que ens envolten, que és on normalment portem a terme el nostre apostolat.

Tenim la missió de promoure l'esperit evangèlic, l'actitud de pau, de justícia, de perdó, de confiança en Déu i d'amor.

Actituds que, malauradament, no sempre es donaran en la nostra vida, perquè som febles i pecadors. Aquesta realitat, però, ens ha de portar a intensificar la nostra formació, la vida d'oració i l'amor a l'Eucaristia, per tal de ser cada cop més fidels a l'Evangeli.

A més del testimoni de la nostra vida, també podem utilitzar la paraula, sempre que sigui oportú, sempre que el missatge pugui ser escoltat i sense imposar els criteris. Caldrà, però, ser respectuosos amb la situació religiosa i espiritual de l'altre, i no forçar mai el seu ritme. Tot i que de vegades haurem de silenciar la paraula explícita, sempre podrem utilitzar paraules que portin l'esperit de les Benaures: paraules d'acolliment, de comprensió, de perdó, d'ànim, de consol, de pau i d'esperança.

Aquesta cita, també de Pau VI, ens indica quin ha de ser el nostre model de vida: «El món reclama i espera de nosaltres simplicitat de vida, esperit de pregària, caritat envers tothom [...], obediència i humilitat, oblit de nosaltres i renúncia. Sense aquesta marca de santedat, la nostra paraula [...] corre el risc de ser vana i infecunda.»

Tant de bo aquests dies de Nadal ens ajudin a renovar els propòsits i reptes que ens demana la vida cristiana.

Bones Festes!

AGENDA

GENER

Dijous 7: reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 1. Tema IV: *Jesús trobat en el temple.*

Dijous 14: reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 1. Tema IV: *Jesús hallado en el templo.*

PER NADAL ...

... REGALA ELS SALMS !

**ELS SALMS,
A PEU PLA**

Emili Sabater Castelló

Pròleg de Francesc Roma, SJ

Publicacions Abadia Montserrat

271 pàgines - 13 euros

El camí espiritual de santa Teresa de l'Infant Jesús

El P. Pere Suñer va impartir una conferència a la Fundació Balmesiana

Mònica García
Barcelona

La Fundació Balmesiana continua la seva tasca de promoció i difusió de la cultura catòlica. Incansable, la institució creada després de la guerra civil i continuadora de la Biblioteca Balmes fundada pel P. Ignasi Casanovas, s.j., l'any 1923, imparteix diplomatures (reconegudes per la Universitat Abat Oliba CEU), cursos, conferències, impulsa publicacions, etc.

La Fundació Balmesiana professa una especial devoció a santa Teresa de l'Infant Jesús, a qui s'atribueix la protecció de la casa del carrer Duran i Bas durant la guerra civil. L'edifici va conservar la biblioteca i altres objectes de valor espiritual, malgrat ser una casa llaminera pels saquejadors. Recentment l'antic director de la Fundació, el P. Pere Suñer, s.j., consiliari diocesà de l'Apostolat de l'Oració, va pronunciar una conferència titulada *L'ànima de santa Teresa de l'Infant Jesús, segons el P. Ignasi Casanovas*, organitzada per l'Institut Sant Tomàs de Balmesiana.

El jesuïta va explicar que el P. Casanovas i el P. Eudald Serra—fundador del Foment de Pietat—, van viatjar a Lisieux quan encara vivien les germanes de la santa. D'allà van portar, en els seus cors, records entranyables i van esdevenir devots propagadors de la saviesa de Teresa de l'Infant Jesús. Per al P. Casanovas, el seu llibre *L'ànima de santa Teresa de l'Infant Jesús* era com un «exvot que té una doble finalitat—va assenyalar el P. Suñer—, d'una banda, manifestar la gratitud de qui fa l'exvot i, de l'altra, excitar la devoció dels fidels». En temps del P. Casanovas, la santa carmelita no era encara doctora de l'Església. Va ser Joan Pau II qui la va declarar doctora el 1997, tot coincidint amb el centenari de la seva «entrada en la vida».

El P. Casanovas era ben conscient

P. Pere Suñer.

que la seva doctrina era de gran santedat malgrat, o més aviat, a causa de la seva senzillesa. «No té res de complicat, ni en la seva vida ni en els seus escrits, però la seva intel·ligència és

molt penetrant, per sobre del comú», va assenyalar el conferenciant. També va ressaltar la clari-vidència en la vida espiritual de la carmelita, patrona de les missions. El llibre del jesuïta no cerca investigar la vida

de la religiosa, sinó l'ànima, la vida espiritual i sobrenatural perquè il·lumini com una llum el candeler, va precisar el P. Suñer.

Doctrina de la «infantesa espiritual»

Un dels trets que més caracteritzen l'ànima de santa Teresina, segons el P. Casanovas, és la doctrina de la «infantesa espiritual». Aquest camí espiritual que la religiosa va descriure en la seva autobiografia es basa en un gran desig de santedat i en el reconeixement de la nostra humilitat. «El meu desig sempre ha estat ser santa», reconeixia santa Teresina.

El P. Pere Suñer va destacar la gràcia extraordinària de la família Martin

Guérin. Els pares de la carmelita van ser declarats recentment beats i les seves quatre germanes també van ser religioses. «La nena Teresa resava ja als dos anys i també va fer la seva primera confessió precoçment als set anys», va puntualitzar el ponent. No obstant això, sentint-se absolutament petita, es veia incapaç de ser santa. Per això, en la seva il·limitada confiança, Teresa argumentava que Déu no li podia inspirar cap desig irrealitzable i, per tant, aspirava igualment a ser santa i esperava que el mateix Déu l'elevaria a la santedat en els seus braços de Pare.

Pel que fa a «l'oblació com a víctima a l'amor misericordiós», el P. Casanovas explica que aquest amor s'aboca per vessar el que no troba en l'ànima, per donar el que voldria que tingués i no té, en lloc d'estimar pel que en ella troba. L'amor misericordiós, continua el llibre, té la virtut

tant de perdonar com d'evitar que el pecador caigui. És per això, va manifestar el P. Suñer, que santa Teresa de l'Infant Jesús pensarà que podent ser més pecadora, en vanitat o supèrbia, l'amor misericordiós la va protegir en un ambient extraordinari i ella mateixa reconeix que mai no va pecar greument o deliberadament.

Així, quan el 1895 Teresa rep la gràcia de comprendre com Jesús desitja ser estimat, no troba cap manera millor que correspondre a aquest amor amb l'oblació a l'amor misericordiós. La carmelita posa tot l'èmfasi en l'expressió «amor misericordiós» perquè, per a ella, és la que defineix més bé Déu i el que més atrau la seva ànima humil. La conferència va acabar amb la referència a les paraules que el papa Pius XI va pronunciar en la canonització de la carmelita el 1925 i va animar tots els assistents a invocar-la constantment en el camí de la santedat.

Campanars

Rodonyà

A la plana de l'Alt Camp, a 312 metres d'altitud, Rodonyà, població menuda, té un temple gran i digne, de finals del segle XVIII, d'estil neoclàssic, auster i senzill com corresponia als gustos d'aquells temps.

El seu campanar de planta quadrada de gairebé sis metres de costat, avui força restaurat, té un segon cos aixamfranat amb motlures senzilles a l'inici, sota els finestrals i al seu damunt, motlures que trenquen la forta verticalitat del cloquer. Al capdamunt, després d'una cornisa destacada, hi ha un terrat amb balustrada i un templet amb vuit amples obertures en arc apuntat; un segon terradet el corona amb tres arcades de perfil sinuós unides al centre amb una bola que sosté un penell.

La cel·la, sota terrat, presenta quatre finestres d'arc apuntat, una a cada cara ampla; s'hi accedeix per una escala del tipus català sobre voltes i arripada als murs. Per fora, aquests murs, com tot el temple, estan arrebossats, pintats d'un color ataronjat, i amb les cantoneres de carreus visibles de pedra grisenca. Un rellotge d'esfera es troba a la banda nord, encarat a la població, ja que l'església es troba en el límit sud, gairebé als afores.

Està situat damunt de l'ala esquerra del temple, del que en sobresurt en part per la banda lateral sud, a l'angle sud-oest del frontis encarat a llevant. Fa una alçada de 41 metres i escaig.

El temple, sota l'advocació de sant Joan Baptista, consta de tres naus: la central, de quatre trams (un d'ells fa de transsepte), coberta per voltes de llunetes, i les laterals, per voltes bufades. Té la capçalera recta i un presbiteri aparentment en forma de semicercle per tenir les cantoneres corbades. La nau major fa 24,64 metres de llargada, set i mig d'amplada i 12 d'alçada; l'amplada total, incloses les naus laterals, en fa 15,66 i la cúpula bufada del creuer arriba als 13. El portal rectangular, al frontis, té el marc motllurat i una petita fornícula sense imatge al damunt. A mitja alçada i figura una rosassa atrompetada i el coronament consisteix amb un frontó triangular amb un fris de denticles al dessota i una creu petita al cim.

Delfi Dalmau i Argemir
delfidalmau@yahoo.es

Llibre sobre el Dr. Josep Samsó

Redacció / Barcelona

El Foment de Pietat acaba de publicar el llibre *El beat Josep Samsó i Elias, i el seu missatge avui*, escrit pel doctor Ramon Corts i Blay. Té trenta pàgines i pretén de fer no tant una biografia del Dr. Samsó com actualitzar-ne el missatge. Es tracta d'una iniciativa que contribueix a la beatificació del Dr. Josep Samsó i s'emmarca dins de l'Any Sacerdotal.

VI Concurs de fotografia Amics dels Àngels

Redacció / Barcelona

L'Associació Amics dels Àngels convoca el VI Concurs de fotografia. Cada participant pot presentar un màxim de tres fotografies i la temàtica són els àngels en particular i el món espiritual en general. Les fotografies s'han d'enviar a Àngelus, c/ València, 216 – 08011 Barcelona. El termini d'admissió de les obres acaba el 26 de febrer del 2010. El primer premi són 180 euros i una estada d'una setmana per a dues persones en un hotel de Costa Rica i el segon premi, de 120 euros. Més informació: tel. 933 230 616.

Es projecta un documental sobre la massacre estalinista a Ucraïna

La projecció va estar acompanyada d'un concert del músic Joan Cerezo

Carmen de La Llave
Barcelona

El Reial Cercle Artístic de Barcelona va acollir recentment un acte sobre l'Holodomor, la gran fam a la qual Stalin va sotmetre els ucraïnesos durant els anys 1932 i 1933 i que va provocar la mort de més de deu milions de persones.

L'acte, promogut per l'Associació CinemaNet en col·laboració amb el consolat d'Ucraïna a Barcelona i l'associació Glaç Solidari, va consistir en un documental amb imatges inèdites a Espanya sobre la massacre. La projecció va estar acompanyada amb un concert del compositor i músic Joan Cerezo, que ha creat diferents cançons precisament sobre la gran fam, i un recital de cançons ucraïneses.

Daniel Arasa, director de CinemaNet, va recordar que la presentació s'emmarcava en el cicle sobre els drets humans que promou l'entitat i que s'ha desenvolupat en base a films o documentals sobre els genocidis del segle XX. Arasa va destacar el silenci que ha envoltat aquest genocidi: «L'estalinisme no en va permetre la divulgació, però han passat més de setanta anys i a Espanya gairebé ningú no n'ha sentit a parlar mai i a nivell mundial les referències també

El músic Joan Cerezo ha creat diferents cançons sobre l'Holodomor.

són molt escasses.»

El documental fou realitzat durant els anys vuitanta per professors nord-americans independents i no directament vinculats a la tragèdia, per la qual cosa van ser molt neutrals en l'elaboració. El cònsol d'Ucraïna a Barcelona, Yuriy Klymenko, va declarar que el genocidi va ser una decisió

clara de Stalin i dels dirigents soviètics d'expoliar tot el que es produïa. «Les morts produïdes per aquesta fam van sobrepassar llargament les que va tenir el país en la Segona Guerra Mundial», va manifestar. Una altra vegada ha estat el cinema el que ha exposat un genocidi del segle XX.

Concedit el premi del còmic cristià a dos «mangas»

Zenit / Angulema

El premi 2010 del còmic cristià d'Angulema (França) ha estat concedit a dos mangas: *El Mesías* i *La Metamorfosis* de Kumai Hidenori i Kozumi Shinozawa. El jurat, compost per set persones i presidit per Mons. Bernard Podvin, director de comunicació de la Conferència Episcopal de França, va subratllar que «l'audàcia del guionista i la dibuixant és haver sabut captar la història més extraordinària explicada mai, protagonitzada per l'home més controvertit que ha viscut a la terra, transmetent el missatge cristià a una altra cultura».

La dibuixant Kozumi Shinozawa va néixer el 1970. Batejada el juny del 2004, els seus treballs han estat marcats per la influència cristiana des d'aleshores.

A més, s'ha concedit una menció especial a *Starets Silouane*, del belga Gaëtan Evrard. La història explica la vida de Syméon Ivanovitch Antonov, que va entrar el 1892 al monestir rus de Sant Pantaleó del Mont Atos. «Fou tonsurat com a monjo sota el nom de Silouane i allà hi va viure fins a la seva mort el 1938 la vida aparentment ordinària d'un monjo senzill. En realitat, el *starets* (guia espiritual) Silouane és un testimoni autèntic de Crist. Un espiritual del nostre temps», afirma un comunicat. El 26 de novembre del 1987 fou canonitzat pel Patriarcat de Constantinoble.

Tant el premi com la menció especial seran lliurats el 28 de gener proper a l'església de Sant Marçal d'Angulema.

Ponència sobre la crítica situació de l'Església catòlica a Bòsnia i Hercegovina

C.LI. / Barcelona

El periodista Jesús García va presentar a la Universitat Abat Oliba CEU un acte organitzat per l'associació Ajuda a l'Església Necessitada sobre la seva campanya informativa a Bòsnia i Hercegovina. «És un miracle que allà l'Església catòlica continuï existint», va assegurar el periodista, ja que entre el 1992 i el 1995 els catòlics van patir una persecució brutal. Durant l'acte, Jesús García va il·lustrar la seva experiència amb fotografies i va recordar una de les frases que els va dir el bisbe de Banja Luka: «Expliqueu a tothom tot el que heu vist.» El que van veure durant la seva estada a Bòsnia i Hercegovina va ser «un testimoni viu de martiri cristià, en ple segle XXI». En aquest país balcànic el nombre de fidels catòlics s'ha reduït de 150.000 a 35.000. I és que, segons García, a Banja Luka hi va haver «neteja ètnica» contra els cristians.

Després de la conferència es va inaugurar l'exposició fotogràfica *Cristians perseguits*, que té com a objectiu donar veu als cristians que han estat perseguits, «un fet» que, segons Ariadna Blanco, delegada d'Ajuda a l'Església Necessitada a Catalunya i Balears, «no interessa als mitjans de comunicació».

Ariadna Blanco va assegurar que «actualment hi ha 300 milions de cristians perseguits», i que «milers de persones arriben a lliure la seva vida». Va assenyalar amb especial èmfasi que totes dues característiques bàsiques d'aquesta Església perseguida són «la soledat i la fe»; fe que porta aquests catòlics a pregar pels seus enemics, ja que això és el que els distingeix de les altres religions: l'amor absolut.

Els protagonistes d'«UP, una aventura d'altura» guanyen el I Premi cinematogràfic Personatge

Redacció / Barcelona

El jurat del I Premi cinematogràfic Personatge ha decidit per majoria concedir el premi a la parella de personatges de ficció Carl i Ellie, de la pel·lícula d'animació *UP, una aventura d'altura*. El premi, que es lliurarà a Madrid i que està promogut per l'Associació CinemaNet, se simbolitza en una escultura dissenyada per l'escultor Albert Ramírez. La pel·lícula fou dirigida per Pete Docter (*Monsters, Inc.*), produïda per Pixar Animations Studios i distribuïda per Walt Disney. El president del jurat, Daniel Arasa, periodista i historiador, ha manifestat que «s'ha valorat el profund caràcter humà que destil·la la pel·lícula, en particular l'amor entre la parella de personatges premiats, que és el motiu que condueix l'ancià Carl a emprendre l'aventura cap a Veneçuela per complir el somni de l'esposa difunta».

També va recordar que aquests personatges encaixen clarament amb l'objectiu de CinemaNet en crear aquest premi que és, com es detalla a les bases, «incentivar la creació de papers que defensin d'una manera creïble, raonada i natural, els valors humans

i familiars».

El premi es lliurarà cada any a aquell personatge cinematogràfic (en aquesta edició a una parella) de ficció o inspirat en la realitat que dins d'un film destaquï per encarnar aquests valors humans i familiars. S'atorgarà als personatges de pel·lícules que hagin estat estrenades a Espanya durant l'any en què es

Ellie i Carl, la parella guardonada.

concedeix el premi.

El jurat ha triat aquests personatges entre cinc finalistes. Els altres eren els següents: Jamal Malik (Dev Patel) a *Slumdog Millionaire*, William Wilberforce (Ioan Gruffudd) a *Amazing Grace*, José (Eduardo Verástegui) a *Bella* i Walter Kowalski (Clint Eastwood) a *Gran Torino*.

Enraonar sobre el beat Pere Tarrés

El beat Pere Tarrés i Montserrat

El beat Pere Tarrés pujava sovint a Montserrat. «La Verge de Montserrat i la seva muntanya foren per a Mn. Pere el nord i el refugi de la seva vida... Montserrat era, per a ell, un imant irresistible, on trobava llum, consol i coratge per al seu apostolat», afirma el P. Jordi M. Bou en el llibre *Maria en la vida de Mn. Pere Tarrés*.

Tenim constància de moltes anades a Montserrat. La més antiga és la que ell mateix ens explica: «Els tres germans havíem visitat la Verge de Montserrat moltes vegades. Sortíem de Manresa, de bon matí, fins a Monistrol, amb el tren. Després pujàvem a peu la santa muntanya...»

Una anada molt significativa és la realitzada amb motiu del seu final de carrera: «El final de la llicenciatura en medicina el vam celebrar anant a Montserrat el dia de sant Joan del 1928. Allí vam donar gràcies a Déu del final de carrera; vam assistir a la missa conventual de la festa i vam pujar a besar la Verge Bruna.»

El seu biògraf, el P. Romuald Díaz, explica que «un motiu ben diferent de l'anterior el mou a pujar el 18 de març del 1930... Tarrés va voler ajuntar-se al goig d'una família amiga que va pujar a Montserrat amb motiu de la professió del germà Pere Damià Jutglar».

Vinculació a Montserrat

Durant els anys de la Federació, va estar molt vinculat amb Montserrat i hi va sovintejar la seva anada. Sobre-

El Dr. Tarrés sentia una gran devoció per la Moreneta.

«En "El meu diari de guerra" sovintegen les al·lusions i pregàries a la Moreneta»

surt la pujada del dia 18 de juliol del 1936, quan amb els membres de la junta federal hi va anar per practicar exercicis espirituals, però que, a causa del començament de la guerra civil, va

acabar amb el retorn a Barcelona, ple d'incidents, per obtenir de la Generalitat protecció per al monestir i per als monjos. Es pot dir que ell va intervenir molt decididament en el salvament de

Montserrat. En *El meu diari de guerra* sovintegen les al·lusions i pregàries a la Moreneta, i ja esdevingut sacerdot, l'endemà de la seva primera missa, el dia 1 de juny del 1942 puja al santuari per celebrar-hi la segona missa. Hi anirà altres vegades com el dia 27 d'abril del 1947 en la festa de l'entronització de la Mare de Déu en el seu nou tron. I la darrera pujada fou el dia 4 de maig del 1950, minat per la malaltia, a les vigílies de ser ingressat a la Clínica de la Mercè, acompanyant les famílies de l'«Escola de la Llar» de Sarrià, on va demostrar fins on arribava la seva donació.

Model de virtuts

És bo recordar el que va declarar el monjo Joan Parellada, també metge i amic personal de Pere Tarrés: «Crec que si he conegut en la meua vida un sant, aquest ha estat en Tarrés. Tenia les virtuts en grau heroic i he de dir que la seva amistat va ser per a mi importantíssima: la meua vocació cap a la vida religiosa, vers la qual jo sentia una forta inclinació, es va refermar més i més en les converses tingudes amb ell, i especialment amb el seu exemple.»

Un relleu de Pere Tarrés a la façana de Montserrat testifica la vinculació especial del beat amb el santuari i els seus monjos, el seu treball com a consiliari dels antics escolans, la seva devoció a la Moreneta i de com es va esmerçar, amb un risc molt greu, per salvar «el casal de la Mare», com li agradava anomenar-lo.

ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

★ **AA.DD., Cantant i jugant. Les millors cançons de participació.** Picap.

Cançons infantils

Aquest disc aplega vint cançons infantils que s'han popularitzat arreu dels Països Catalans, entre els centenars que trobem dins del repertori tradicional català. Com que de cadascuna d'elles hi ha multitud de versions, aquí s'han triat les més populars (*En Joan petit quan balla*, *Plou i fa sol*, *Cargol treu banya...*). Els grups i solistes que les canten en aquest àlbum són professionals de la música infantil que han maldat per oferir-les en les seves actuacions i publicacions.

★ **Grupo Expresarte, Villancicos del mundo.** San Pablo Multimedia.

Nadales populars

Un dels elements nadalencs més significatius són, sens dubte, les nadales que acompanyen aquest període de l'any. Aquest àlbum és un recull de cançons nadalenques de diferents tradicions populars. El Grupo Expresarte ha realitzat excel·lents versions adaptades al castellà del cançoner de diferents països, com ara Itàlia (*Pastorale natalizia*), els Estats Units (*Let it snow*), Portugal (*Linda noite*), Irlanda (*Deck the hall*) o el Regne Unit (*Away in a manger*).

★ **Mainstream Jazz Ensemble, Jazz Christmas Song.** New mood jazz.

En clau de jazz

Aquest treball discogràfic inclou cèlebres melodies del repertori tradicional nadalenc germà, francès, nord-americà i espanyol, que són interpretades en estil de jazz pel grup Mainstream Jazz Ensemble. Temes clàssics com *White Christmas*, *Jingle Bells*, *O Tannenbaum*, *Petit Papa Noel*, *Campana sobre campana* o *Los peces en el río* es poden sentir en aquest disc tan singular, que fusiona l'esperit nadalenc amb el llenguatge musical del jazz.

★ **Pet Shop Boys, Christmas.** Emi Music.

Música nadalenca

El grup de pop Pet Shop Boys ha publicat un disc de temàtica nadalenca. L'any 2009 ha estat molt important per a aquest duo (Neil Tennant i Chris Lowe), ja que acaba de ser guardonat amb el premi Brit per la seva contribució a la música. L'àlbum *Christmas* està integrat per cinc cançons. Entre altres, cal destacar les noves versions de dos temes nadalencs que formen part del repertori de Pet Shop Boys: *It doesn't often snow at Christmas* i *All over the world*.

SALVADOR PAÑELLA**ANDREU SOLER I ROSSELL**

**CAROLINA BAUTISTA
GARRIGA**

CECÍLIA ARANÉS MALLOL

A la catedral de Barcelona, el *Cant de la Sibil·la* es va representar des de molt antic fins a l'any 1575, quan les noves directrius proposades pel Concili de Trento van desaconsellar-ne la continuïtat. Enguany, el Cor de Cambra Francesc Valls, sota la direcció de David Malet i la interpretació d'Eulàlia Fantova com a Sibil·la, ha recuperat aquest drama sacre en els mateixos espais i en una forma molt propera a com es representava al segle XVI. L'escenificació va tenir lloc el 24 de desembre a la catedral de Barcelona, a les 23.30, just abans de la Missa del Gall.

La incertesa del canvi del primer al segon mil·lenni va fomentar les escenificacions dramàtiques del vaticini de la fi dels temps i de la segona vinguda del Messies. Aquests temors queden reflectits al *Cant de la Sibil·la*, una figura de l'antiguitat pagana que es va fer un lloc en el cristianisme. La Sibil·la és un personatge femení vestit a l'antiga amb riques vestidures i que, espasa en mà, anuncia l'Apocalipsi.

**I ARA TAMBÉ US PODEU SUBSCRIURE A L'EDICIÓ DIGITAL
PER NOMÉS 65 EUROS L'ANY**

DONEU-VOS D'ALTA A WWW.CATALUNYACRISTIANA.CAT

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
per només 117 € l'any

**Desitjo subscriure'm al
semanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)**

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

Edició en català

Edició en castellà

Nom

Adreça

D.N.I.

Cognoms

Població

Tel.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 117€
per any

☐ Donació benèfica
(Ompleu l'ordre de donació)

☐ Amb dos pagaments semestral
de 58,50€

☐ Xec aportatiu que adjunte

Import:

**Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou anys, carregui el meu compte als rebuts que els
presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".**

Títol

Entitat

--	--	--	--

Oficina

--	--	--	--

DC

--	--

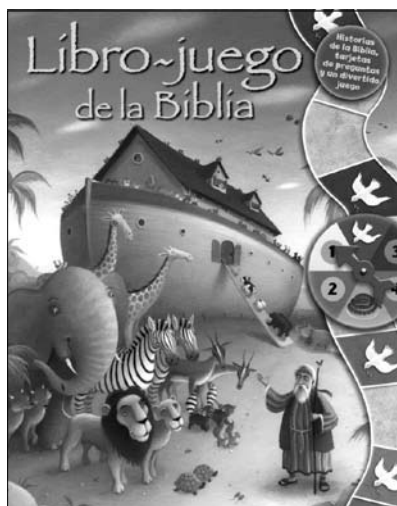
Compte

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Històries bíbliques

A través d'aquest llibre, els més petits podran aprendre més històries i dades, de manera divertida i didàctica, sobre els personatges i els llocs de l'Antic i del Nou Testament. Després de llegir-lo serà el moment en el qual els lectors posin a prova els seus coneixements bíblics amb el tauler de joc, les targetes i les fitxes que s'hi inclouen. Com més es llegeixi el llibre, millor es jugarà i, conseqüentment, com més es jugui, més s'aprendrà.

Tracy Harrast (text) i Richard Johnson (il·lustracions), Libro-juego de la Biblia. Editorial San Pablo 2009, 22 pàg.

Un viatge pel planeta

Centenars de mapes, il·lustracions i fotografies, combinats amb textos rigorosos i referències clau, fan d'aquest títol un acompanyant perfecte en l'aprenentatge per als més joves sobre el nostre planeta. El volum també inclou glossaris de termes geogràfics i tècnics, fitxes amb dades i xifres actualitzades, així com projectes, activitats i experiments. Aquest atlas ofereix entreteniment, informació visual i aprenentatge en grans dosis.

AA.DD., Atlas del món. Editorial Molino, 2009, 128 pàg.

Una bonica llegenda

Conta la llegenda que el darrer desig del comte Guifré era tenir un escut que unís i identifiqués totes les terres on governava, però només el rei podia ajudar-lo a fer realitat el seu somni... En aquest llibre es dona a conèixer la llegenda de Guifré el Pilós i de les quatre barres vermelles que actualment onegen a la senyera. Cal recordar que el comte Guifré va fundar els monestirs de Santa Maria de Ripoll (880) i de Sant Joan de les Abadesses (885).

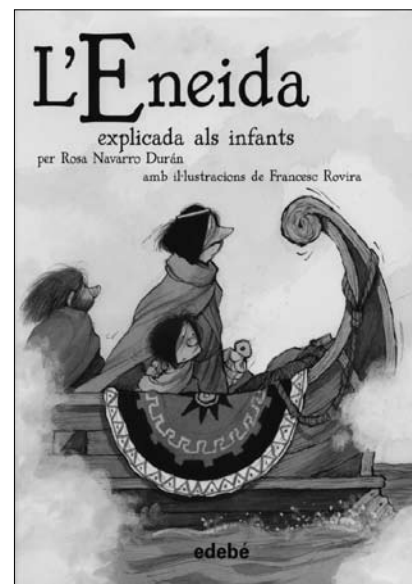
Núria Valls Costa (text) i Jorge Ochagavia (il·lustracions), La llegenda de les quatre barres. Dèria Editors, 2009, 30 pàg.

Clàssic literari

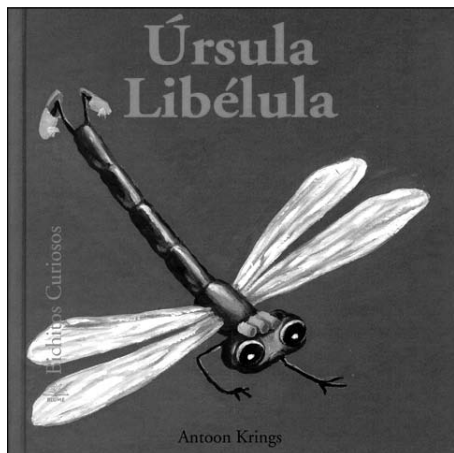
L'Eneida és un relat d'aventures, d'amor i de guerra que va ser escrit pel gran poeta llatí Publi Virgili. Es tracta d'un poema èpic escrit en dotze cants de versos meravellosos que s'han adaptat per al públic infantil i juvenil. Virgili va donar vida literària al príncep Enees, fill de Venus, deessa de la bellesa, i d'un noble troià, Anquises, perquè els seus descendents fundessin Roma. Enees li explica a la reina de Cartago les seves nombroses aventures.

Rosa Navarro Durán (text) i Francesc Rovira (il·lustracions), L'Eneida explicada als infants. Editorial Edebé, Col·lecció Clàssics, 2009, 208 pàg.

El valor de l'amistat

Aquesta col·lecció és una obra original de gran riquesa a causa de la personalitat innegable de les il·lustracions i de l'estructura dels relats. Al llarg dels llibres, el lector entra en contacte amb tota una sèrie de personatges convertits, sorprenentment, en protagonistes d'un relat, durant el qual alguns canvien i evolucionen. En aquesta ocasió, a Úrsula Libélula li molesten els veïns i decideix canviar de residència, però aviat trobarà a faltar les visites dels amics.

Antoon Krings (text i il·lustracions), Úrsula Libélula. Editorial Blume, Col·lecció Bichitos Curiosos, 2009, 26 pàg.

Un hàbitat fascinant

Quan obrim aquest llibre, nens i nenes podran sentir-se com si estiguessin en plena sabana africana. Mentre llegeixen l'extensa informació sobre els diferents animals que viuen al continent africà i observen els *pop-ups*, podran sentir els sons de la sabana. A més del rugit dels lleons, el bramul dels elefants, la riada de les hienes o el grunyit dels hipopòtams, podran sentir molts més sons d'aquest hàbitat fascinant.

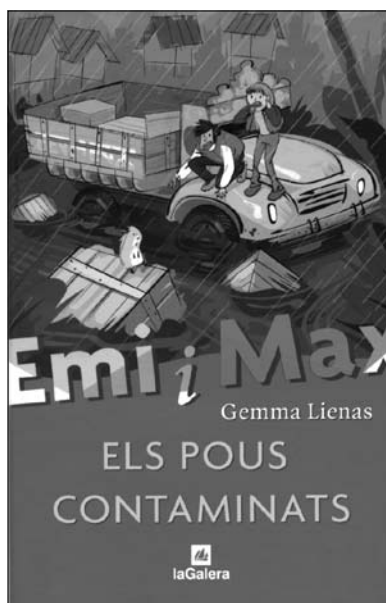
Valerie Davis (text) i Maurice Pledger (il·lustracions), Sonidos de safari. Ediciones SM, Col·lecció Sonidos de Animales, 2009, 16 pàg.

Una història trepidant

Aquesta obra narra les aventures de dos bons amics, Emi i Max, al parc natural de Sundarbans, al golf de Bengala (Bangla Desh), arran que a la mare d'Emi, la periodista Serena, li encarreguen un reportatge sobre les conseqüències del canvi climàtic. Els joves protagonistes es veuran involucrats en una història trepidant quan es disposen a estudiar el fenomen de l'augment del nivell del mar i les greus inundacions que provoca a Bangla Desh.

Gemma Lienas (text) i Javier Carbajo (il·lustracions), Els pous contaminats. Editorial La Galera, Col·lecció Emi i Max, 2009, 224 pàg.

Epopeia submarina

La recerca d'un tresor perdut al fons marí pot esdevenir tota una epopeia, fins i tot per als mariners més intrèpids, que hauran d'esquivar tot tipus de monstres i perills a les profunditats de l'oceà. Aquest llibre, amb desplegable extraordinari, s'inicia amb el mapa d'un pirata que descriu on estan amagades exactament les perles. Els valents lectors hauran de trobar-les al llarg d'aquestes pàgines.

Martin Taylor (text) i Andy Catling (il·lustracions), El tresor perdut de la ciutat submergida. Combel Editorial, Col·lecció Aventura Sorpresa, 2009, 14 pàg.

Crítica literària

Humor en temps de crisi

La lectura d'obres anomenades d'humor resulta en algunes ocasions de cert valor terapèutic. El riure o el somriure produeixen la distensió necessària per sentir un alleujament, bé perquè ens distreuen dels problemes, o perquè ens fan adonar que de vegades cal desdramatitzar moltes situacions aparentment insuperables.

Tom Sharpe és un empedreït autor anglès, que ens intenta introduir en aquest especial temple de la ironia i del sarcasme que semblen propis d'una certa literatura nascuda en un pub de la Gran Bretanya, incapaç de fer mal, i que basa el seu humor en les situacions esperpèntiques que molts humans s'obstinen a viure. L'aventura de la saga d'una família dominada per les dones li dona peu.

Segurament Sharpe té davant dels ulls una família tipus, a la qual reflecteix amb tots els tics de la societat anglesa, amb un matriarcat ferotge i infatigable, i avança en el seu text amb una voluntat evident de no perdonar-ne cap detall,

TOM SHARPE

Los Grope

Anagrama, 2009, 239 pàg.

CHARLES BUKOWSKI

Fragmentos de un cuaderno manchado de vino

Anagrama, 2009, 260 pàg.

i abusant dels traços de grolleria, amb un humor bast i vulgar.

D'una clau totalment diferent és l'obra de l'americà Charles Bukowski. Tot allò que en Sharpe és, en fons i forma, plàcid, en Bukowski és ferotge, i portat a extrems d'innegable crueltat de crítica social. Per a molts crítics és un autor maleït, com tants altres que hi ha hagut en la literatura americana, en la qual l'«*strugel for life*» forma part de la quinta essència de la manera de viure, de Faulkner a Steinbeck. En aquest volum que analitzem, amb el títol estrany d'una de les narracions que conté,

podem endinsar-nos en el que configura la mateixa existència, amb mil facetes diferents, que confirmen l'espectre ampli del seu talent literari.

Bukowski és un autor complex, ferotge. Pertany a aquest grup d'autors que han triat majoritàriament el camí del que és escabrós, amb una obstinació especial pel llenguatge marginal i en alguns moments de barriada, feridor i insuportable, però d'una força expressiva evident. Hi ha alguns relats

que tenen un estrany gust líric, i que contrasten amb la força feridora de les seves pàgines, que es poden adscriure a una antologia porno. No és precisament un autor recomanable, i la seva relació amb la crítica és la que sorgeix del seu esforç per mantenir-se en la marginalitat.

Cristóbal Sàrrias

Crítica cinematogràfica

L'eriçó. Morir estimant

EL ERIZO

DIRECTORA: Mona Achache.

INTÈRPRETS: Josiane Balasko, Garance Le Guillermic, Togo Igawa, Anne Brochet, Wladimir Yordanoff.

COMÈDIA DRAMÀTICA. 100 minuts.

França, 2009.

Aquesta paràbola d'iniciació sobre el sentit de la vida resulta suggeridora, emotiva i profunda a pesar d'alguna limitació formal. L'important èxit editorial de *L'elegància de l'eriçó* de la professora de filosofia Muriel Barbery ha comportat que la directora novella Mona Achache emprengui aquesta adaptació creativa de l'obra de referència. En l'estela del recent cinema humanista francès, que ens ha donat pel·lícules de notable interès i d'èxit comercial destacable com *Los chicos del coro* (Christophe Barratier, 2004) o *La escafandra y la mariposa* (Julian Schnabel, 2007), se'ns presenta *El erizo* com una proposta fidel a l'esperit de l'obra original.

En el número 7 del carrer Grenelle, un immoble luxós d'estil Art-Nouveau, cal mirar més enllà de les aparences, perquè dos dels seus habitants hi amaguen un secret. Es tracta de Renée, la portera, interpretada amb versatilitat, contenció i empatia comunicativa per Josiane Balasko —la recordem com a actriu en *Un crimen en el paraíso* (Jean Becker, 2000), *Cette femme-là* (Guillaume Nicloux, 2003) i també com a directora a *La cliente* (Josiane Balasko, 2008)— i la petita Paloma d'11 anys in-

terpretada per una convincent Garance Le Guillermic. Totes dues amaguen la seva veritable personalitat, la primera darrere la porta d'un caràcter esquerp, d'aparença deixada i la convencional

porteria amaga una personalitat sensible a la bellesa, escolta Mozart i Eminem, llegeix incansablement des de León Tolstói a l'*Elogio de la sombra* de Junichiro Tanizaki i, sobretot, admira Yasujiro Ozu i s'emociona contemplant *Las hermanas Munekata* (1950). La més jove ens serveix de guia, es tracta d'una nena que té una intel·ligència excepcional i una lucidesa irònica molt superior a la seva edat, a més ha pres una decisió: se suïcidarà quan faci 12 anys. A través de la seva vella càmera de vídeo coneixem la seva mirada d'adolescent anticipada, que no accepta formar part d'un món que funciona i atrapa com en una peixera. Sobre les seves històries superposades apareix un personatge misteriós, gairebé un àngel, que sobrevola les seves vides. Es tracta d'un ancià elegant, un vidu japonès, que comparteix cognom amb el cineasta famós, es tracta de Kakuro Ozu. La seva visita desencadena una sèrie de canvis que permetrà que aflorin les realitats amagades; en definitiva, el millor de cadascuna.

La pel·lícula transmet bé la força simbòlica de la novel·la, així com les claus filosòfiques que la sustenten. La vida oculta de Renée serveix a la petita Paloma per trobar la vida adulta que neix dins seu. Es presenta com una crítica a la societat que viu d'aparences i ambicions, representada en la família de Paloma i en el veïnat del portal, i que no aconsegueix aprofundir ni amb la psicoanàlisi ni amb una religió superficial, a la qual s'al·ludeix. Com si fos necessària una visita d'Orient per canviar de perspectiva, aquí el personatge d'Ozu i la cultura japonesa realit-

zaran el contrast. Aquest antagonisme s'exemplifica en dos jocs: els escacs on cal matar per viure i el Go, joc d'estratègia japonès, on cal aprendre a créixer conservant la vida.

L'atractiu de la pel·lícula es basa en el seu caràcter gairebé oníric que funciona com un conte de fades on són possibles les trobades improbables, on l'aneguet lleig acaba mostrant la seva veritable bellesa i on hi ha recursos com l'animació de dibuixos o una banda sonora eloqüent. En aquest cas oferta pel reconegut Gabriel Yared, que ja ens havia sorprès amb les partitures de *El paciente inglés* (Anthony Minghella, 1996) *Cold Mountain* (Anthony Minghella, 2003) o *City of Angels* (Brad Silberling, 1998).

A pesar d'una certa simplificació del perfil dels personatges, tant de Paloma i Ozu com dels secundaris, i reconeixent una certa tendència efectista d'abusar del melodrama; amb tot, la pel·lícula funciona i arriba a tots els públics i especialment als joves, sobretot els que estan disposats a mirar cap endins. La presència de símbols com el peix vermell, el calendari o l'eriçó que dona nom a l'obra ajuden a penetrar en un clima de profunditat. La perspectiva una mica intemporal de la història convida a entrar en una dinàmica contemplativa de l'altre, i fer un acte de reconeixement de la bondat oculta en els plecs de l'ànima. Des del punt de vista espiritual hem d'assenyalar que no només es queda en l'aposta contemplativa, sinó que també suggereix qüestions com la resurrecció i la disponibilitat a l'amor com a sentit i densitat de la vida. La qual cosa li dona un valor especial des del punt de vista educatiu i pastoral.

Peio Sánchez

Director del Departament de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona

El bàlsam de l'obrador

(UN RELAT DE NADAL)

Sergio Notó Ruiz

L'agenda estava farcida de cites. Les vermelles eren de compliment obligat per la seva importància, les negres no ho eren tant i les escrites amb un grafit pàl·lid eren prescindibles, o si més no, ajornables. Manuel era un home molt meticulós; aquesta mena d'homes per als quals salvar les formes és més que un estil, un mètode de vida. Manuel sabia xuclar les fulles d'una carxofa sense caure en la cursileria, sabia que el nus anglès queda més bé en una camisa de coll curt, no podia veure els escuradents i sempre baixava l'escala davant de la senyora, si era la seva acompanyant, per evitar cap ensurt de la dama graons avall. Era estricte en el tarannà i mesurat en els gestos, l'anglès perfecte!; en definitiva, un d'aquests personatges que sabien estar sense estar.

El matí del 22 de desembre passava entre reunions, juntes i entrevistes. Entre tant de tràfec, va fer una pausa per fer un esmorzar lleuger perquè la tarda prometia un èxit financer important i, segons les normes de bona conducta, no convenia assistir a aquest esdeveniment amb son ni pesadesa. A les 17.30 Manuel va sortir de l'oficina. A les 18.00 tenia previst l'esperada junta de finances que havia de concloure amb la signatura d'un acord triomfal, l'èxit que el faria recordar aquest Nadal com la catapulta de la seva reputació. La distància que separava l'oficina del lloc on s'havia de produir la firma es va convertir per a Manuel en alguna cosa així com aquella processó desitjada, camí de l'altar, amb la qual somia el candidat el dia de la seva ordenació presbiteral. A mig camí va rebre una trucada inesperada. La veu vellutada però rotunda de la seva secretària li comunicava que la reunió quedava anul·lada. El seguici processional de sensacions amb les quals Manuel caminava es va aturar de cop. Per primera vegada en el memoràndum de Manuel una cita vermella es convertia, no només en un espai en blanc, sinó també en un fracàs.

Lacerades les seves passes per vés a saber quin infortuni, Manuel va pensar que de tornada a l'oficina, havia de forçar el semblant i fingir una inalterabilitat circumstancial per mostrar que tot era al seu lloc. Però tot té un límit, fins i tot les normes d'estar bé i semblar-ho. De manera que va optar per omplir l'espai en blanc de la seva agenda amb un passeig per desprendre's del mal cos que li havia provocat la notícia. La sobrietat de l'esmorzar no va servir de res. Va pensar que si caminava, entre sospirs i malediccions silencioses aconseguiria treure's la ràbia de sobre. Així que va enfil·lar l'avinguda amb l'única intenció de deixar-se endur per les seves passes.

Quan una persona es troba sumida en el fracàs, encara que sigui per poc temps, camina sense brúixola, mirant enlloc, i en tot cas, intenta conduir la mirada cap al cel, prendre aire i continuar caminant. I això mateix va fer Manuel, buscar sense saber què. De sobte, la pluja va fer acte de presència; al principi, com un degoteig absurd, aquesta manera de ploure que a persones com el Manuel els feia pensar que obrir el paraigua era

ridícul però que, si no l'obria, el vestit de llana freda quedaria ben arrugat. Va optar per no obrir-lo i va continuar passejant. Convertit en un observador improvisat, les mirades de Manuel sobraven d'una banda a l'altra buscant la travessia reconfortant que el conduís a un instant de tranquil·litat. El cel es va enfosquir i va pensar que aquesta tarda era una d'aquelles que conviden a prendre un cafè calent i al silenci, a tancar els ulls, a absteure's i a deixar a l'emparedat de la confiança els pensaments que brollessin.

La pluja es va intensificar i l'estropeïllament del seu vestit ja era inevitable. L'alternativa era buscar un recer i protegir-se fins que parés de ploure. A aquesta altura del passeig, la troca de sospirs en la qual estava embolicat el va conduir, sense adonar-se'n, a un d'aquells carrerons amagats i estrets de la ciutat antiga. Davant seu, a l'altra vorera, un rètol de llautó penjava d'una frontissa vella i rovellada. S'hi llegia: «Família Caparrós, pessebristes des del 1850.» I sota el cartell, hi havia un aparador ple

—Sí, senyor, tots, n'hi ha que tenen més de cent anys, malgrat que jo sempre dic que els pessebres no tenen edat.

—Aleshores, tots no els ha fet vostè. Quina paciència!

—No, és clar que no; el meu avi Francesc va començar, el meu pare ho va continuar i ara jo, a la meua edat, continuo fent el que puc.

—Perdoni que no m'he presentat, em dic Manuel de Hinojosa.

—Molt de gust, jo sóc en Francesc, igual que el meu avi i el meu pare. Digui'm, com és el seu pessebre?

—Em sap greu dir-li que a casa no hem tingut mai cap pessebre.

—Vaja, doncs no sap vostè el que es perd.

Francesc es va retirar uns minuts per treure unes figures que es coïen al forn. Manuel va continuar mirant amb molt interès els pessebres exposats i li va cridar l'atenció l'expressivitat de les figures dels Caparrós.

—Són maques, oi?

—I tant, em crida l'atenció la seva expressivitat.

d'estrelles que semblaven sucre glacé esquitxat pel vidre. En altres circumstàncies aquest taller dels Caparrós hauria passat inadvertit a ulls de Manuel, però aquesta tarda havia de ser alguna cosa més que aquest paraigua que les formes no li havien permès desplegar.

Francesc Caparrós era el nét del fundador del taller i el titular actual. A més d'haver nascut a la casa annexa, feia 60 anys que hi treballava. Era un home que pel semblant es podia dir que era tranquil i entranyable, aliè al temps i als vaivens de l'urbs. Si les maneres de Manuel eren de porcellana i cristall de Bohèmia, els costums d'en Francesc eren de franel·la i boina de llana. De seguida li va obrir la porta i el va convidar a entrar.

—Quina tarda més dolenta, quina manera de ploure!

—Sí senyor; ha estat una pluja inesperada, aquest matí el cel estava ben asserenat...

—Passi, passi i tregui's l'americana. Aquí té un penjador. Com si estigués a casa seva.

—És molt amable, però no el vull molestar. Moltes gràcies.

En Francesc li va oferir una tovallola. Manuel al mateix temps que s'assecava, va començar a passejar pel local observant la magnífica exposició de pessebres que hi havia a les vitrines.

—Són fets a mà?

Es va fer tard i era l'hora de tancar la botiga.

—No s'amoïni, quedi's tot el temps que vulgui. Vingui, li ensenyaré l'obrador on les faig.

Manuel va seguir en Francesc i tots dos van entrar a una estança que semblava treta d'una pel·lícula antiga. El taller era una habitació amb poca llum, perfectament ordenada però amb un aire tènue i ranci que denotava que per aquest ambient havien passat molts anys. En una de les parets hi havia una petita fornícula amb un pessebre, que era una autèntica peça de col·lecció. Manuel es va quedar absort uns segons contemplant aquelles figures.

—Aquest pessebre va ser el darrer que va fer el meu avi. És bonic, oi?

—És molt maco. Realment magnífic. El seu avi devia ser un home pacient i detallista.

—S'ha fixat en les mans de la Mare de Déu? Bressolen el nen amb una suavitat i una cura que es perceben de seguida. Fixi's en el color, i en les formes. Miri, senyor Manuel, una de les coses que sempre ens ha preocupat en l'elaboració de les figures, és que transmetin el que realment va passar a Betlem. Això ha estat sempre la nostra prioritat. La Mare de Déu transmet tendresa, una tendresa que només pot tenir una mare. Fixi's en el rostre, de quina manera mira el nen; una mirada seriosa però profunda, co-

neixedora de la immensa llum que acaba d'infantar. I amb tot no és una mirada de sorpresa; és una mirada plena de dolçor fruit d'una complicitat gestada i il·luminada per a sempre.

Manuel va emmudir sentint les paraules d'en Francesc. Sens dubte ningú no li havia parlat mai així de la Nativitat.

—El nen; digui'm, com pot tenir aquesta mirada si acaba de néixer?

—Perquè aquesta mirada vol despertar en nosaltres una altra mirada. Aquesta mirada del nounat transmet una llum nova, transparent, una llum que vol despertar en nosaltres la contemplació d'aquesta expressivitat.

—No obstant això, Josep sembla que està com apartat de l'escena, com si se'n mantingués al marge.

—És només aparent, aquesta distància de Josep és la presència del respecte, de l'obediència, de la tremenda acceptació del que passa al pessebre. Aquesta figura transmet la bellesa de la serietat i del convenciment. Josep és el primer home que contempla el naixement de Jesús.

—Sembla impossible que vostè vegi tot això en un ambient tan auster i desabrigat.

—Efectivament, senyor Manuel, perquè aquesta austeritat que emana del pessebre ens transmet la grandesa de la humilitat i del despreniment. Aquesta nuesa és el nostre abric. Fixi's en les figures, sembla que adoren aquest naixement en la més confortable de les llars i amb tot aquest llit de palla és el tàlem on bressola tota la humanitat.

Ja havien passat més de dues hores des que Manuel havia entrat a la botiga i el diàleg al costat del naixement s'havia convertit en el bàlsam de Manuel. Es va oblidar de mirar l'hora i, de sobte, de darrere la cortina que separava l'obrador de l'habitatge va treure el cap el nét d'en Francesc i li va anunciar que el sopar era a punt.

—No el vull molestar més, si us plau, vagi que l'estan esperant, no voldria provocar cap retard en el sopar amb la seva família.

—No s'amoïni, no és cap molèstia. Pot tornar quan vulgui. Tingui, accepti'm aquesta figura. No n'hi ha gaires com aquesta, normalment la Mare de Déu i sant Josep apareixen un a cada banda i el nen al mig, però el meu avi sempre feia la Verge amb l'infant als braços, enganxat al pit i mirant-lo als ulls. Accepti-la com el seu primer pessebre.

Manuel va sortir de la botiga. Ja no plovia i va anar cap a casa. Durant el trajecte va pensar en la tarda que havia passat a l'obrador dels Caparrós. Tenia un semblant diferent i caminava recordant la bellesa d'aquelles imatges. Hores abans, Manuel esperava recordar el Nadal per l'èxit de la gestió financera i tenia l'agenda escrita de color vermell amb la cita més important de la setmana, potser de tot l'any. El buit després del fracàs ara s'havia convertit en un cofre ple de sensacions que custodiaria per a sempre. Va arribar a casa i va anar directament al dormitori. A la tauleta de nit al costat de la fotografia de Gabriela, la seva dona, hi va col·locar la figura de la Mare de Déu amb el nen en braços, reemplaçant la caixa de nacre de botons de puny. No era el lloc correcte ni adient per a un naixement, el seu primer naixement, però aquest pessebre aquella nit no sabia de formes ni de normes de bona conducta. Júlia, la seva filla, es va acostar a Manuel per dir-li bona nit. Manuel la va asseure a la falda i li va dir:

—Júlia, filla, fixa-t'hi bé, mira aquesta figura. Oi que és bonic el Nadal?

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

LOS FANTASMAS DE MIS EX NOVIAS *

Director: Mark Waters.

Guionistes: Jon Lucas i Scott Moore.

Intèrprets: Matthew McConaughey, Jennifer Garner, Michael Douglas, Emma Stone.

Gènere: comèdia romàntica.

Estats Units, color, 2009. 100 minuts. / Públic: joves.

Connor Mead és un fotògraf de famosos, el major compromís del qual a la vida és mantenir el nombre més gran de relacions esporàdiques amb dones. Com un autèntic *playboy*, es presenta la nit abans del casament del seu germà intentant malmetre-li el futur matrimoni. Es retroba amb el seu amor de joventut, Jenny, l'única que sap dir-li les coses clares i a la cara. Però Connor també rep una visita especial, la del seu difunt oncle Wayne, un altre *playboy* que té algunes coses per explicar-li i alguns fantasmes per presentar-li.

Charles Dickens i el seu *Conte de Nadal* són capaços d'inspirar grans versions i adaptacions lliures. I és trist pensar que el seu relat universal pot caure en mans com les del director de *Ponte en mi lugar* o *Las crónicas de Spiderwick* o en les dels guionistes de *Resacón en Las Vegas*.

Amb una previsible i beneïta moralitat final, el guió es dedica a repassar l'activitat amorosa del protagonista amb la mateixa frivolitat amb què fa que es converteixi, suposadament, en un home oposat de la nit al dia. McConaughey repeteix un paper pla amb una interpretació prescindible per enèsima vegada.

Humor: 1; acció: 1; violència: 0; sexe: 2; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

LOVE HAPPENS **

Director: Brandon Camp.

Guionistes: Brandon Camp i Mike Thompson.

Intèrprets: Aaron Eckhart, Jennifer Aniston, Dan Fogler, John Carroll Lynch, Martin Sheen.

Gènere: drama romàntic.

Estats Units-Canadà, color, 2009. 109 minuts. / Públic: joves.

Burke Ryan aconsegueix un enorme èxit amb el seu últim llibre d'autoajuda. Després d'enviduar fa uns anys, va posar per escrit una sèrie de consells per superar l'angoixa d'un dol, que desenvolupa en un seminari itinerant per hotels d'Estats Units. Però quan la ciutat on s'ha d'impartir el curs és Seattle, on Burke vivia amb la seva esposa, comença a fer-se més palès que potser el seu mètode no és tan eficaç o no se l'ha aplicat a ell mateix. Paral·lelament, coneixerà Eloise, una florista amb qui mantindrà un estira-i-arroña sobre la sincera projecció de la seva amistat.

El guionista Brandon Camp debuta aquí com a director en un film que posa en imatges el famós refrany de «metge, cura't tu mateix».

Centrada en un aspecte tan important a la vida d'una persona, com saber superar o encaixar la mort d'un ésser estimat, la pel·lícula es queda en quatre fórmules d'autoajuda, que no deixen de ser superficials. Sense cap al·lusió a la transcendència i amb un conjunt de molestos clixés pul·lulant tot al llarg del guió, la pel·lícula té el seu enemic principal en el conformisme argumental, narratiu i antropològic, cosa molt pròpia de gran part del cinema comercial. A la mateixa línia es pot dir que hi ha els actors, als quals se'ls veu poc implicats en una trama que distreu i apunta a alguna reflexió de curt abast.

Humor: 0,5; acció: 1; violència: 0; sexe: 0,5; llenguatge: col·loquial.

Estrena en DVD

EMMA ***

Director: Diarmuid Lawrence.

Guionista: Andrew Davies.

Intèrprets: Kate Beckinsale, Samantha Morton, Mark Strong, Olivia Williams.

Gènere: comèdia romàntica.

Regne Unit, color, 1997. 107 minuts. / Públic: joves.

Emma és una jove que viu amb el seu pare vidu. Gràcies a la seva posició, es dedica a la vida social i, en especial, a fer de cupido entre els seus coneguts. Un cop més, Jean Austen es converteix en l'objecte d'una adaptació força acceptable. *Emma* és la seva novel·la més llarga i en la que utilitza certes estratègies narratives pròpies de la novel·la policíaca, però en investigacions del cor.

L'adaptació que ara s'estrena en DVD a Espanya correspon a un telefilm de la BBC, cadena-productora que acaba d'estrenar el 2009 una altra nova versió en format minisèrie. El seu guionista, Andrew Davies, és un habitual de la marca britànica i de títols clàssics com *Orgull i prejudici* (amb Colin Firth) i de la saga cinematogràfica

Bridget Jones, així com altres títols televisius interessants com *La petita Dorrit*.

El resultat és discret i força correcte, amb unes interpretacions excel·lents encapçalades per la jove Kate Beckinsale. Sens dubte, una ocasió per gaudir d'un clàssic literari, del qual es pot aprendre molt sobre relacions humanes, coneixement propi i un amor fonamentat en l'amistat i la lleialtat.

Humor: 1; acció: 1; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

Extres DVD: idiomes (anglès i castellà); subtítols (castellà).

El món de la televisió

TAGS ***

De dilluns a divendres – 20.20 h – Super3 / Públic: joves.

Tags és un programa d'entreteniment sobre el món de l'oci dirigit als preadolescents, d'edats compreses entre els 10 i els 14 anys. Rùls, Viki, Zep i San són els presentadors d'aquest trencador format on el públic és protagonista. A través de paraules clau o *tags*, es recorren tots els àmbits del món de l'oci: cinema, música, televisió, internet, moda, llibres, teatre o tecnologia. Aquest recorregut es realitza a través de les pantalles: el canal Super3, l'ordinador i el telèfon mòbil.

JONAS **

Dissabtes i diumenges – 21.30 h – Disney Channel

Públic: joves.

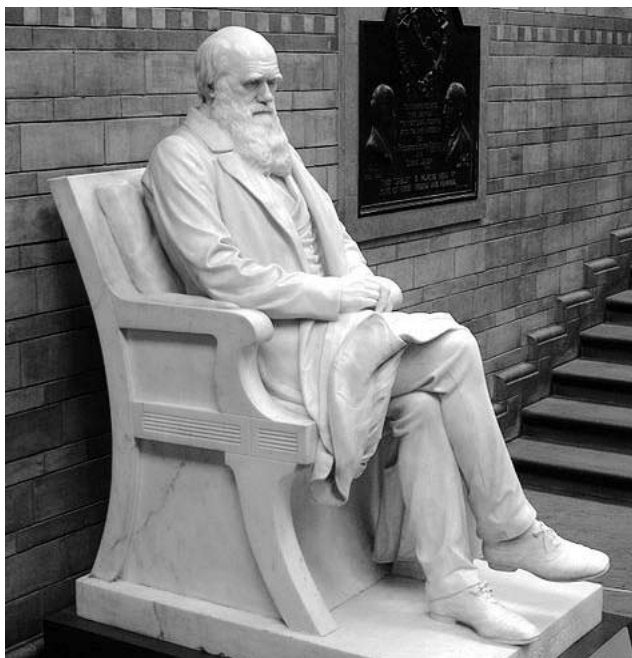
A l'acadèmia Horace Mantil hi van tres alumnes molt especials. Kevin, Joe i Nick Lucas —papers interpretats pel trio musical Jonas— són famosos cantants que arrassen als escenaris a la nit i que durant el dia pretenen dur una vida normal a l'institut. Al repartiment s'afegeixen els pares, Sandy i Tom; el germà petit Frankie, qui, també a la vida real, és el més petit dels Jonas; Stella, l'amiga incondicional i estilista del grup, i Marcy, l'autoproclamada «fan número 1 dels Jonas». La sèrie té poc interès, abusa de la simplicitat argumental, de *gags* poc treballats i d'un humor previsible. Ni els esbojarrats personatges salven aquest producte que manté els Jonas en actiu en espera d'una altra pel·lícula o d'un concert massiu.

Actualitats científiques

Naturalisme filosòfic i teoria de l'evolució

El paleoantropòleg Fiorenzo Facchini ha publicat a l'*Osservatore Romano* un article sobre aquest tema replicant el llibre d'Orlando Francischelli *Darwin e l'anima. L'evoluzione dell'uomo e i suoi nemici* (Ed. Donzelli, Roma 2009), i crec que serà d'interès per als nostres lectors que en fem un breu resum. Avui dia hi ha encara autors que creuen que l'evolució de l'home és una prova clara contra la fe cristiana i ens tenen als creients com uns arrogants que no volem fer cas de la ciència. I un d'ells és Francischelli que així ho diu en el seu llibre. Però que les espècies varien amb el temps i que no han estat creades una per una en actes singulars per Déu ja fa anys que tothom sap que no va pas contra la fe cristiana. Ara bé, Francischelli va més enllà i ve a dir que no hi ha diferència substancial entre els animals i l'home sinó només de grau i que tot el que és específic de l'ésser humà, «la intel·ligència simbòlica, el llenguatge articulat, el nostre particular sentit moral, el sentit religiós, es pot explicar sense recórrer a esferes transcendents i a intervencions divines de les quals no hi ha cap evidència ni cap necessitat». La seva tesi és, doncs, l'ateisme basant-se en un «naturalis-

Estàtua de Charles Darwin que es troba al Museu d'Història Natural de Londres.

me» filosòfic.

A tot això replica Facchini, amb tota veritat, que és més evident encara que certs comportaments humans, provinents d'una consciència, van més enllà dels horitzons i els mètodes de les ciències positives, i que és ben sabut que hi ha connexions entre la dimensió física i espiritual de la persona, però d'aquí a explicar l'esperit humà estudiant-ne aquestes connexions seria com «voler captar el significat i el valor artístic d'un quadre de Rafael amb l'anàlisi dels pigments utilitzats i les fibres vegetals de la tela». És clar que no es poden barrejar nivells: el purament biològic amb el clarament espiritual. «Aquesta expressió del naturalisme filosòfic no pertany a la ciència sinó que n'és una interpretació d'alguns aspectes segons una personal posició ideològica». Per part nostra no cal dir que hem trobat molt oportuna aquesta rèplica de Facchini. Avui dia, també entre nosaltres, hi ha molts autors (i professors!) que parlen de l'home com d'un animal més i exclouen el transcendent, cosa totalment il·lògica, ja ho sabem, però que pot fer perdre la fe a molts que els escolten.

La intimitat de la matèria

28. Una partícula que es troba a mig camí entre el protó i l'electró

Va ser el 1935. En els raigs còsmics, que el 1932 ja ens havien fet el favor de mostrar-nos l'existència del positró previst per Dirac, s'hi detectà una partícula que no quadrava amb la previsió teòrica de com havien de ser les partícules de massa compresa entre la de l'electró i la del protó. Això complicava la teoria nuclear d'aquell moment. Què hi pinta una partícula així, en la constitució de la matèria? La història de com va anar la cosa és ben interessant.

L'explicació d'un japonès de la cohesió del nucli atòmic

El problema que es plantejà tot seguit després de considerar que el nucli de l'àtom constava de protons i neutrons, va ser el de donar raó de la cohesió d'aquelles partícules en un espai tan petit. Que els neutrons existien realment es comprovà amb la detecció que en va fer Chadwick el 1932 i que el nombre de protons del nucli coincidí amb el nombre atòmic de l'element també es tenia per segur. Ara bé, els protons tenen tota electricitat positiva, quina mena de força, doncs, poden fer els neutrons per evitar que no es repel·leixin i esclati l'àtom? Tothom sap que les electricitats del mateix signe es rebutgen! Va ser un japonès, Hideki Yukawa (1907-1981), qui per primera vegada va intentar donar-hi la resposta. Havia nascut a Tòquio i s'havia graduat de física a Kyoto el 1929. No n'obtingué el doctorat fins el 1938 a Osaka, però des del 1930 ja es posà a estudiar el problema de la cohesió de les partícules que componen el nucli atòmic. L'únic precedent que se'n tenia era la idea de Heisenberg

que havia suggerit l'existència d'unes «forces d'intercanvi» (que corresponien al que ara anomenem «força nuclear forta») entre neutrons i protons. Semblava que s'havien d'intercanviar electrons, però no trigà a veure's que això no era possible.

I Yukawa el 1935 proposà la seva solució. Ho féu amb l'ajuda de la mecànica quàntica: admetent que la força electromagnètica actua transferint fotons, que són de massa nul·la, i té abast infinit, la força nuclear, d'abast finit, també haurà d'exercir-se transmetent unes partícules, diferents dels fotons, que no tenen per què ser electrons sinó més aviat unes altres encara no descobertes, que hauran de tenir una massa que cal determinar. Ara bé, a la distància a què actua la força nuclear, de l'ordre de la grandària del nucli atòmic (que no arriba a la bilionèsima de centímetre), haurà de ser molt intensa per vèncer la repulsió elèctrica; apliquem-hi el que diu la teoria quàntica i resulta una relació senzilla entre la intensitat de la força i la massa de la partícula que es transmeti en l'intercanvi. El resultat va ser que la partícula de transferència havia de tenir una massa igual a una novena part de la del protó, que és el mateix que dir d'unes dues-centes vegades la de l'electró. Diguem-ne *mesó* (del grec «mesos», que significa mitjà, del mig) per ser intermèdia entre protó i electró. La cohesió nuclear, doncs, segons el japonès, s'explica així: protons i neutrons s'estarien intercanviant constantment mesons. Un mesó de neutró a protó i viceversa, uns milions de canvis per segon, passant el neutró a ser protó i el protó a neutró, contínuament.

La falsa confirmació pels raigs còsmics

L'estudi de la radiació còsmica, des dels treballs de Hess del 1912, havia anat obtenint nous resultats i ben interessants. A part de la troballa de positró per Anderson el 1932, Millikan troba que no és igual la radiació al nord del Canadà que a Mèxic. Què vol dir això? Que el magnetisme terrestre distribueix les partícules (cosa que confirma una vegada més que vénen de fora). I es fa una altra troballa molt més important: els globus que s'envien ben amunt fins a gairebé un centenar de quilòmetres mostren que la màxima ionització es troba a uns 20 km d'alçada, i que després minva. Com pot ser? Aviat es troba la resposta: els raigs que ens arriben de la profunditat còsmica, o radiació «primària», no tenen tantes partícules com la «secundària» perquè aquesta és formada pels ions que produeix la primària en xocar amb les capes més altes de l'atmosfera, i els produeix «en cascada». Com és, doncs, la primària? Intensíssima. I no són simplement electrons sinó que un 90% és de protons i a energies elevadíssimes, de 1.000 a 10.000 volts. Són ells els que desintegren àtoms de l'alta atmosfera produint-hi les cascades de partícules. I en aquestes desintegracions no es podrien veure les partícules de l'interior del nucli atòmic responsables, segons Yukawa, de la força que provoca la cohesió nuclear?

Només feia poc més d'un any que Yukawa havia predit l'existència dels «mesons» quan Anderson, treballant amb Neddenmeyer, captava una partícula, en la seva cambra de Wilson, que

mostrava tenir molta més massa que un electró però inferior a la del protó. Serà el mesó de Yukawa? Això és un èxit! Però no. Al cap de tres anys, amb noves captacions, es pogué mesurar la massa amb més exactitud i resultà ser una mica inferior a 200 vegades la d'un electró. No era, doncs, el que hom esperava. I al mateix temps plantejava un nou interrogant: què hi fa en el món aquesta partícula que no és de les que formen part de l'àtom?

No va ser fins al 1947 que Cecil Frank Powell (1903-69) captà la traça d'una partícula de les característiques predites per Yukawa. Ho féu des dels Andes bolivians en plaques fotogràfiques registradores de partícules originades per la radiació còsmica. La partícula s'anomenà «mesó pi» i després simplement, «pió». Després es veié que n'hi ha de tres menes: positiu, negatiu i neutre. Per això Yukawa rebé el premi Nobel de Física el 1949.

Però restava sense resoldre l'enigma dels primers «mesons» descoberts, que dèiem al cap. 26. No eren els mesons previstos. Ara els anomenem partícules «mu» o «muons». També va ser Powell qui els interpretà degudament: elèctricament són com els electrons (o sigui del grup dels «leptons», o partícules lleugeres; en parlarem més endavant) però amb més massa. Sabem ara que formen part de la segona família de partícules elementals (ja ho explicarem). La semblança de massa entre muons i pions era pura coincidència. Són partícules de característiques ben diferents.

I encara una altra cosa: l'explicació de Yukawa s'ha vist més tard que no era una explicació completa de la força forta que uneix els components del nucli atòmic. L'autèntica estructura és més fonda: la cohesió ve dels «gluons» que uneixen els «quarks» que componen neutrons i protons. L'existència dels pions n'és un efecte secundari. La cosa no és tan senzilla com la veia el doctor japonès. Però a això s'hi arribà més tard. I nosaltres ho haurem d'explicar també.

DESEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA IMMACULADA CONCEPCIÓ

INTERNET

- **BLOC MUSICAL.**— <http://dominus-tecum.es> és un bloc musical, on dos sacerdots diocesans d'Ourense pengen les seves composicions musicals. A través d'aquest bloc es pot descarregar íntegrament la maqueta del seu darrer treball, *Danos tu luz*.

ALTRES BISBATS

- **SANTUARI DE MARIA AUXILIADORA DE CIUTADELLA.**— El 2 de gener, a les 19.00, presentació del llibre *Maria, lletanies lauretanes*, del sacerdot J. Bosco Faner.
- **EXPOSICIÓ DE PESSEBRES.**— La catedral de Jaén acull fins al 15 de gener l'exposició «Un Nadal gravat», que recull l'obra de més de trenta artistes del segle XX. Horari: de dimarts a diumenge, d'11.00 a 13.00 i de 17.00 a 20.00.

- **NOVAHUMANITAS.**— Del 22 al 24 de gener i del 29 al 31, a Madrid i Toledo, sessions de formació humana sobre *Descubrete a ti mismo*, amb M. Ángeles de los Ríos. Més informació: M. Jesús Martín, tel. 696 386 211, info-madrid@novahumanitas.org.

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

BARCELONA

- **COMUNITAT DE L'ANYELL.**— El 31 de desembre, a les 0.45, missa i nit d'adoració; l'1 de gener, a les 12.00, missa; a les 18.00, vespres i adoració; el 5, a les 21.00, vetlla de l'Epifania; el 6, a les 12.00, missa, i a les 18.00, vespres i adoració. C/ Ferran, 28 – Barcelona.

- **PARRÒQUIA MARE DE DÉU DELS ÀNGELS.**— El 5 de gener, de 10.30 a 18.30, recollida de joguines a la cruïlla del carrer València i Balma, per als nens dels centres necessitats amb els quals col·laboren i dels centres de les missions de la parròquia.

- **SANT RAMON DE PENYAFORT.**— El 7 de gener, a la catedral de Barcelona, l'Associació d'Amics i Devots de Sant Ramon de Penyafort celebren la festivitat del sant: a les 9.00, missa concelebrada presidida per Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona. Predicarà la glossa el P. Gabriel Bouzá, o.p., prior del convent de Sant Domènec de Barcelona; imposició de la creu distingida de primera classe de l'orde de Sant Ramon de Penyafort a Xavier Bastida i la medalla d'or de Sant Ramon de Penyafort a Ramón M. Rodon; xocolatada i pastes; a les 18.45, missa canonical.

- **GRUP D'AMICS DE SANT FRANCESC.**— El 7 de gener, a les 20.00, reflexió sobre *Relíquies franciscanes: què queda del temps de sant Francesc?* C/ Santaló, 80 – Barcelona.

- **JORNADA MONÀSTICA AMB LES MARES AGUSTINES.**— Serà el 9 de gener, al monestir de Santa Maria Magdalena, de les 10.30 a 19.30. Només per a dones.

El programa de la jornada es pot trobar a la web www.laspiedrasvivas123.com. Cal confirmar l'assistència: tel. 932 011 907 i 606 502 230. C/ Vallmajor, 29 – Barcelona.

- **CASINET D'HOSIAFRANCS.**— El 9 de gener, a les 18.00, concert per a la gent gran amb la coral Les Veus de la Casa del Mar. C/ del Rector Triadó, 53 – Barcelona, tel. 934 230 440.

- **ESGLÉSIA DE SANT FRANCESC.**— El 10 de gener, a les 12.45, a l'església parroquial de Sant Francesc (carrer Tramuntana-avinguda dels Vents de Badalona), concert de Nadal amb l'Orfeó Badaloní. Dirigeix: Òscar Peñarroya.

- **ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ.**— El 10 de gener, a les 18.00, concert de l'Orfeó de Sants i la coral Balma (dirigeix Montserrat Tous i Alsina). C/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

- **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— Dins de l'espai *Temes d'actualitat a la Concepció*, el sacerdot i doctor en Medicina Xavier Sobrevia, parlarà sobre el contingut de la llei de l'avortament. Serà el 10 de gener, a les 19.30, a la sala Concepció. C/ Llúria, 70 – Barcelona, tel. 934 576 552, www.concepciobcn.com.

- **ESCOLA BÍBLICA ECUMÈNICA SANT MEDIR.**— Els dies 11, 18 i 25 de gener, de 19.30 a 21.30, seminari *Sant Jeroni*, a càrrec del Dr. Joan Garcia i Casanova, vicari general per a Espanya i Portugal de l'Església ortodoxa, patriarcat de Sèrbia i director de l'Escola Teològica Sant Gregori Palamàs. Parròquia de Sant Medir, c/ Constància, 17 – Barcelona, tel. 934 216 527, www.parroquiasantmedir.cat.

- **CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVERSITARIS.**— Fins al 20 de gener es pot visitar l'exposició fotogràfica «Contrastos: la riquesa de la pobresa». C/ Villarroel, 81, baixos – Barcelona, tel. 933 233 368, ccu@dpuniversitaria.org.

dpuniversitaria.org.

- **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— Antoni Bentué, laic i professor de la Universitat de Santiago de Xile, impartirà el curs *El Jesús de la història*, els dies 1, 8, 15 i 22 de febrer, d'11.30 a 13.00. Més informació: c/ Riva-deneira, 6, 3r – Barcelona, tel. 933 174 858.

GIRONA

- **EL COLLELL.**— L'1 de gener, Aplec del Ninou al santuari de la Verge del Collell: a les 12.00, missa solemne presidida pel bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo. Es beneirà i es presentaran els nens a la Mare de Déu; dinar de germanor i sardanes a càrrec de la cobla La Principal de Banyoles.

- **CATEDRAL.**— L'1 i 6 de gener, a les 11.00, missa major conventual a la catedral de Girona.

- **NOU TESTAMENT.**— El 7 de gener, a les 21.30, curs d'iniciació a la lectura del Nou Testament a la parròquia de Sant Nicolau de Malgrat de Mar.

- **ADORACIÓ NOCTURNA.**— El 7 de gener, a les 22.00, al temple del Sagrat Cor de Girona.

- **AUDITORI DE GIRONA.**— El 8 de gener, a les 21.00, dansa flamenca amb Rafael Amargo; el 10, a les 19.00, festival de valsos i danses, amb l'Orquestra Simfònica del Vallès. Més informació: passeig de la Devesa, 35 – Girona, info@auditorigirona.org.

- **CAIXA GIRONA. OBRA SOCIAL.**— Fins al 7 de febrer es pot visitar la mostra «Wifredo Lam. L'esperit de la creació, 1939-1976». C/ Ciutadans, 19 – Girona, tel. 972 209 836, fax 972 209 414, info@fundacioaixagirona.org, www.fundacioaixagirona.org.

LLEIDA

- **PESSEBRES.**— Fins al 5 de gener es pot visitar l'exposició de diorames pessebristes lleidatans a la Biblioteca pública de Lleida.

- **UNITAT PASTORAL DE CAPPONT.**— El 7 de gener, a les 20.00, trobada bíblica *El cel? L'infern? Salvar-se? Què ens diu la Bíblia...*, amb Mn. Josep Alexandre Baró, a l'església de Santa Teresa Jornet.

Bon Any Nou!

Ni euro, ni salut.
Sempre eterna joventut.

VISCA LA PEPA!

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 242 787

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Tenim dues places disponibles

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

• **BÍBLIA.**— El 9 de gener, de 17.00 a 19.00, curs en català sobre l’Apolipsi, a càrrec de Mn. Daniel Turmo, als locals de la parròquia de Sant Martí de Lleida.

SOLSONA

• **CURS ALPHA.**— La parròquia de Verdú acollirà un curs Alpha a partir del 14 de gener, a les 20.30. Per a més informació: Teresa Valero, tel. 661 848 447, pastoralallunyats@bisbatsolsona.cat.

TARRAGONA

• **VETLLA DE CAP D’ANY.**— El 31 de desembre, a les 22.45, vetlla de pregària presidida per l’arquebisbe Mons. Jaume Pujol. Serà al santuari de la Mare de Déu del Sagrat Cor (antiga capella de Jesús i Maria) de Tarragona. Organitza: Adoració Nocturna.

• **CONCERT DE NADAL.**— El 4 de gener, a les 21.00, concert de Nadal amb el cor i l’orquestra dels Amics de la Catedral de Tarragona i dels organistes de la catedral, dirigits per Mn. Miquel Barbarà. Serà a la catedral de Tarragona.

• **ESCOLA DE LITÚRGIA.**— El 9 de gener, a les 17.30, al santuari-monestir de la Verge de la Serra (Montblanc), sessió sobre *Parts de la missa (II): el diàleg continua... quina riquesa de gestos i signes!* Organitza: Seminari Laical Diocesà, tel. 977 860 097, seminari.laical.serra@arquebisbattarragona.cat.

TERRASSA

• **INSTITUT DE TEOLOGIA FONAMENTAL. CENTRE BORJA.**— Llicenciatura especialitzada en Teologia Fonamental: els dies 18

i 25 de febrer; 4, 11, 18 i 25 de març, i 15 d’abril, curs sobre *Del Jesús històric al Crist de la fe*, impartit per Josep Boada. Més informació: tel. 936 741 150.

URGELL

• **JORNADA DE PREGÀRIA PER LA PAU.**— L’1 de gener, a les 11.00, eucaristia per la pau a la catedral de la Seu d’Urgell, presidida pel bisbe Joan Enric Vives.

• **BAQUEIRA.**— El 2 de gener, a les 19.00, eucaristia presidida pel bisbe d’Urgell, Mons. Joan Enric Vives, i inauguració del nou porxo del temple de la Mare de Déu de les Neus a Baqueira.

• **SALARDÚ.**— El 3 de gener, a les 11.00, inauguració de les obres a l’església de Salardú i consagració de l’altar amb la presència de Mons. Joan Enric Vives.

• **CONCERT DE REIS.**— El 6 de gener, a les 18.30, a la catedral de Santa Maria de la Seu, amb l’orquestra Cadí i el cor Signum.

VIC

• **MUSEU EPISCOPAL DE VIC.**— El 8 de gener, d’11.00 a 13.00, taller d’ornaments nadalencs inspirats en les formes medievals, per a nens de 6 a 12 anys. Més informació: tel. 938 869 360, fax 938 869 361, informacio@museuepisopalvic.com.

• **COVA DE SANT IGNASI.**— Del 29 al 31 de gener, taller sobre *Ajuda psicològica per a la vida espiritual* amb Eduard Fonts (psicòleg). Més informació: tel. 938 720 422, covae@covamanresa.cat, www.covamanresa.cat.

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la setmanalment a:

Maria Pujades Majó	Francesc Macià, 86	08358	Arenys de Munt
La Formiga d’Or	Av. Portal de l’Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
Llibreria Claret	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Llibreria L’Escaire	Pg. Maragall, 342	08031	Barcelona
Llibreria Mateu	Santa Maria, 22	17820	Banyoles
Papereria Bitlloch	Ample, 25	17300	Blanes
Llibreria Empuries	Álvarez de Castro, 6	17001	Girona
Llibreria Diocesana	Pl. del Vi, 2	17004	Girona
Llibreria Issauna	Pg. Bell-lloc, 7	25210	Guissona
Comerç i Estanc	Ponts i Arola, 28	25240	Linyola
Llibreria Ramon Llull	La Palma, 9	25002	Lleida
L’Ossetfi	Av. Alcalde Porqueres, 32	25008	Lleida
Llibreria Moral S.C.P.	Major, 27	08783	Masquefa
Llibreria Dalmases	Jacint Verdaguer, 5	25230	Mollerussa
Llibreria Larsa		08199	Montserrat
Llibreria Joan Fons	Jaume Fons, 13	08784	Piera
Llar del Llibre	Pg. Pl. Major, 12 34	08202	Sabadell
Llibr.-papereria Pilar Boladeras	Pl. Major, 10	43420	Sta. Coloma de Queralt
Kiosco Baldiri Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi de Llobregat
Llibreria Dach	Sant Miquel, 5	25280	Solsona
Llibreria Sauret	Carme, 14	25300	Tàrraga

Reserveu el vostre exemplar, ara!

Anuncis per paraules

COMPRA i VENDA

COMPRO SEGELLS, postals i tota classe d’objectes i mobles antics. Tel. 933 578 394.

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

DESCOBREIX premsa cristiana, ens comunica, ens uneix, ens enforteix.

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats matrimonials i separacions. 1a visita gratuïta. Tel. 934 510 707.

FEINA

TINC CURA de malalts i persones grans, tardes i caps de setmana. Experiència i serietat. Tel. 678 070 958 i 932 856 827 (nits).

ENSENYAMENT

INFORMÀTICA per a adults i sords. Experiència. Tel. 607 829 152.

■ PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

- Perquè els nens siguin respectats, estimats i mai explotats
- Perquè els pobles de la terra obrin les portes a Crist

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L’ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L’ESGLÉSIA DE L’ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informe-vos-en al telèfon: 934 092 810 Fax: 934 092 775, c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona / e-mail: publicitat@catalunyacristiana.cat

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D’INSERCIÓ a base d’una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

NOMBRE DE SETMANES IMPORT TOTAL

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ C. P.

TELÈFON DNI/CIF

12 €

20 €

Preus per setmana (IVA Inclòs)

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

ENTREVISTA A XAVIER CALPE, DIACA FRANCISCÀ

«Cal que l'ideal entri en crisi»

Mònica García

Xavier Calpe és un diaca franciscà, ordenat recentment a Barcelona. El seu camí vers el diaconat no ha estat gens fàcil o, si més no, no gaire habitual. Tanmateix és una mostra més del fet que «els camins del Senyor no són els nostres camins». Al seus 47 anys, després d'exercir com a administratiu en diverses empreses, realitzar un màster en Recursos Humans i treballar a Califòrnia, es prepara per ser ordenat capellà en els pròxims mesos i cursa el doctorat sobre Filosofia franciscana a Roma.

La seva vida a la comunitat franciscana va començar fa 7 anys i s'ordenarà de capellà amb 47, però, on pensa que es troba l'origen de la seva vocació?

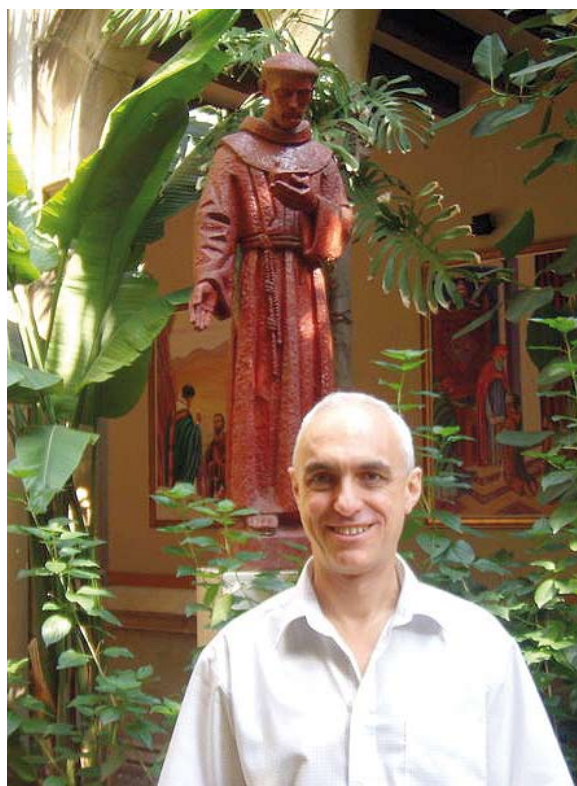
Ja als 18 anys vaig pensar de ser prevere. M'atreia molt l'espiritualitat de sant Francesc i vaig parlar amb el P. Gamissans. Però tenia un gran embolic al cap, dubtava i em xocava la realitat, que entrava en conflicte amb l'ideal... Malgrat l'atracció i el desig, va ser un temps de desconcert.

Va deixar aparcada la crida religiosa o la va anar madurant a pesar de les dificultats?

Jo sempre continuava connectat amb una recerca existencial i mantenien les lectures espirituals. Als 29 anys vaig reprendre els estudis de filosofia i en el meu segon any a Califòrnia vaig anar madurant més la vocació. La inquietud de viure en comunitat persistia. També vaig tenir parella durant quatre anys i hi vam conèixer dos anys, tot i que mai vam plantejar-nos el matrimoni.

I finalment...

Quan un és jove costa assumir la realitat. Però a poc a poc la inquietud vocacional va pressionant i et va confrontant amb la realitat definitivament. Cal que l'ideal entri en crisi, tal com diu Javier Garrido, també franciscà. Als 39 o 40 anys vaig assu-

mir plenament la vocació religiosa, l'ideal més realista, amb tot el que comporta. Entenc que actualment hi ha una gran por al compromís i a les relacions... i per això es produeixen moltes «reconversions» entre els 30 i els 40 anys, perquè es porten a dins les inquietuds religioses però costa assumir les febleses concretes.

I després de tant de temps, què ha significat el pas del diaconat?

Es diu que sant Francesc va ser diaca perquè no es creia digne de ser prevere... El diaconat lliga molt bé amb l'espiritualitat franciscana perquè mostra l'actitud de servei del carisma de sant Francesc en l'anunci i la predicació de l'Evangeli. Per tant, és un pas molt important per a qui pensa que el més important és viure i predicar la Bona Nova.

Com es viu avui l'espiritualitat franciscana?

Per a mi el nucli de sant Francesc és viure l'Evangeli, passant per la con-

versió individual lluny de les estructures socials. Sant Francesc no en tenia prou existencialment amb aquell cristianisme social, perquè li calia una vivència i un compromís més radical. Per a sant Francesc, Crist és una vivència alliberadora, un instrument de pau. És l'ideal de fraternitat universal: actualment vivim en la solidaritat, que és la versió laica de la fraternitat. Té mèrit, però parteix només d'un punt de vista humà. La fraternitat, per contra, és el que Déu vol de nosaltres. Francesc ho viu perquè tot és creació de Déu i ho estima tot. És una espiritualitat còsmica que, d'una altra banda

és molt d'avui pel tema de l'ecologia, per exemple.

Quins reptes es planteja la família de sant Francesc per als pròxims anys?

El P. José Rodríguez —ministre general de l'orde dels Frares Menors des del 2003—, ha propugnat la renovació del carisma del nostre fundador amb el nom de «la gràcia dels orígens»: és un intent de revifar l'impuls original dels frares dels primers temps. Tenim la sensació que es perd la il·lusió i ens instal·lem en la rutina pastoral i comunitària... Per això tots els ordes franciscans —fraternors, caputxins i conventuals— ens hem aplegat en un capítol extraordinari a Assís amb els 3 generals per conèixer millor els nostres orígens, per sobre de les diferències, per actualitzar la gràcia, l'embranchida... A més, aquest capítol ha coincidit amb la celebració dels 800 anys de l'aprovació de la regla oral de sant Francesc pel papa Innocenci III.

Pensant-ho millor

José Delicado Baeza
Arquebisbe emèrit
de Valladolid

Un infant ajagut en un pessebre

Tres vegades ho diu l'Evangeli de sant Lluc. El Salvador del món hi entra per la porta de darrere, la del pessebre, i l'anunci primer es fa als pastors, la gent senzilla d'aleshores, que, en veure'l així, tornen a la feina glorificant i lloant Déu. Però la genealogia d'aquest Infant ve de dalt, des del si del Pare en la Trinitat. Ho diu l'Evangeli de sant Joan des del començament, «perquè Déu ha estimat tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna», diu una mica més endavant. Amor del lliurament sorprenent de Déu, per iniciativa seva, que reclama de nosaltres el lliure consentiment de la fe, perquè és el Misteri per excel·lència. És la fe que celebrem en el Nadal que inicialment ens ho diu tot, però que exigeix una acollida lliure i incondicionada. Creiem o no creiem. No es tracta d'una festa superficial. El consentiment de lliurament de Maria i Josep va tenir un paper fonamental en aquest misteri: neix en el si d'una família humana, en un matrimoni virginal. Mediteu els evangelis de la infància de Mateu i Lluc en aquest Nadal.

És la festa de l'alegria per excel·lència. Per sentir-la cal fer-nos infants. Ens ho ensenya Jesús mateix. La filiació és la característica fonamental del Regne: «Us ho asseguro: si no torneu a ser com els infants, no entrareu pas al Regne del cel.» És l'Esperit Sant el que ens ensenya a anomenar Déu «Abba», Pare, amb el diminutiu confiat i entranyable del cor d'un infant. Això no brolla de la naturalesa humana, sinó que és gràcia que es dona als senzills i humils de cor, als petits. I per això ajuda a prendre's seriosament aquesta mateixa actitud de lliurament als pobres i necessitats. Jesús ho diu quan agafa un infant i l'acarona per ensenyar aquest missatge als deixebles: «Qui acull aquest infant en nom meu, a mi m'acull; i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat.» Jesús no parla de Déu amb paraules, sinó essent la Paraula de Déu, el Fill de Déu veritable en qui creiem, i ens parla no com a filòsof, predicador d'ocasió o actor, sinó fent-se Ell mateix infant per entrar al món amb tot el procés d'una infància real. F. Mauriac, Premi Nobel de Literatura de 1952, fa una confessió sincera de la seva fe en Crist. Diu que si no l'hagués conegut, Déu hauria estat per a ell una paraula desprovista de sentit. Va escriure una senzilla i exemplar *Vida de Jesús* en el pròleg de la qual deia: «Si Crist no hagués dit el nostre Pare..., jo no hauria aconseguit mai el sentiment d'aquesta filiació: aquesta invocació no hauria tret mai el cap des del meu cor als meus llavis.» Per això, comprovem si celebrem el Nadal només per fora o per dins de nosaltres mateixos, al cor dins de la llar i ajudant els infants perquè el visquin en el veritable i profund sentit amb tota senzillesa.

Rauxa

Les tradicions de Catalunya

Al voltant del cicle de Nadal a Catalunya hem sabut preservar un conjunt de tradicions molt pròpies i arrelades. Així —a més de les ineludibles celebracions religioses que actualitzen el misteri del naixement de Jesús, sobretot la Missa del Gall— hi ha una munió d'elements populars de naturalesa i origen molt divers. No tots són estrictament religiosos, però així i tot es troben íntimament lligats a la festa de Nadal. Pensem, per exemple, en el preciós *Cant de la Sibila*, que d'uns anys ençà es recupera a moltes de les nostres esglésies i catedrals; o en el costum de fer el pessebre, que de les cases ha passat a fer-se també a les escoles; les nades, que es continuen cantant com a pe-

ces de concert, però també al carrer o en família; o les celebracions populars del tió, la festa de Reis i les representacions dels *Pastorets*, especialment adreçades als més petits. I encara hi podríem afegir els focs o les falles de la Nit de Nadal al Pirineu, el concert de Sant Esteve al Palau de la Música o la variada gastronomia associada a aquestes festes, des dels torrons fins al cava. Tots aquests costums tan propis de la festa de Nadal, també ho són al mateix temps de Catalunya, no ho oblidem. Es miri des d'on es miri, doncs, tenim l'obligació de continuar-les celebrant.

Eduard
Brufau

